ENRIQUE BARRIOS

Ami

el niño de las estrellas

AMI, CẬU BÉ CỦA CÁC VÌ SAO

Nguyên tác: AMI, el Nino de lá Etrellas.

Tác giả: Enrique Barrios
Người dịch: Đỗ Thị Tuyết Anh

Cống hiến cho trẻ em
ở mọi lứa tuổi
và mọi nơi
Vòng quanh quốc gia xinh đẹp này
những nhà xây dựng và những người thừa kế tương lai
cho một Trái Đất mới
Nơi mà không có ranh giới giữa người và người.

Thật không phải dễ dàng để viết một quyển sách khi bạn không phải là một nhà văn, thậm chí còn khó khăn hơn nếu bạn vẫn còn là một đứa trẻ. Nhưng tôi phải làm điều đó theo lời yêu cầu của một người bạn đến từ các ngôi sao. Tên bạn ấy là Ami.

Tôi xin kể lại những kinh nghiệm mà tôi đã may mắn khi gặp người bạn ấy.

https://thuviensach.vn

Bạn ấy giải thích với tôi rằng trong thế giới tiên tiến như của bạn ấy, "người lớn" hay "người trưởng thành" có nghĩa là "người mà bị mất liên lạc với cuộc sống kỳ diệu," thế nên những "người trưởng thành" thì chỉ mười lăm tuổi và "trẻ con" thì đến cả trăm tuổi.

Bạn ấy cũng cảnh báo với tôi rằng "người lớn" đã không mấy quan tâm thông tin trong sách này bởi vì họ dễ tin vào những điều kinh khủng, ngay cả khi điều đó sai, hơn là họ tin vào điều những kỳ diệu thậm chí khi điều đó là sự thật.

Vì vậy, sẽ không có vấn đề gì khi bạn ấy đề nghị tôi nên kể rằng tất cả chỉ là do một sự ngẫu hứng để tôi có thể viết lên một câu chuyện dành cho trẻ con.

Thế nên, điều tôi sắp kể ra ở đây. Đây là một câu chuyện …

CẢNH BÁO

(Hướng dẫn viết bởi người lớn)

Xin đừng đọc sách này, nếu bạn không thích.

Xin lỗi, nhưng những gì sắp kể dưới đây là

Điều kỳ diệu

"… và họ sẽ dùng thanh kiếm của họ đánh vào lưỡi cày, và thanh giáo của họ sẽ làm mẻ lưỡi mác: các quốc gia sẽ không nâng kiếm đánh nhau nữa, họ cũng sẽ không học chiến tranh nữa "

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1 CUỘC GẶP GỠ ĐẦU TIÊN

CHƯƠNG 2 CẬU BÉ JIM BIẾT BAY

CHƯƠNG 3 ĐỪNG LO LẮNG

CHƯƠNG 4 CẢNH SÁT

CHƯƠNG 5 BẮT CÓC NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH

CHƯƠNG 6 CÂU HỎI VỀ ĐƠN VỊ ĐO LƯỜNG

CHƯƠNG 7 BỊ PHÁT HIỆN

CHƯƠNG 8 OPHIR!

CHƯƠNG 9 LUẬT CĂN BẢN CỦA VŨ TRỤ

CHƯƠNG 10 TÌNH BẰNG HỮU GIỮA CÁC HÀNH TINH

CHƯƠNG 11 DƯỚI NƯỚC

CHƯƠNG 12 THỜI ĐẠI MỚI

CHƯƠNG 13 CÔNG CHÚA TRỜI XANH

CHƯƠNG 14 CHO ĐẾN KHI CHÚNG TÔI GẶP NHAU

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 1

CUỘC GẶP GỠ ĐẦU TIÊN

Câu chuyện bắt đầu vào một buổi trưa mùa hè trong một tỉnh nhỏ yên tịnh tại bờ biển California, nơi mà tôi và bà tôi hầu như đi nghĩ mát mỗi năm.

Mùa hè năm ngoái chúng tôi thuê một cái nhà nhỏ bằng gỗ. Phía sau nhà là các cây thông và nhiều bụi cây, sân trước nhà thì phủ đầy hoa. Chúng tôi ở vùng ngoại ô, gần biển, trên con đường dẫn ra bãi biển.

Bà tôi thích nghĩ mát vào cuối mùa hè, vì sẽ không đông người. Bà bảo như thế sẽ yên tịnh hơn và ít tốn kém hơn.

Trời bắt đầu sụp tối, một mình tôi đi trên các tảng đá cao gần bãi biển cách xa đất liền, chỉ để ngắm biển. Thình lình, tôi trông thấy tia sáng đỏ trên bầu trời phía trên đầu tôi. Tôi thoạt nghĩ rằng nó là một tia sáng hay một trong những tia pháo bông mà người ta bắn lên bầu trời nhân ngày Quốc Khánh Mỹ 4 tháng 7.

Tia chớp bình lặng, thay đổi màu sắc và không còn phát sáng nữa, khi nó xuống thấp hơn, tôi mới nhận ra nó không phải là tia sáng mà là một hỏa tiễn bởi vì nó từ từ lớn hơn và bắt đầu trông giống một chiếc máy bay nhỏ và càng gần càng lớn hơn.

Không gây một tiếng động nào, nó bổ nhào xuống biển cách mặt biển 150 bộ, ngay trước mặt tôi.

Tôi nghĩ chắc là mình đang chứng kiến một vụ rơi máy bay, tôi nhìn lên trời quan sát xem có ai nhảy dù ra

https://thuviensach.vn

khỏi máy bay không. Nhưng chẳng có ai cả. Lúc bấy giờ, không gì khuấy động sự thanh tịnh và an bình của bãi biển.

Tôi lấy làm kinh ngạc vô cùng và định chạy đi kể cho ai đó biết, nhưng tôi lại đợi một lát xem mình có phát hiện gì thêm không. Khi tôi sắp chạy đi thì một vật gì đó màu trắng xuất hiện nổi trên mặt biển, nơi mà chiếc máy bay hay vật gì đó đã rơi xuống. Một người nào đó đang bơi hướng về các tảng đá. Tôi cho rằng chắc đó là chú phi công còn sống sót từ tai nạn. Dự định sẽ giúp chú phi công, tôi đợi chú tiến lại gần hơn. Nhìn chú bơi thật giỏi đến nỗi tôi nghĩ chắc chú không có bị thương gì nghiêm trọng.

Khi người đó đến gần tôi mới nhận ra đó là một cậu bé. Cậu ta bơi đến các tảng đá và trước khi leo lên, cậu nhìn tôi với nụ cười thân thiện.

Tôi nghĩ chắc cậu ta sẽ rất vui khi thấy tự mình có thể cứu mình. Trông cậu ấy không có vẻ gì lo lắng về hoàn cảnh đó và điều này khiến tôi bình tâm lại đôi chút. Khi cậu ấy bắt đầu leo lên đến đỉnh của tảng đá, cậu phát nước lên tóc mình và phát tín hiệu nháy mắt thật vui vẻ với tôi như muốn nói: “Chúng tôi có thể chia sẻ bí mật với bạn được không?. Sau đó, tôi hoàn toàn cảm thấy bình tâm hơn nhiều.

Sau đó, cậu tiến đến ngồi cạnh tôi, trên một tảng đá nhô lên, cậu ta thở hơi dài cam chịu và bắt đầu ngắm nhìn các vì sao vừa mới bắt đầu xuất hiện trên bầu trời.

Cậu ấy có lẻ bằng tuổi tôi, trông trẻ hơn và thấp hơn. Cậu ấy mặc một bộ đồ trắng vừa sát thân thể, chắc bộ đồ đó làm bằng chất liệu không thấm nước vì trông cậu ấy chẳng ướt gì cả. Cậu ta mang một đôi giày trắng với cái đế dày và trên ngực cậu ấy có một biểu tượng trái tim màu vàng có hai cái cánh. Một số dụng cụ khác trông giống như radio xách tay treo lên mỗi bên của dây nịch,

https://thuviensach.vn

và cùng màu vàng. Giữa dây nịch cái khóa trông rất đẹp, to và sáng lấp lánh.

Tôi ngồi gần cậu ấy. Chúng tôi trải qua vài giây trong sự tĩnh lặng.

Vì cậu ấy chẳng nói gì, tôi hỏi cậu ấy chuyện gì đã xảy ra?

Buộc miệng phải cười, cậu ta trả lời bằng nụ cười.

Cậu ta trông dễ thương, phát âm hơi lạ, mắt trông thật to và hiền lành.

Tôi nghĩ rằng cậu ấy đến từ nước khác, đi bằng máy bay.

Vì cậu ấy chỉ là một cậu bé, tôi cứ nghĩ phi công là phải là người lớn lắm.

Tôi hỏi, chuyện gì đã xảy ra với người phi công.

Không có chuyện gì cả!. Người đó đang ngồi đây, bên cạnh bạn.

Ồ! điều đó làm tôi thật ngạc nhiên. Một cậu bé thật vô địch! Độ tuổi bằng như tôi mà cậu ấy có thể lái máy bay! Tôi tưởng tượng chắc là ba mẹ cậu ấy rất giàu có.

Màn đêm buông xuống, tôi cảm thấy hơi lạnh. Cậu ấy để ý tôi và hỏi : “Bạn lạnh phải không?”

“Đúng rồi”

“Nhiệt độ cũng vừa phải,” cậu ấy nói với tôi bằng một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Sau đó tôi cảm thấy trời không lạnh gì cả. “Đúng thật vậy!,” tôi đáp lại.

Sau một hồi, tôi hỏi cậu ấy là cậu đang làm gì.

“Hoàn thành một nhiệm vụ,” cậu ấy trả lời nhưng đôi mắt mãi ngắm bầu trời.

Tôi thoạt nghĩ cậu ấy ắc hẳn là một cậu bé quan trọng, không phải là các cậu bé bình thường trong trường học đi nghĩ hè giống như tôi. Cậu ấy có một nhiệm vụ, có lẻ là một bí mật…Nhưng, mặt khác, cậu ấy chỉ là một đứa trẻ…Tôi không dám hỏi cậu ấy về nhiệm vụ của cậu. Mọi thứ về cậu ấy làm tôi rối lên.

“Ba mẹ bạn có hoảng lên khi họ phát hiện ra rằng bạn bị hỏng máy bay?”

“Nhưng nó không có bị hỏng!” cậu ấy vừa trả lời vừa cười, khiến tôi càng hoang man hơn.

“Vậy máy bay mất rồi sao? hay nó bị hư hại hoàn toàn?.

“Không có”

“Vậy làm sao có thể lấy nó lên khỏi mặt nước và mang đi sửa chữa? Không thể sao?”

“Ô, được chứ, có thể lấy nó lên khỏi mặt nước.” Cậu ấy quan sát tôi một cách trìu mến và tiếp tục hỏi, “Tên của cậu là gì?”

“James, nhưng mọi người gọi tôi là Jim hay Jimmy,” Tôi trả lời vậy, nhưng có điều gì đó bắt đầu làm tôi bực mình. Cậu ta không trả lời đầy đủ các câu hỏi của tôi, liên tục thay đổi chủ đề, mọi hành động của cậu thật là bí ẩn.

https://thuviensach.vn

Cậu ấy biết được cậu ấy đang làm phiền tôi và suy nghĩ đó thật buồn cười. “Đừng nổi giận, Jim. Đừng giận…Bạn bao nhiêu tuổi?.

“Mười tuổi…à, gần 10 tuổi. Còn bạn ? »

Cậu ấy cười thật nhẹ nhàng. Nụ cười cậu ấy như nhắc tôi như một em bé baby đang thích thú.

Tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ háu hức lắm vì cậu ấy biết lái máy bay còn tôi thì không thể. Nhưng dù sao cậu ấy thật dễ thương, chấp nhận được. Tôi thật sự không thể nổi giận với cậu ấy.

« Tôi lớn tuổi hơn bạn nghĩ, » cậu ấy trả lời gây chú ý với một nụ cười.

Cậu ấy lấy ra một trong những công cụ từ dây nịch, dụng cụ đó trông giống radio. Nó là một máy tính. Cậu ấy bật lên và một số biểu tượng sặc sỡ hiện lên mà tôi chưa bao giờ được thấy trước giờ. Cậu ấy bấm một số phép tính và xem kết quả, cậu ta bắt đầu cười và thậm chí cười lớn hơn và trả lời, « không, không…Nếu tôi cho bạn biết, bạn sẽ không bao giờ tin tôi… ».

Trời trở về khuya, trên bầu trời xuất hiện mặt trăng tròn thật tuyệt đẹp, tỏa sáng xuống đại dương và toàn bãi biển.

Tôi không thích mấy cậu bé lạ kỳ và đầy bí ẩn. Cậu ấy là một đứa bé hay là muốn là gì cũng được.

Tôi quan sát mặt cậu ấy một cách cẩn thận. Cậu ấy không hơn 8 tuổi. Nhưng cậu ấy gợi ý là cậu lớn tuổi hơn tôi nhiều và cậu ấy là một phi công…Có thể cậu ấy là người lùn không ?.

https://thuviensach.vn

« Có một số người tin là có người ngoài Trái Đất, » Cậu ấy gây sự chú ý một cách điên cuồng.

Mặc dù sự quan sát dường như xa lạ với tôi, điều gì đó báo cho tôi rằng đây là giải pháp cho một điều bí ẩn gì đó.

Tôi suy nghĩ khá lâu trước khi mở lời. Cậu ấy nhìn tôi với đôi mắt đầy ánh sáng. Các vì sao về đêm dường như phản chiếu ánh sáng vào con ngươi trong mắt cậu ấy. Cậu ấy trông thật tuyệt đẹp hơn người thường.

Tôi nhớ là máy bay của cậu ta bị cháy và rơi xuống biển và theo cậu ta, máy bay không bị hỏng. Có điều gì đó thật kỳ lạ. Thật là một điều bí ẩn về cách mà cậu ta xuất hiện trước mặt tôi. Máy tính của cậu ấy với các biểu tượng thật buồn cười lại càng bí ẩn. Quần áo và giọng nói của cậu ấy cũng đầy bí ẩn. Ngoài ra cậu ấy là trẻ con, và trẻ con thì không biết lái máy bay…

« Cậu là người ngoài Trái Đất phải không ? » Tôi hỏi cậu ấy với vẻ hơi sợ sệt.

« Và nếu đúng vậy thì có làm bạn sợ không ? »

Đó là khoảnh khắc mà tôi biết chắc rằng cậu ấy đến từ thế giới khác. Tôi cảm thấy hơi sợ nhưng cậu ấy nhìn tôi một cách trìu mến.

« Cậu có phải là người xấu không? » Tôi hỏi một cách rụt rè.

Cậu ấy lại cười thích thú. « Có lẻ bạn không tốt bằng tôi… »

« Tại sao ? »

« Bởi vì bạn là người Trái Đất. »

https://thuviensach.vn

Tôi hiểu rằng cậu ấy đang cố gắng để nói. Cố gắng để nói rằng người trái đất chúng tôi không tốt. Điều này làm tôi hơi bực mình, nhưng tôi tảng (thích) lờ đi lời nhận xét của cậu ấy một hồi lâu. Tôi quyết định đưa ra lời cảnh báo. Cậu ta là một người kỳ lạ.

« Bạn có thật sự là người ngoài trái đất không ? »

« Đừng sợ. » Cậu ấy mỉm cười trấn an tôi và chỉ lên các vì sao lúc nói chuyện với tôi, « Vũ trụ này đầy các cuộc sống…hàng triệu triệu các hành tinh có người cư ngụ…có rất nhiều người tốt trên kia… »

Những lời của cậu ấy ảnh hưởng thật kỳ diệu đến tôi. Khi cậu ấy thốt ra các điều đó, tôi hầu như hiểu được có hàng triệu triệu thế giới có người tốt cư ngụ.

Tôi không còn sợ gì nữa. Tôi quyết định sẽ không kinh ngạc về sự kiện cậu ấy từ hành tinh khác và chỉ cần chấp nhận nó, đặc biệt cậu ấy trông có vẻ rất thân thiện và vô hại.

« Tại sao bạn nghĩ người Trái Đất chúng tôi xấu ? Tôi hỏi.

Cậu ấy tiếp tục ngước mặt lên trời. Bầu trời về đêm thật đẹp khi nhìn từ trái đất…Bầu khí quyển đã tạo cho trái đất một màu sắc rực rỡ.. »

Tôi lại bắt đầu cảm thấy bực mình lần nữa. Một lần nữa, cậu ấy không trả lời câu hỏi của tôi và ngoài ra tôi không thích cậu ta nghĩ rằng tôi là người xấu vì tôi không phải thế. Chỉ là ngược lại. Một ngày nào đó tôi muốn trở thành một nhà thám hiểm khi tôi trưởng thành và tôi sẽ săn lùng các kẻ phạm tội trong thời gian rãnh…

https://thuviensach.vn

« Bạn có thấy chòm các vì sao trên kia không ? các vì sao trong chòm sao Kim Ngưu (Taurus Constellation)

« Ồ, thấy, dĩ nhiên là thấy. Tôi luôn luôn ngắm nhìn chúng vì chúng rất đẹp. »

« À, chúng được gọi là « Pleiades » - chòm sao Kim Ngưu và chúng là nơi cư ngụ của các nền văn minh kỳ diệu/phi thường.

« Tất cả chúng tôi không phải đều là người xấu nơi đây… »

« Hãy nhìn vì sao kia…nó hình như cách đây một triệu năm…giờ nó không còn tồn tại nữa… »

« Như tôi nói với bạn nãy giờ, tất cả chúng tôi đều không xấu nơi đây. Tại sao bạn nói rằng tất cả chúng tôi đều xấu ? hả ? »

« Tôi đã không nói như vậy », cậu ấy đáp lại và vẫn tiếp tục nhìn bầu trời, mắt cậu ấy lấp lánh. « Thật kỳ diệu ! », cậu ấy nhận xét về bầu trời.

« Vâng, chính bạn đã nói điều đó!(bạn đã nói bạn xấu) »

Tôi lớn tiếng, để có thể lay tỉnh cậu ấy ra khỏi giấc mộng ban ngày. Cậu ấy giống như chị họ tôi khi chị ấy mãi nghĩ về thần tượng nhạc rock của chị. Chị rất say mê về anh chàng ca sĩ đó.

Cậu ấy nhìn tôi một cách chăm chú. Nhưng dường như cậu ấy không giận tôi gì cả.

« Ý tôi muốn nói rằng một số người Trái Đất thường không tốt bằng các cư dân trên những thế giới khác ở ngoại tầng không gian. »

https://thuviensach.vn

« Bạn biết không ? Bạn đã nói rằng chúng tôi là những người tệ nhất trong vũ trụ »

Cậu ấy bắt đầu cười tiếp và vỗ nhẹ vào đầu tôi.

« Đó cũng không phải là ý của tôi, Jim ạ ! »

Tôi thậm chí không thích như vậy. Tôi muốn cách xa người bạn này. Tôi thật bực mình khi người khác đối xử với tôi như một kẻ ngốc. Dù sao tôi cũng là một trong những học sinh giỏi nhất lớp và tôi đã gần 10 tuổi rồi… « Nếu hành tinh này tệ như vậy, thì cậu đến đây làm gì chứ?. »

« Bạn có biết mặt trăng đang phản chiếu ánh sáng xuống đại dương thế nào không ? Cậu ấy tiếp tục lờ tôi và lại thay đổi chủ đề.

« Có phải bạn đến đây chỉ để bảo tôi xem sự phản chiếu ánh sáng của mặt trăng ? »

« Có lẻ thế…Bạn có lưu ý thấy mình đang lơ lửng trong vũ trụ không ? »

Lúc cậu ấy nói như vậy, tôi nghĩ mình rốt cuộc biết được: Cậu bé này bị loạn trí. Dĩ nhiên, cậu ấy nghĩ mình là người ngoài Trái Đất. Đó là nguyên nhân tại sao cậu ấy tạo ra các màn kịch ngớ ngẩn.

Tôi muốn về nhà. Tôi cảm thấy thật tệ bởi vì tin những câu chuyện kỳ quái của cậu ấy.

Có lẻ cậu ấy kéo chân tôi…..Ồ, một người ngoài trái đất. Và tôi đã tin cậu ấy. Tôi cảm thấy xấu hổ, phát cáu với cậu ấy và giận chính mình. Tôi cảm thấy như muốn đấm vào mũi cậu ấy.

https://thuviensach.vn

« Tại sao ? Mũi của tôi thật xấu lắm sao ? »

Tôi hết lạnh lùng. Tôi cảm thấy hơi sợ. Không lẻ cậu ấy đọc được tư tưởng của tôi?

Tôi nhìn cậu ấy và cậu ấy lại mỉm cười có vẻ đắc thắng. Nhưng tôi vẫn không đầu hàng. Tôi cố nghĩ đó là do tình cờ, chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, những gì cậu ấy nói tình cờ trùng hợp với suy nghĩ của tôi. Tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên về điều đó. Mặc dù đó là sự thật, tôi phải làm rõ sự việc. Có lẻ cậu ấy thật sự là một người từ thế giới khác đến, một người ngoại tinh có thể đọc được ý nghĩ của tôi…Hay có lẻ tôi ngồi đó với một người điên.

Tôi quyết định kiểm tra cậu ấy.

« Bây giờ tôi đang nghĩ gì ? » Tôi hỏi cậu ấy và bắt đầu tưởng tượng một chiếc bánh sinh nhật.

« Cậu vẫn chưa có đủ bằng chứng sao ? » Cậu ấy hỏi.

Tôi vẫn không lùi bước. « Bằng chứng gì ? »

Cậu ấy duỗi chân ra và chống khuỷu tay lên tảng đá. « Jim, hãy nhìn kìa, có nhiều loại thế giới thật khác rất tinh vi với cửa ra vào khó thấy dành cho những loại người có trí thông minh ở mức độ tinh tế khác nhau.

« Subtle (tinh vi) có nghĩa là gì ? »

« Bạn có bao nhiêu nến ? », cậu ấy vừa hỏi vừa mỉm cười.

Tôi cảm thấy như có ai đó đấm vào bụng mình. Tôi muốn khóc ; Tôi cảm thấy mình thật ngu và chậm chạp. Tôi xin cậu ấy tha thứ cho tôi đã nghi ngờ cậu ấy. Cậu ấy chẳng lưu tâm về tôi và bắt đầu cười.

https://thuviensach.vn

Tôi quyết định không bao giờ nghi ngờ cậu ấy nữa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2

CẬU BÉ JIM BIẾT BAY

"Hãy đến và ở nhà tôi," tôi đề nghị thế vì trời đã về khuya.

"Đừng để người lớn biết đến tình bạn của chúng ta," cậu ấy trả lời, cười toe toét nhấc cả lỗ mũi lên.

"Nhưng tôi phải về thôi!"

"Bà của cậu đang ngủ ngáy thật to" Bà ấy sẽ không nhớ cậu, nếu chúng ta trò chuyện một lúc."

Một lần nữa cậu ấy làm tôi kinh ngạc và tôi thật ngưỡng mộ cậu ấy. Làm sao cậu ấy biết về bà tôi?…Sau đó, tôi nhớ lại cậu ấy là người ngoại tinh, nên có thể đọc được tư tưởng của tôi…

"Không phải thế thôi đâu!, Jim", cậu ta trả lời sau khi bắt được ý nghĩ của tôi. "Từ con tàu của tôi tôi đã thấy được bà ấy vừa mới ngủ." Sau đó cậu ấy la lên một cách thật hăng hái, "Chúng ta hãy tản bộ ra bãi biển nhé!" Cậu ấy nhảy lên, chạy ra phía gốc của tảng đá rất cao và nhảy xuống!

Tôi nghĩ rằng cậu ấy chắc muốn tự giết mình! Thật điên rồ, tôi chạy đến và nhìn xuống vực. Tôi không thể tin vào mắt mình, cậu ấy hạ cánh từ từ, cậu ấy bay lượn như chim én, hai cánh tay cậu ấy dang rộng trong không khí. Nhưng sau đó, tôi lập tức nhớ lại tôi không nên kinh ngạc về các hành động tài tình của cậu ấy nữa, cậu bé ngoại tinh đến từ các vì sao.

https://thuviensach.vn

Tôi leo xuống tảng đá một cách cẩn thận trong khả năng tốt nhất của mình và tản bộ cùng với cậu ấy trên bãi biển.

“Sao bạn làm thế được?” tôi hỏi và nhớ về cú lượn phi thường của cậu ấy.

“Tôi cảm thấy mình như là chú chim,” cậu ấy đáp lại và bắt đầu chạy một cách vui vẻ dọc theo các cơn sóng vỗ.

Tôi nghĩ rằng tôi sẽ làm được giống cậu ấy, nhưng tôi không cảm thấy tự do và vui vẻ như cậu ấy.

“Vâng, cậu có thể làm được!”

Một lần nữa, cậu ấy đọc được tư tưởng của tôi. Cậu ấy đến cổ động tôi và hô hào thật nhiệt tình, “Nào! Chúng ta hãy chạy nhảy như các chú chim!”.

Cậu ấy nắm tay tôi và tôi cảm nhận như một luồng năng lượng xuyên qua cơ thể. Chúng tôi bắt đầu chạy ra biển.

“Nào! bây giờ chúng ta hãy nhảy lên!”

Cậu ấy có thể nhảy cao thật cao hơn tôi và kéo theo tôi phía dưới, cậu ấy dường như lơ lửng trên không vài phút trước khi đặt chân xuống cát lần nữa. Chúng tôi tiếp tục chạy và sau đó nhảy lên.

“Chúng ta là những chú chim; chúng ta là chim,” cậu ấy gào lên, cổ động tôi khiến tôi cảm thấy choáng váng.

Dần dần, tôi ngừng suy nghĩ theo lối thông thường, tôi đã thay đổi mình thành một người khác. Do một cậu bé ngoại tinh khuyến khích, tôi quyết định rằng mình sẽ

https://thuviensach.vn

trở nên nhẹ như sợi lông, dần dần tôi chấp nhận ý kiến mình là một chú chim.

"Nào…hãy bay lên"

Kỳ diệu thay, tôi có thể nói rằng chúng tôi đang ở trên không chỉ trong vài giây. Chúng tôi đáp xuống nhẹ nhàng và tiếp tục chạy, rồi lại bay vào không khí. Mỗi lần tôi có thể bay tốt hơn, cao hơn. Điều đó làm tôi thật ngạc nhiên…

"Đừng ngạc nhiên…bạn có thể làm được…Nào!"

"Bạn có thể làm được! Vâng, bạn có thể", Cậu ấy liên tục tạo cảm hứng cho tôi khi cậu ấy chạy bên cạnh tôi.

"Nào!"

Từ từ, chúng tôi được nâng lên trong không trung vài giây và sau đó nhẹ nhàng đáp xuống với hai tay giang rộng, như thể chúng tôi đang bay lượn vậy.

"Hoan hô! Hoan hô! Cậu ấy chúc mừng tôi!.

Mãi vui đùa cùng nhau đêm ấy mà tôi quên mất thời gian mất bao lâu. Đối với tôi, đó là một giấc mơ.

Khi vui đùa thấm mệt, tôi lăn mình trên cát, hít thở mạnh và vui cười thật hoan hỷ. Đó là một điều thật khó tin, một kinh nghiệm khó quên.

Tôi không thốt ra một lời nào lớn tiếng, nhưng bên trong tôi thầm cảm ơn người bạn nhỏ kỳ lạ đã cho phép tôi làm nhiều điều mà tôi nghĩ mình không thể làm được.

Lúc đó, tôi không nhớ rõ được bao nhiêu điều ngạc nhiên mà cái đêm kỳ diệu đó đã sắp đặt cho tôi.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng của khu nghỉ mát rộng lớn của bãi biển phát sáng qua bên kia bờ vịnh. Vô cùng vui mừng, người bạn của tôi thưởng ngoạn sự phản chiếu của các dòng cát chảy trên mặt nước tối đen.

Cậu ấy vui sướng đến cực độ, nằm dang mình trên cát để tắm mình trong ánh trăng rực rỡ. Hãy nhìn ánh trăng tròn kìa, cậu ấy cười, "Tuyệt đẹp làm sao! Trăng vẫn không lặn! Hành tinh của cậu tuyệt đẹp thật đấy!"

"Chẳng lẽ hành tinh của cậu không đẹp sao?" Tôi hỏi cậu ấy.

Cậu ấy thở sâu khi nhìn về một điểm trong bầu trời phía bên phải, "Ồ, vâng hành tinh tôi cũng đẹp lắm, tất cả chúng tôi đều biết điều đó và chúng tôi chăm sóc hành tinh cẩn thận…"

Tôi nhớ lại trước đó đã cậu ấy ám chỉ người Trái Đất chúng tôi không tốt lắm. Tôi thoạt nghĩ tôi đã hiểu ra một trong những lý do là: chúng tôi không trân quý hành tinh của mình và không chăm sóc nó; họ thì đang chăm sóc hành tinh của họ.

"Tên của cậu là gì?"

Cậu ấy nghĩ câu hỏi của tôi thật buồn cười. « Tôi không thể nói với bạn ! »

« Tại sao không nói được ? đó là điều bí mật hả ? »

« Nào ! chỉ vì đó là một âm thanh, không tồn tại dưới dạng ngôn ngữ tiếng Anh »

« Âm thanh gì ? »

« Âm thanh trong tên của tôi »

https://thuviensach.vn

Điều đó làm tôi ngạc nhiên. Tôi nghĩ rằng, ngôn ngữ của cậu ấy cũng là tiếng Anh, chỉ là cậu ấy có giọng phát âm hơi khác chút thôi. Nhưng sau đó tôi nhớ lại rằng thậm chí nơi đây trên trái đất có hàng trăm hay hàng ngàn ngôn ngữ khác nhau và thổ ngữ. Cho nên chắc các hành tinh còn lại chắc có cả triệu ngôn ngữ hay nhiều hơn.

"Thế, làm sao bạn học được tiếng Anh vậy?"

"Tôi không nói được hay thậm chí không hiểu được tiếng Anh…trừ phi tôi có cái này," cậu ấy trả lời, cùng lúc cậu rút ra một công cụ từ dây nịch của cậu. "Đây là cái máy thông dịch." Cái hộp nhỏ này có thể khám phá ra đầu óc của bạn bằng tốc độ ánh sáng và chuyển tải những gì bạn muốn nói đến tôi và khi tôi sắp sửa nói điều gì, nó làm môi tôi và lưỡi tôi chuyển động giống bạn, nó sẽ thực hiện tốt hầu như giống bạn. Không thứ gì là hoàn hảo cả…"

Cậu ấy cất cái máy thông dịch và bắt đầu ngắm biển, kéo đầu gối của cậu ấy lên ngực giống như cậu ngồi trên bãi cát vậy.

"Vậy làm sao bạn biết được tôi đang nghĩ gì?"

"Dĩ nhiên tôi hiểu. Dù sao, tôi cũng có sự tiến bộ về thần giao cách cảm."

"Vậy tôi nên gọi cậu bằng gì?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Cậu có thể gọi tôi là "Ahmishim-shimahhh", ngôn ngữ của tôi có nghĩa là "bạn", tôi là thế đấy, một người bạn của mọi người."

"Ha, ha!" Tôi cười thật lớn lúc tôi nghe cái tên với cái âm thanh lạ đó. "Tôi gọi cậu là Ami nhé!. Nó ngắn và giống một cái tên. Cậu thích không?

https://thuviensach.vn

Cậu ấy nhìn tôi thật vui vẻ và la lên, “thật hoàn hảo, Jim”. Và cậu ấy ôm chầm lấy tôi.

Vào lúc ấy, tôi cảm thấy rằng tôi đã thiết lập một tình bạn mới thật đặc biệt.

Và câu chuyện là thế…

« Tên hành tinh của cậu là gì ? »

« Whoa, lại cùng một vấn đề. Không có âm thanh tương đương, nhưng nó ở đằng kia ». Cậu ấy mỉm cười và tay chỉ về hướng các vì sao.

Khi Ami quan sát bầu trời, tôi nghĩ về các bộ phim xâm lược không gian mà tôi xem Tivi hay rạp xi-nê. « Khi nào cậu xâm lược chúng tôi ? » Tôi hỏi cậu ấy.

Cậu ấy nghĩ câu hỏi của tôi thật buồn cười. « Tại sao cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ xâm lược Trái Đất ? »

« Tôi không biết…trong phim tôi thấy người hành tinh luôn đi xâm lược Trái Đất…Có phải cậu là một trong những người đó ?.

Lần này, cậu ấy cười rất lớn đến nỗi lây truyền qua tôi luôn và tôi cũng bắt đầu cười theo.

Sau đó tôi cố gắng chỉnh lại những gì tôi đã nói : « Tôi chỉ thấy điều đó trên T.V… »

« Dĩ nhiên, là trên T.V ! Chúng ta hãy xem một trong những bộ phim xâm lược hành tinh! Cậu ấy vừa nói vừa lấy công cụ khác từ vành đai dây nịt. Cậu ấy nhấn nút, màn hình sáng lên. Nó là một màn hình T.V màu nhỏ với hình ảnh rất rõ ràng và sắc nét. Ami thay đổi kênh một cách nhanh chóng.

https://thuviensach.vn

Thật là ngạc nhiên làm sao ! thậm chí chẳng có nhiều trạm phát sóng trong vùng này, hàng loạt chương trình xuất hiện trên màn hình : phim ảnh, chương trình live show, phim mới, thương mại. Các phim ảnh được trình chiếu bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau của các dân tộc khác nhau ở các quốc gia khác nhau.

Làm cách nào cậu ấy bắt sóng được nhiều trạm mà không có đăng ký dài hạn với công ty cáp?.

« Các phim về xâm lược hành tinh thật buồn cười », Ami nói một cách vui vẻ.

« Cậu có thể bắt sóng được bao nhiêu kênh truyền hình ? »

« Tất cả các kênh đều đang truyền đạt trong lúc này trên hành tinh của bạn »

« Tất cả các kênh hả ! »

« Tự nhiên nhận được. Công cụ này nhận tất cả các tín hiệu bắt được từ vệ tinh của chính chúng tôi, các vệ tinh này ở dạng vô hình, dĩ nhiên là các bạn không thấy được. Đây là một (1) kênh từ Úc. Hãy nhìn nè!

Trên màn hình xuất hiện một số sinh vật với nhiều đầu bạch tuộc và nhiều mắt lồi ra với các mao mạch màu đỏ chéo nhau. Chúng phát ra các tia sáng xanh để hâm dọa cả đám đông người. Bạn tôi hình như rất thích thú khi xem phim này.

« Thật tức cười làm sao ! Cậu nghĩ phim này vui không, Jim ? »

« Không. Tại sao ? »

https://thuviensach.vn

« Bởi vì các con quái vật chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng quái dị của những người phát minh ra các bộ phim này… »

Tôi không được thuyết phục cho lắm. Tôi đã trải qua nhiều năm xem đủ loại phim xâm lược không gian kinh dị và độc ác. Khái niệm này không thể xóa sạch được trong một cuộc cạnh tranh ác liệt.

« Nhưng nếu nơi đây trên Trái Đất có kỳ (cự) đà, cá xấu, bạch tuộc…Tại sao các sinh vật độc ác này lại không tồn tại ở các thế giới khác ? »

« Ồ, có. Vâng, dĩ nhiên chúng tồn tại. Nhưng chúng không có dựng lên để bắn súng. Chúng giống như ở đây, chúng là loài thú. Chúng không thông minh.

« Nhưng chắc cũng có các thế giới mà các sinh vật thông minh và độc ác sống nơi đó… »

« Sinh vật thông minh và độc ác ! thì thích nói thế này: "người xấu hay người tốt"; người mập hay ốm; người xấu hay đẹp" Ami cười ngang cười ngửa.

Tôi chỉ không hiểu tại sao. Còn về các nhà khoa học điên cuồng và độc ác, họ phát minh ra các loại vũ khí hủy diệt hàng loạt, những người mà các nhân vật siêu nhân trong các phim hoạt hình trên T.V chống đối lại ?.

Ami có thể đọc được tư tưởng của tôi và giải thích, "Họ không thông minh. Họ bị loạn trí".

"À, thế thì cũng có thể có một thế giới có tồn tại những nhà khoa học điên rồ để hủy hoại chúng ta sao?…"

"Khác hơn những người trên Trái Đất…thì không thể."

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Bởi vì những người loạn trí sẽ hủy hoại chính nền văn minh của họ trước khi họ tiến đến trình độ khoa học cần thiết để ruồng bỏ hành tinh của chính mình và lại đi xâm lược các thế giới khác.

Tôi không hoàn toàn tin cậu ta. Tôi nghĩ rằng có thể có một số hành tinh có thể tồn tại để các người điên rồ (không phải tất cả đều điên) có thể cư ngụ…Ý tôi là những người thông minh, lạnh lùng, có tính khoa học, hiệu quả, và đồng thời họ cũng ác độc và nham hiểm.

Và dĩ nhiên cậu ấy đọc được tư tưởng của tôi và theo cậu ấy điều đó thật sự buồn cười.

“Thế thì các con quái vật thông minh, thật lạnh lùng và ác độc?, Tại sao họ không bao giờ xâm lược và hủy hoại nền văn minh Trái Đất?” cậu ấy hỏi tôi với cái nhìn thật thơ ngây trên khuôn mặt.

Tôi suy ngẫm một hồi trước khi trả lời nhưng tôi không thể tìm ra bằng chứng gì trong lịch sử của chúng tôi về tội ác của người ngoại tinh ngoại trừ những câu chuyện về “Bắt cóc người ngoại tinh” và “Hồ sơ X”.

“Nào, tất cả chúng chỉ là các quyển sách và các bộ phim viễn tưởng mà cậu tin tưởng, mặc dù thiếu hẳn các bằng chứng…Đó là chứng bệnh hoang tưởng về vũ trụ!”, cậu ấy nói thêm vào và cười.

Tôi nghĩ cậu ấy nói đúng, nhưng dù sao tôi không hiểu lắm về tất cả các cư dân sinh sống ở ngoài tầng không gian. Có lẻ có người tốt, giống như Ami, và cũng có người xấu, giống như người trên Trái Đất vậy.

Cậu ấy cố trấn an tôi. “Hãy tin tôi đi, Jim, Vũ Trụ có các máy lọc để loại bỏ những thứ không mong muốn. Ở

https://thuviensach.vn

trên đó không hoàn toàn tương đương như dưới đây. Khi các nền văn minh của Vũ Trụ đạt đến một trình độ phát triển nào đó, sẽ không còn sự căm ghét nhau nữa, người sống trên đó cũng không xấu xa nữa.

"Có phải cậu hoàn toàn tin chắc rằng không có nền văn minh nào với khoa học tiên tiến, nhưng lại tàn bạo?"

"Tôi muốn nói là thật dễ dàng để phát triển kỹ thuật cần thiết để chế tạo bom hơn là chế tạo một con tàu vũ trụ bay giữa ngân hà. Nếu một nền văn minh mà không có trí huệ và lòng tốt khi tiến đến trình độ kiến thức khoa học cao, thì sớm muộn gì kiến thức đó cũng hủy hoại chính nó. Điều đó xảy ra trước khi nó có thể du hành qua các thế giới khác…Thật may mắn cho chúng tôi…"

"Nhưng chúng có thể sống sót trên một số hành tinh, do ngẫu nhiên"

Cậu ấy nói rằng Vũ Trụ phản chiếu một sự hoàn hảo, vô cùng trật tự, và không gì xảy ra một cách ngẫu nhiên, bởi vì mọi thứ có liên hệ bên trong với nhau. Và cậu ấy cũng giải thích với tôi rằng khi trình độ khoa học của một thế giới vượt quá trình độ tình thương thì thế giới đó sẽ bị tự hủy.

"Trình độ tình thương?"

Tôi có thể hiểu dễ dàng về trình độ khoa học của một hành tinh là gì, nhưng khái niệm về trình độ tình thương, đối với tôi thật khó hiểu.

"Tình thương phát ra của chúng sinh trên một hành tinh nào chúng tôi có thể đo được bằng công cụ của chúng tôi" Cậu ấy nói vậy.

"Chắc chắn được, vì tình thương là một năng lực, sức mạnh, một chấn động lực rung động; và nếu thế giới nào

https://thuviensach.vn

có đẳng cấp tình thương thấp, nơi đó sẽ không hạnh phúc, ghen ghét, bạo lực, chia rẽ và chiến tranh. Và nếu, đồng thời, sẽ có nguy cơ bị hủy hoại…Cậu có hiểu ý tôi nói không, Jim?.

"Không hiểu lắm…Cậu đang cố giải thích tôi điều gì?".

"Tôi phải nói với cậu nhiều điều, nhưng chúng ta sẽ đi chầm chậm vậy. Hãy tiếp tục nói về những điều cậu nghi ngờ."

Cậu ấy biết được tôi vẫn còn nghi ngờ về các quái vật thông minh và ác độc.

Ami la lên "Quá nhiều phim ảnh", và nói thêm vào "Các quái vật mà chúng ta tưởng tượng là xung quanh chúng ta. Một khi chúng ta không để chúng đi, chúng ta sẽ không xứng đáng để đạt đến trình độ cao của Vũ Trụ, vô số điều kỳ diệu nơi đó đang chờ đợi chúng ta đến thưởng ngoạn và khám phá chúng.

"Đôi khi, thật khó để hiểu bạn, Ami ạ!"

"Những sinh vật độc ác không thông minh cũng không xinh đẹp."

"Nhưng còn các phụ nữ xinh đẹp nhưng xấu bụng trong các bộ phim thì sao?"

"Họ không đẹp, cũng không xấu."

"Tôi đã từng thấy một số người trông xấu, nhưng đồng thời tôi thấy họ thật sự tốt."

Có lẻ đối với bạn họ trông tốt bên ngoài. Nhưng còn bên trong thế nào?…Đối với chúng tôi, vẻ đẹp thật sự

https://thuviensach.vn

phải đi đôi với tình thương và sự thông minh. Nếu không có, thì chúng tôi không xem đó là vẻ đẹp chân thật.

Tôi không mấy đồng ý với cậu ấy về cách quan sát sự vật, nhưng tôi cũng không cãi lại.

“Có người xấu nào khác trong vũ trụ, khác hơn người trên Trái Đất không?

“À, trước tiên, tôi không có phân chia “kẻ xấu”, “người tốt”. Một số người tiến bộ hơn, một số khác ít tiến bộ hơn. Chỉ thế thôi!.

“Được rồi! Thế thì, những chúng sinh kém tiến bộ hơn những người nơi đây, họ sẽ sống nơi nào khác sao?

“Dĩ nhiên rồi. Và những người chậm tiến cũng vậy. Các thế giới nơi họ sống, cậu không thể sống sót dù chỉ nửa giờ. Cách đây một triệu năm, có một cảnh địa ngục thật sự nơi đây trên Trái Đất này. Chúng sẽ không đến đây nữa với tầng số này…”

Thật dễ chịu khi nghe điều đó.

“Vậy thì, cuối cùng thì người Trái Đất chúng tôi không phải là những cư dân tệ trong vũ trụ,..”

“Không, nhưng cậu là là một trong những cư dân khờ nhất trong dãy ngân hà.”

Chúng tôi cười vui vẻ như những người bạn tốt với nhau.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 3

ĐỪNG LO LẮNG

"Bạn biết gì không? " Thật gần nơi đây trên một trong số các hành tinh của chòm sao Thiên Lang (Sirius) có một số bãi biển màu tím. Chúng đẹp vô cùng! Cậu chỉ có thể ngắm lúc trời hừng đông, cậu sẽ thấy hai ông mặt trời thật khổng lồ!

"Cậu có thể du hành bằng tốc độ ánh sáng không?"

Cậu ấy nghĩ câu hỏi của tôi thật buồn cười.

"Nếu tôi du hành chậm, tôi sẽ trở thành ông lão khi đến đây rồi."

"Thế cậu du hành bằng tốc độ gì vậy?"

"Chúng tôi không thường du hành lắm; giống như chúng tôi định vị cho mình vậy."

"Cái gì?"

"Chúng tôi định vị cho mình, đơn giản là chúng tôi xuất hiện nơi mà mình muốn đi đến."

"Ngay lập tức sao?"

"À, chúng tôi phải đợi một hồi. Các công cụ trên tàu phải thực hiện các phép tính phức tạp, từ nơi này của dãy ngân hà, đến nơi khác sẽ mất bao lâu…". Cậu ấy lấy cái máy tính trong dây nịch cậu ấy ra và nhấn vài con số gì đó. "Theo số đo thời gian của cậu thì chúng tôi đi mất

https://thuviensach.vn

một tiếng rưỡi đến đây. Và từ dãy ngân hà này sang dãy ngân hà khác mất vài tiếng đồng hồ.

"Ồ! làm sao cậu làm được như thế?"

"Cậu có thể giải thích cho một em bé, hai nhân hai là bốn không?"

"Không", tôi trả lời. "tôi thậm chí không biết mình đã tự mình trả lời cho mình câu hỏi đó."

À, tôi cũng không thể giải thích về độ cong, sự rút ngắn thời gian trong không gian. Không cần thiết để kiểm tra các chú chim bay lượn trên bãi cát bằng cách nào. Trông chúng như đang trượt băng vậy. Thật đẹp làm sao!

Ami đang ngắm nhìn các chú chim đang chạy vui đùa thành từng nhóm, chạy qua lại trên bãi cát, chúng mổ các thức ăn trên bãi cát do sóng biển đưa vào. Tôi bỗng nhiên sực nhớ, là trời đã về khuya.

"Tôi phải về nhà," tôi nói, "Bà tôi…"

"Bà ấy vẫn đang ngủ."

"Nhưng tôi lo quá."

"Lo lắng hả? thật khờ làm sao!"

"Tại sao?"

"Cậu đừng sống một cuộc sống mà luôn tưởng tượng ra những vấn đề mà chưa phát sinh và sẽ xảy ra. Hãy hưởng thụ giây phút hiện tại. Cậu hãy sống một cuộc sống vẹn toàn, luôn tìm kiếm niềm vui thay vì lo lắng. Khi có vấn đề thật sự phát sinh, cậu hãy dùng thời gian của mình và tận dụng thật tốt để tìm ra phương cách giải

https://thuviensach.vn

quyết nó thay vì lo lắng, trong khi vạn vật xung quanh đều rất tốt, giống như bây giờ vậy."

"Tôi nghĩ bạn nói đúng, nhưng…"

"Cậu có nghĩ rằng, có thật đáng để bỏ thời gian cho chúng ta đứng nơi đây lo lắng về các cơn sóng khổng lồ sắp đến và quét chúng ta đi không? Thật là khờ dại nếu ta không tận hưởng giây phút này, một đêm thật tuyệt vời… Hãy nhìn các chú chim đang chạy nhảy dọc theo bờ không một chút lo lắng về thế giới…Tại sao chúng ta phải lãng phí thời gian để suy nghĩ về những điều mà không có tồn tại?"

"Nhưng bà tôi vẫn tồn tại"

"Đúng rồi. Và bà không có vấn đề gì…Giây phút này không tồn tại cho cậu?"

"Nhưng tôi lo lắng"

"Ô, người trái đất, người trái đất. Ok, cũng được, Cậu hãy lại xem bà cậu đây:

Cậu ấy lấy ra cái TV nhỏ và bắt đầu bật nút. Một màn hình hiện lên dẫn đến nhà tôi. Hình ảnh cây cối, đất đá dọc theo con đường chạy xuyên trên màn ảnh. Mọi thứ đều là hình ảnh màu và quay cuồng như vào ban ngày vậy. Chúng tôi đi xuyên qua bức tường nhà và đến chỗ bà tôi. Bà đang ngủ thật say sưa trên dường. Bạn có thể nghe được hơi thở của bà.

Đó đúng thật là công cụ làm tôi kinh ngạc.

Ami vừa cười, vừa nhận xét: "Bà cậu ngủ như một thiên thần nhỏ vậy"

Tôi hỏi : "Đó là một bộ phim hả?"

https://thuviensach.vn

“Không. Đây là tiết mục “Sống và chỉ đường”… Chúng ta hãy đi vào phòng ăn.

Hình ảnh đi xuyên qua phòng ngủ và phòng ăn xuất hiện. Có một cái bàn và một tấm vải bàn với những vật chặn lớn, nơi mà tôi thường ngồi với bà, bà đã đặt cái dĩa ăn tối cho tôi và cái dĩa thứ hai úp lên trên thức ăn.

“Trông nó giống cái UFO – dĩa bay!” cậu ấy nói đùa. “Hãy xem cậu dùng gì cho buổi ăn tối.” Cậu ấy chỉnh nút gì trên TV và cái dĩa đậy thức ăn trở nên trong suốt như thủy tinh, một miếng thịt bò bích-tếch, một ít khoai tây chiên Pháp và cà chua xà lách.

“Kinh khiếp quá! Ami la lên và thấy ghê tởm. “Tại sao con người có thể ăn xác chết”.

“Xác chết gì?”

“Xác chết bò…con bò chết. Một miếng thịt bò chết…”

Thái độ Ami nói làm tôi cũng cảm thấy kinh tởm về miếng thịt bò chết.

“Làm sao cái TV của cậu hoạt động được vậy? máy quay phim của cậu đâu? Tôi hỏi cậu ấy với chủ ý.”

“Nó không cần máy quay phim. Công cụ này dùng để chọn tiêu điểm, chọn lựa, thanh lọc, phóng đại, lên kế hoạch…thật đơn giản, phải không?

Cậu ấy dường như muốn cười tôi.

“Làm sao mà nó chiếu hình ảnh lên giống như ban ngày trong khi trời đang rất tối?”

https://thuviensach.vn

“Có những loại ánh sáng khác mà mắt thường của cậu không thấy được. Cái công cụ này đã đưa ánh sáng đó vào.”

“Nó phức tạp làm sao!”

“Không phức tạp lắm đâu. Tôi tự làm cái đồ chơi này.”

“Tự cậu làm à?”

“Nó thật sự đã hết hiệu lực (out of date), nhưng tôi thích nó. Nó là một món quà kỷ niệm, một bài làm ở nhà từ trường tiểu học…”

“Các cậu đều là thiên tài!”

“Không dám đâu!. Bạn có biết phép nhân không?”

“Dĩ nhiên,” Tôi trả lời.

“Bạn chỉ là thiên tài đối với những ai chưa biết. Rốt cuộc đó là một câu hỏi về trình độ. Một cái đèn pin sẽ là một phép lạ đối với người da đỏ sống trong rừng mưa.

“Cậu nói đúng. Cậu có nghĩ rằng một ngày nào đó nơi đây trên trái đất này chúng tôi sẽ có các phát minh giống như của cậu?.”

Lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy trông thật đăm chiêu. Liếc nhìn tôi với vẻ mặt buồn và trả lời. “Tôi không biết.”

“Ý cậu nói là cậu không biết hả?, cậu biết mọi thứ mà!”

“Không phải mọi thứ. Rất may là không ai có thể thấy tương lai”

https://thuviensach.vn

“Tại sao cậu nói là “Rất may”?

“Cậu tưởng tượng xem…cuộc sống sẽ vô nghĩa nếu chúng ta biết trước tương lai. Cậu có muốn biết kết quả sau cùng của cuộc chơi mà cậu đang xem trước khi nó kết thúc không?

Tôi trả lời: “Không. Điều đó làm tôi tức thêm. Nó sẽ không vui chút nào.”

“Cậu có thích nghe một câu chuyện vui mà cậu đã biết rồi không?

“Tôi cũng ghét như vậy. Sẽ chán lắm!

“Cậu có muốn biết trước cậu sẽ có quà gì trong ngày sinh nhật sắp tới của cậu không?”

“Đó là điều tệ nhất. Các điều ngạc nhiên sẽ tan biến hết.”

Tôi thích cái cách cậu ấy dạy dỗ. Các ví dụ thật rõ ràng.

“Cuộc sống sẽ mất hết ý nghĩa nếu cậu biết hết tương lai sắp tới. Cậu chỉ có thể đoán về các sự kiện có thể xảy ra.”

“Ý cậu là gì?”

“Chẳng hạn, cậu có thể đoán về sự kiện hay khả năng xảy ra trên Trái Đất xem trái đất có thể tự cứu nó được không?

“Tự cứu nó? tự cứu từ cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Từ cái gì? cậu có nghe nói về sự ô nhiễm, các cuộc chiến tranh và bom đạn không?”

“Ố, có. Có phải cậu muốn nói chúng tôi cũng rất nguy hiểm nơi đây, như là thế giới của những gã xấu xa?.

“Các sự kiện có thể xảy ra nơi đây. Mối liên hệ giữa tình thương và khoa học trên hành tinh của cậu thì có khuynh hướng nghiêng về khoa học rất nhiều. Hàng triệu hành tinh giống như vậy đã tự hủy hoại chính mình chỉ vì lý do này. Hành tinh của cậu đang ở giai đoạn khủng hoảng của quá trình tiến triển. Đây là những giây phút cống hiến/dốc sức, các giai đoạn trầm trọng.”

Cậu ấy dọa tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ nghiêm trọng về khả năng của chiến tranh thế giới thứ 3 hay những thảm họa khác, đại khái như vậy. Tôi nghĩ chắc còn lâu lắm. Bất chợt tôi có một ý kiến phi thường, có thể giải quyết các vấn đề của thế giới.

“Các cậu có thể làm điều gì đó!”

“Chẳng hạn như gì?”

“Tôi không biết…Bạn hãy đem hàng ngàn con tàu vũ trụ đến và bảo với các nhà lãnh đạo đừng tạo chiến tranh…đại loại như vậy.”

Ami mỉm cười, nếu chúng tôi làm như thế, trước hết sẽ có hàng ngàn người bị bệnh nhồi máu cơ tim gây ra bởi hàng loạt các bộ phim về chiến tranh giữa các hành tinh như thể chúng tôi là các con quỷ dữ vậy. Và cậu biết không, họ xem chúng tôi không phải là con người. Chúng tôi không thể làm thế được. Điều thứ hai, chẳng hạn nếu chúng tôi có thể nói với họ: hãy chuyển vũ khí của các bạn sản xuất thành các công cụ làm việc lao động,” họ sẽ nghĩ rằng đó là một kế hoạch giải trừ của người ngoại tinh để làm họ yếu đi, một trò gian trá để mà chúng tôi có

https://thuviensach.vn

thể thống trị hành tinh của họ. Điều thứ 3, cứ cho là họ có thể hiểu được là chúng tôi vô hại, nhưng họ vẫn không bãi trừ vũ khí của họ"

"Tại sao không?"

"Bởi vì họ vẫn còn sợ về các nước khác. Ai sẽ là người tước bỏ vũ khí đầu tiên?"

"Nhưng họ phải tin tưởng chứ…"

"Trẻ con thì tin, nhưng người lớn thì không…Đặc biệt những người lãnh đạo các quốc gia. Và họ đúng vì có một số người mong muốn thống trị mọi thứ mà họ có thể…"

Tôi cảm thấy thật khó chịu. Tôi đang cố nghĩ cách ngăn cản chiến tranh và cứu loài người…Sau một hồi suy nghĩ, một ý nghĩ xuất hiện trong tôi rằng các người ngoại tinh có thể dùng quyền lực của mình buộc người trên Trái Đất hủy hết vũ khí và buộc chúng tôi phải sống trong hòa bình. Thế thôi!. Một số bà già bị bệnh nhồi máu cơ tim sẽ không là gì so với những gì được cứu. Tôi nói với cậu ấy như vậy.

Lúc đó cậu ấy ngưng cười, và biết chắc rằng tôi không ngừng lối suy nghĩ giống như người Trái Đất.

"Tại sao?"

"Dùng "vũ lực", "hủy hoại", "ép buộc". Đây là lối nói của người Trái Đất. Đối với chúng tôi, đó là thời tiền sử. Quyền tự do của con người là một điều bất khả xâm phạm, cả chúng tôi và những người khác. Bởi vì cái từ "ép buộc" không tồn tại trong thế giới của chúng tôi. Mỗi người đều có giá trị và được tôn trọng. "Bằng vũ lực" và "hủy hoại" đều là tính cách bạo lực. Từ ngữ này xuất phát từ từ ngữ: "Xâm phạm", và tinh thần của chúng tôi hoàn toàn đi ngược với điều này. Và sau cùng, chúng tôi không

https://thuviensach.vn

muốn tạo ra một cái chết nào cả, thậm chí cậu nghĩ rằng một vài người bị nhồi máu cơ tim đều không quan trọng gì cả.

"Thế người ở hành tinh cậu không có gây chiến tranh hả?" Tôi chưa dứt câu hỏi đã cảm thấy mình thật ngốc khi hỏi câu đó.

Cậu ấy nhìn tôi một cách trìu mến, và đặt tay lên vai tôi và nói "chúng tôi không gây ra chiến tranh vì chúng tôi yêu thương Thượng Đế."

Câu trả lời của cậu ấy thật sự làm tôi ngạc nhiên. Tôi chỉ tin Thượng Đế chút thôi….

nhưng tôi được dạy bảo là luôn cảm thấy sợ hãi hơn là thương mến cậu ấy. Ngoài ra, tôi lại bắt đầu nghi ngờ. Tôi bắt đầu nghĩ rằng chỉ có người có đạo mới tin Thượng Đế và họ không văn minh lắm, bởi vì tôi có một ông chú là một nhà vật lý về hạt nhân nguyên tử trong trường đại học và chú nói rằng: "Trí thông minh sẽ giết chết Thượng Đế."

"Chú của cậu thật khờ dại", Ami khẳng định thế, sau khi bắt được ý nghĩ của tôi.

"Tôi không nghĩ vậy. Ông ấy được xem như là một trong những người đàn ông thông minh nhất của xứ sở tôi."

"Ông ấy thật khờ dại" Ami tiếp tục khẳng định. "Một trái táo có thể giết cây táo không? Một cơn sóng có thể giết cả đại dương không?…"

"Tôi đã nghĩ thế…"

"Cậu sai rồi, Thượng Đế hiện hữu."

https://thuviensach.vn

Tôi bắt đầu nghĩ về Thượng Đế, một chút sám hối vì tôi nghi ngờ sự hiện hữu của Thượng Đế.

“Hãy nghe đây! Hãy bỏ bộ râu trắng và cái áo choàng ra!” Ami cười bởi vì cậu ấy thấy các hình ảnh trong trí óc tôi.

“Thế …Ông ấy không có râu quai nón? Thượng Đế đã cạo râu hả?”

Người bạn không gian của tôi lấy làm vui thú về sự bối rối của tôi. “Đó là kiểu Thượng Đế của người trái đất,” Cậu ấy nhận xét.

“Tại sao?”

“Hãy lại đây, chúng ta sẽ tản bộ một vòng.”

Chúng tôi bắt đầu dạo trên con đường dẫn đến tỉnh nhỏ. Cậu ấy khoác tay lên vai tôi. Vào giây khắc đó, tôi cảm thấy cậu ấy như là một người anh thực thụ mà tôi chưa bao giờ có.

Từ phía xa xa, Các chú chim ăn đêm đang kêu quác quác. Ami thật thích thú với các âm thanh này. Cậu ấy hít thở không khí của đại dương vừa nói: “Thượng Đế không có bề ngoài giống con người.” Vẻ mặt của cậu ấy chiếu sáng trong đêm tối khi cậu ấy nói về Đấng Sáng Tạo. “Ngài không có hình thể nào cả. Ngài không là một người giống như cậu hay tôi. Ngài là chúng sinh vô lượng, thông minh, sáng tạo, thanh khiết…Tình thương thanh khiết.

“A!” tôi la lên. Cách anh ta giải thích thật là tuyệt vời làm tôi thật cảm động.

“Chính vì vậy mà Vũ Trụ thật đáng yêu, tốt đẹp…thật kỳ diệu.”

https://thuviensach.vn

Điều này khiến tôi nghĩ về các cư dân của thế giới nguyên thủy đã đề cập đến và những người xấu trên hành tinh này. "Thế còn tất cả người xấu trên hành tinh này thì sao?"

"Một ngày nào đó họ sẽ tốt bạn ạ…!"

"Nếu lúc ban đầu họ được sinh ra trong một hoàn cảnh tốt thì tốt hơn cho họ. Như thế sẽ không có tội ác ở bất cứ nơi đâu."

"Nếu không biết về tội ác, làm sao bạn có thể biết hưởng thụ được những điều thiện lành?"

"Làm sao bạn có thể thấu hiểu giá trị của nó?" Ami hỏi tôi.

"Tôi không hiểu những gì cậu nói."

"Chẳng phải cậu đang nghĩ thật tuyệt vời khi cậu có thể chứng kiến đó sao?"

"Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó… Tôi đoán thế."

"Nếu cậu được sinh ra bị mù và bất chợt cậu có thể thấy được, cái khả năng thấy được đó có phải là một điều kỳ diệu đối với cậu không…?"

"Ồ, đúng rồi!"

"Điều đó cũng tương tự như những người sống trong hoàn cảnh khó khăn, trong hoàn cảnh bạo lực. Khi họ vượt qua các trở ngại đó và tiến đến cuộc sống gọi là cao hơn cả phẩm chất con người, thì họ sẽ trân quý điều đó hơn bất cứ ai…Thật là buồn chán khi là một thiên thần vĩnh cửu…Nhưng, thật tuyệt vời để tiến bộ, vượt qua

https://thuviensach.vn

nghịch cảnh để học hỏi. Nếu chưa bao giờ ở trong bóng đêm, chúng ta sẽ không thể thưởng thức được bình minh tuyệt đẹp thế nào…”

Chúng tôi tiếp tục tản bộ dọc theo các con đường bao bọc bởi hàng cây và dưới ánh sáng trăng lung linh. Chúng tôi đi ngang qua nhà tôi, tôi nhẹ nhàng bước vào trong để tìm cái áo dài tay. Trên bàn tôi thấy cái dĩa thức ăn của tôi, đang đậy lại đợi tôi thưởng thức. Tôi cảm thấy đầy tự tin bởi vì mặc dù không cần mở cái dĩa đậy ở trên, tôi cũng đã biết bên trong là thức ăn gì rồi. Nhưng tôi lại bắt đầu nghi ngờ và liếc nhìn trộm bên trong cái dĩa để chắc chắn về món ăn. Đúng chính xác như những gì mà trong cái TV nhỏ của bạn tôi đã cho thấy, nhưng tôi vẫn không đói lắm.

Tôi trở lại với Ami tiếp tục tản bộ và nói chuyện. Chúng tôi vẫn chưa đi đến các con đường đầu tiên trong tỉnh và vẫn chưa thấy các đèn đường. Cậu ấy thưởng ngoạn mọi thứ trong khi cậu trò chuyện với tôi.

“Cậu có biết cậu đang làm gì không?” cậu ấy bất ngờ hỏi tôi.

“Không…chuyện gì?”

Cậu đang tản bộ. Cậu có thể đi bộ…”

“Ồ, vâng. Dĩ nhiên…và có gì đáng kinh ngạc về điều đó đâu?”

“Có một số người bị bệnh tàn phế và sau nhiều tháng hay nhiều năm tập thể dục để phục hồi, họ có khả năng đi trở lại. Đối với họ, khả năng đi lại thật sự là phi thường, và họ thật cám ơn về điều đó. Họ hưởng thụ nó. Còn cậu, một mặt cậu có thể đi dạo suốt mà không chút vướng bận, không suy nghĩ gì cả, cậu đang làm điều gì đó thật đặc biệt…”

https://thuviensach.vn

“Cậu nói đúng rồi, Ami. Cậu đã dạy bảo cho tôi biết được nhiều điều thật mới lạ…”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 4

CẢNH SÁT

Chúng tôi tản bộ đến con đường đầu tiên có đèn đường chiếu sáng. Lúc đó khoảng 11 giờ đêm.

Đối với tôi, đi dạo phố về đêm lúc trời khuya như vậy là một điều thật mạo hiểm. Nhưng tôi luôn cảm thấy được an toàn khi bên cạnh Ami.

Trong khi chúng tôi tản bộ vòng quanh, cậu ấy dừng lại và ngắm ánh trăng xuyên qua cành lá trên cây. Lúc đó cậu ấy bảo tôi hãy lắng nghe tiếng tru của chó sói, tiếng gáy của các chú dế về đêm, tiếng rì rầm của sóng biển. Cậu ấy dừng lại và hít thở hương thơm của các cây thông, của vỏ cây, của đất. Cậu ấy dừng lại con đường mòn để thưởng ngoạn các ngôi nhà mà cậu thấy xinh xắn, con đường và gốc đường xinh đẹp.

"Hãy trông những ngọn đèn đường đó, chúng xinh đẹp làm sao!, khá xinh xắn để họa tranh…Hãy nhìn ánh sáng đèn chiếu xuống các cây nho…và các mái vòm cây nho phản chiếu lại các vì sao….Cậu có thể hưởng thụ một cách đầy đủ cuộc sống nơi đó, Jim ạ!. Hãy chú tâm đến tất cả những gì cuộc sống cung cấp cho bạn…Các phép lạ luôn diễn ra trong từng giây ở đằng đó. Hãy cảm nhận, lĩnh hội thay vì suy nghĩ. Ý nghĩa thâm sâu nhất của cuộc sống được tìm thấy bên trên cả suy nghĩ của mình…Cậu có biết không, Jim? cuộc sống là một câu chuyện thần tiên có thật…Đó là món quà tuyệt vời mà Thượng Đế ban cho chúng ta…Bởi vì Ngài yêu thương chúng ta."

Lời nói của cậu ấy khiến tôi nhìn vạn vật với cái nhìn mới mẻ. Điều này giờ đây dường như thật phi thường với

https://thuviensach.vn

tôi khi chúng thật bình thường, mỗi ngày tôi chẳng chú tâm gì đến thế giới, một chút cũng không có, giờ tôi nhận thức ra nơi đây quả là một nơi tuyệt vời giống như trên Thiên Đàng vậy…

Chúng tôi dạo bộ đến một khu phố.

Một số thanh thiếu niên đang đứng ở cửa của phòng nhảy disco; những người khác đang đứng trò chuyện giữa sân. Nơi đó thật an bình, đặc biệt bây giờ mùa hè sắp kết thúc. Không ai để ý đến chúng tôi, mặc dù bộ đồ Ami đang mặc rất khác lạ. Có lẻ họ nghĩ rằng đó chỉ là trang phục của trẻ con.

"Không, cám ơn!" Tôi không muốn trở thành kẻ bị đọa đày…"

Tôi không hiểu cậu ấy nói gì.

"Trước hết, họ tống tôi vào tù vì nhập cư bất hợp pháp. Họ nghĩ rằng tôi là gián điệp và sẽ tra khảo tôi để lấy thông tin…Sau khi vắt tôi giống như quả chanh bằng các phương pháp không dễ thương lắm…các bác sĩ lại muốn nhìn vào bên trong thân thể nhỏ bé của tôi… Không, cám ơn! Ami cười về những điều kinh khủng có thể xảy ra cho cậu ấy.

Chúng tôi ngồi trên cái băng ghế dài công viên cách xa tất cả mọi người. Tôi nghĩ rằng người ngoại tinh nên xuất hiện từ từ với mọi người để mọi người dần dần quen thuộc với họ và một ngày nào đó, sẽ xuất hiện công khai với mọi người.

Chúng tôi đang làm điều gì đó, nhưng chúng tôi không thể xuất hiện công khai, tôi đã nói với cậu 3 lý do tại sao ở trên. Giờ tôi cho cậu biết thêm một lý do nữa, một nguyên tắc chính: Luật cấm công khai.

https://thuviensach.vn

“Luật gì?”

“Các luật của Vũ Trụ. Trong thế giới của cậu cũng có luật nữa sao? Trong các thế giới tiến hóa, có một số tiêu chuẩn mà mọi người phải tôn trọng. Một trong các luật đó là không được can thiệp vào quá trình tiến triển của các các thế giới chưa tiến hóa.

“Không tiến hóa là thế nào?”

Chúng tôi gọi các thế giới “không tiến hóa” có nghĩa là họ sống không đúng với quy luật căn bản của Vũ Trụ.”

“Luật đó thế nào?”

“Tất cả thế giới mà cư dân trên đó sống hợp với quy luật mà không còn sự phân chia ranh giới giữa các nước, chỉ có một chính phủ duy nhất và họ chia sẻ mọi thứ với nhau trong tình anh em, trong hòa bình và hòa hợp. Điều đó có nghĩa sống hợp với luật căn bản của Vũ Trụ. Một thế giới tiến hóa là như thế.

“Tôi không hiểu lắm. Luật căn bản này là gì…luật của cái gì?”

“Thấy không? Cậu chưa bao giờ nghe về nó sao?, cậu ấy cười tôi. “Cậu vẫn chưa tiến hóa.”

“Nhưng tôi chỉ là một đứa trẻ…Tôi nghĩ rằng người lớn ắc hẳn đã nghe về luật đó, các nhà khoa học, các tổng thống của các quốc gia, chẳng hạn…”

Ami cười lớn. “Người lớn? Khoa học gia? Tổng thống? Không như thế đâu!”

“Họ là các lãnh đạo của các quốc gia và họ chưa bao giờ nghe về cái luật quan trọng này đâu?.

https://thuviensach.vn

“Vậy à! thế thì trong thế giới của cậu luật đó thi hành thế nào?. Cho nên thế giới này thật ít hạnh phúc vui vẻ.

“Nhưng luật này là gì?”

« Lát nữa tôi sẽ kể cho cậu nghe. »

« Thật sao ? » Tôi thật nôn nóng, nghĩ rằng tôi sắp biết một điều mà hầu như không ai khác làm.

« Nếu cậu cư xử đàng hoàng với chính mình, » cậu ấy nói đùa.

Tôi bắt đầu suy nghĩ thật khó để cấm cản sự không can thiệp vào các hành tinh không tiến hóa.

« Thế cậu đang vi phạm cái luật này rồi ! » Tôi thốt lên trong sự kinh ngạc.

« Hoan hô ! Cậu đã bỏ nhỡ một chi tiết. »

« Dĩ nhiên là không. Lúc đầu cậu nói rằng sự can thiệp vào là bị cấm. Và giờ đây cậu lại nói với tôi…Đây có phải là sự can thiệp vào hay là không phải ?. »

« Những gì tôi đang làm là không can thiệp vào quá trình tiến triển của trái đất. Chúng tôi xuất hiện công khai, giao tiếp ở bình diện rộng lớn, điều đó là sự can thiệp vào. Và cậu biết lý do tại sao bị cấm can thiệp vào ? ».

« Bạn đã nói cho tôi biết 3 hay 4 lý do rồi, Ami ạ ! »

« Nếu họ nghe về nền kinh tế, khoa học, xã hội và tôn giáo mà chúng tôi đang sử dụng, người trái đất sẽ bắt chước chúng tôi. Mọi người sẽ thấy chúng tôi như là một tấm gương để theo, và họ sẽ không còn tôn trọng các lãnh đạo và hệ thống tổ chức mà họ đang theo nữa. Toàn bộ

https://thuviensach.vn

quyền lực thế giới này sẽ bị sụp đổ, gây nguy hiểm cho sự ổn định nền văn minh của cậu. Một số người sẽ trở nên hung hăng khi họ mất đi các đặt quyền của họ…Nó sẽ loạn lên hết. Và chính chúng tôi rốt cuộc sẽ phải đảm trách việc đưa mọi thứ trở về trật tự. »

Khi nghe điều này khiến tôi thật hăng hái. « Điều đó thật tuyệt ! các cậu sẽ phải sửa chữa lại mọi thứ trong thế giới chúng tôi. »

Đó sẽ là một cạm bẫy, giống như một sinh viên mách bảo với một sinh viên khác về bài thi của mình. Cậu có thích một cậu sinh viên khác làm bài thi dùm cậu không ? »

« Không, vì tôi sẽ mất cơ hội hy sinh cho sự thành công của chính mình. »

« Và nếu chúng tôi sắp xếp mọi thứ nơi đây, toàn bộ dân số trên Trái Đất sẽ mất đi cơ hội hy sinh hợp pháp để vượt qua các trở ngại dựa trên các luật pháp của chính họ. Cậu có nghĩ vậy không ?. »

« Hmmm…Cậu nói đúng rồi. Tôi đã không nghĩ về điều đó. »

« Đó là lý do tại sao tôi không can thiệp vào bất cứ gì mà mình không được phép. Sự tiếp xúc với cậu nơi đây là một kế hoạch trợ giúp. »

« Cậu vui lòng giải thích rõ hơn được không ? »

« Kế hoạch trợ giúp là một loại « thuốc » mà chúng tôi phải quản lý từng liều lượng nhỏ, từ từ và vi tế (không để phát hiện)…thật là vi tế… »

« Nhưng là thuốc gì ? »

https://thuviensach.vn

« Thông tin »

« Thông tin ? thông tin gì ? »

“À, các con tàu vũ trụ của chúng tôi đang bay vòng quanh hàng nhiều thời đại, nhưng chỉ ngay sau khi có quả bom nguyên tử đầu tiên chúng tôi mới cho phép các bạn thấy được chúng tôi. Điều tiết lộ này để các bạn có bằng chứng là không phải chỉ có các bạn là chúng sinh thông minh duy nhất trong vũ trụ để các bạn nghi ngờ rằng chúng tôi đang quan sát các phát minh quân sự của các bạn.”

“Và tại sao các cậu làm điều đó?”

“Bởi vì chúng tôi muốn mọi người hiểu rằng năng lượng hạt nhân rất dễ vỡ, nó có thể ảnh hưởng đến các thế giới lân cận. Tất cả đó là “thông tin”, Jim ạ. Thế nên chúng tôi xuất hiện ngày càng nhiều, thêm một thông tin nữa. Kế đến chúng tôi cho phép các bạn quay phim chúng tôi. Đồng thời chúng tôi đang thiết lập một vài cuộc tiếp xúc với một số người, giống như cuộc tiếp xúc của tôi với cậu vậy. Và chúng tôi sẽ gửi thông điệp bằng “thần giao cách cảm”. Những thông điệp này được gửi vào trong không gian, giống như tần sóng radio vậy. Nhưng một số người có ăng-ten có thể nhận được; người khác thì không được. Tất cả đều là thông tin. Nó có thể trợ giúp.

“Và sau đó các bạn sẽ xuất hiện trước mọi người?”

Chúng tôi sẽ xuất hiện công khai khi mọi người sống theo lời răn dạy của Thượng Đế; khi họ vượt qua bài khảo nghiệm. Nếu mọi người không làm được thế, thì chúng tôi không thể xuất hiện công khai.

“Thật là khủng khiếp khi các bạn không thể can thiệp vào việc ngăn chặn sự hủy hoại” Tôi nói với cảm giác hơi buồn.

https://thuviensach.vn

Ami cười và nhìn hướng về các vì sao. Chúng tôi tôn trọng quyền tự do của người khác, quan điểm đó là dựa trên tình thương. Chính vì vậy chúng tôi để mọi người sẽ theo vận số mà họ xứng đáng được. Sự tiến hóa rất là vấn đề rất vi tế, chúng tôi không thể can thiệp vào được. Chúng tôi chỉ có thể đề nghị những điều rất là tế nhị thông qua những người đặc biệt giống như cậu vậy…"

"Giống như tôi? Tôi có gì đặc biệt?"

"Có lẻ tôi sẽ nói với cậu sau. Giờ thì cậu chỉ cần biết rằng cậu có một điều kiện nào đó mà không nhất thiết là một phẩm chất…Tôi phải đi thôi, Jim ạ! Cậu có muốn gặp lại tôi không?.

"Dĩ nhiên rồi. Tôi vô cùng ngưỡng mộ cậu trong một khoảng thời gian ngắn ngủi này."

"Tôi cũng đến để ngưỡng mộ cậu. Nhưng nếu cậu muốn tôi trở lại, cậu phải viết một quyển sách kể về mọi điều mà cậu đã kinh nghiệm được khi gặp tôi. Đó là lý do tại sao tôi ở đây. Đó cũng là một phần của kế hoạch trợ giúp…"

"Tôi hả? Viết sách hả? nhưng tôi đâu biết viết sách!"

"Viết sách đó giống như cậu kể một câu chuyện vậy, một chuyện tưởng tượng. Nếu cậu không viết, mọi người sẽ nghĩ cậu là một kẻ nói dối. Ngoài ra, cậu phải viết sách đó dành cho trẻ con."

Vì thế khi cậu ấy giải thích một ý kiến cho tôi viết lời đầu đề của quyển sách, ý kiến đó là "người trưởng thành" là người mười lăm tuổi và "trẻ con" là những người một trăm tuổi.

https://thuviensach.vn

Viết một tác phẩm có tính văn học đối với tôi nghe như là một công việc không thể thực hiện, cậu ấy đoán biết điều đó. “Hãy yêu cầu anh họ của cậu người thích viết văn, anh ấy đang làm việc ở ngân hàng và anh ta có thể viết giúp cậu.”

Ami dường như biết về tôi còn nhiều hơn chính tôi biết tôi.

“Quyển sách này cũng là một thông tin. Hơn thế nữa, chúng tôi không được phép viết. Và giờ tôi sẽ nói với cậu nguyên nhân tại sao?. Có phải cậu sẽ không vui khi có một khả năng nhỏ rằng một nền văn minh tiên tiến, nhưng kém đạo đức sẽ xâm lược Trái Đất.

“Vâng, dĩ nhiên tôi không vui rồi”

“Cậu thấy không? thế nên chúng tôi đã không bao giờ giúp đỡ các nền văn minh kém đạo đức…Hãy thử tưởng tượng nếu người trên Trái Đất của cậu không vượt qua được bạo lực và ngã chấp vậy mà chúng tôi vẫn giúp đỡ các bạn để sinh tồn. Ngay sau đó, các cậu sẽ dùng kiến thức khoa học mới để cố gắng thống trị, bốc lột và xâm chiếm các nền văn minh khác trong không gian…mà Vũ Trụ tiến hóa là nơi của hòa bình và tình thương, tình bằng hữu và sự hợp tác. Ngoài ra, còn có một loại năng lực khác rất mạnh mẽ. So với năng lượng này, năng lượng nguyên tử so ra chỉ là một que diêm đứng trước mặt trời…Chúng tôi không muốn mạo hiểm để một thế giới bạo lực có thể sở hữu cái năng lượng này và sẽ gây nguy hiểm cho sự an bình trên các thế giới tiến hóa của chúng tôi, sẽ không để nó tạo ra thảm họa cho Vũ Trụ.

“Tôi vô cùng lo lắng, Ami ạ!”

“Về nguy cơ tạo ra thảm họa vũ trụ phải không, Jim?”

“Không, tôi nghĩ quá muộn rồi…”

https://thuviensach.vn

“Quá muộn để cứu loài người?”

“Không, tôi thức tỉnh quá muộn màng!.”

Ami cười ngửa nghiêng. “Hãy bình tĩnh, Jim. Chúng ta sắp đi gặp bà của cậu.”

Cậu ấy lấy cái TV nhỏ trên vành đai dây nịch ra và bà tôi xuất hiện trên màn hình, bà đang ngủ hả cả miệng. Cậu ấy nói đùa : “Bà đúng thật đang hưởng thụ cuộc sống chính mình.”

“Tôi mệt rồi. Tôi cũng muốn đi ngủ”

“Được rồi. Chúng ta hãy đi”

Chúng tôi đang trên đường tản bộ về nhà thì có một xe cảnh sát chạy ngang. Khi thấy hai đứa trẻ con đi một mình lúc đêm khuya, cảnh sát dừng xe lại, bước ra khỏi xe và tiến về phía chúng tôi. Tôi thật sự cảm thấy rất sợ.

“Các cháu làm gì mà lòng vòng nơi đây lúc trời khuya như vậy?”

“Tản bộ… hưởng thụ cuộc sống,” Ami rất bình tĩnh trả lời. Còn các chú thì sao? Có phải các chú đang làm việc? Đang săn lùng tội phạm?” Và như thường lệ, cậu ấy cười.

Khi chứng kiến cách Ami phản ứng trước cảnh sát, tôi lại càng run sợ hơn. Nhưng họ nghĩ Ami nói thật vui nên họ cười chung với Ami. Tôi cũng cố gắng để cười nhưng tôi quá lo đến nỗi không thể cười được.”

“Cậu tìm đâu ra bộ đồ đó vậy?”

https://thuviensach.vn

“Trên hành tinh của tôi,” Cậu ấy trả lời một cách vô tư.

“Ồ, thế cậu là người sao Hỏa phải không.?”

“Không phải người sao Hỏa, tôi là người ngoại tinh.”

Ami trả lời một cách vui vẻ không một chút lo lắng về thế giới. Như vậy, càng làm tôi lo lắng hơn.

“Thế UFO – dĩa bay của cậu đâu? một trong số họ hỏi Ami, và nhìn Ami với biểu hiện ra vẻ như một người cha. Các chú cảnh sát nghĩ họ đang chơi đùa với các đứa trẻ. Nhưng Ami đơn thuần đã nói lên sự thật.

“Tôi đậu dĩa bay trên bãi biển, ở dưới nước, đúng không, Jim?.

Và bây giờ cậu ấy lại lôi tôi vào trận! Tôi không biết làm gì nữa. Tôi cố cười nhưng chỉ có thể biểu hiện khuôn mặt ngốc của mình. Tôi không dám nói sự thật.

“Thế cậu có súng bắn tia la-ze không?.” Một chú cảnh sát trong bộ đồng phục thật vui thú trong cuộc trò chuyện. Ami cũng thế, nhưng tôi thì càng cảm thấy lúng túng và lo lắng hơn nữa.

“Tôi không cần súng. Chúng tôi không tấn công bất cứ ai. Chúng tôi là người tốt.

“Cậu sẽ làm gì nếu một gã xấu đến trước cậu với khẩu súng như vầy?, người cảnh sát cho Ami thấy khẩu súng của ông ta, vừa giả vờ đe dọa.

“Nếu ai cố tấn công tôi, tôi sẽ làm anh ta tê liệt bằng lực trí óc của mình.”

https://thuviensach.vn

“Hãy cho chúng tôi thấy! Hãy làm tê liệt chúng tôi thử xem.”

“Tôi thích vậy. Các bạn yêu cầu đó nhe!. Hiệu lực các bạn sẽ bị tê liệt trong vòng mười phút”.

Ba người họ cười thật lớn. Thình lình Ami im lặng và chăm chú nhìn vào họ. Với một giọng nói lạ, lớn, sâu sắc và đầy quyền lực, Ami ra lệnh, “Các bạn sẽ đứng yên không động đậy trong vòng mười phút. Các bạn không thể, không thể di chuyển…Bắt đầu bây giờ!”

Và họ đứng cứng đơ nơi đó, với khuôn mặt còn tươi cười, ngay tại chỗ họ đang đứng.

“Thấy không, Jim? Ở những thế giới mà không tiến hóa, tất cả các bạn cần phải nói sự thật dù đó là một trò chơi hay tưởng tượng,”. Vừa giải thích cho tôi, cậu ấy vừa chạm vào cái mũi của một chú cảnh sát và sau đó nhẹ nhàng kéo râu mép của chú cảnh sát kia. Cả hai chú đứng cứng như đá. Nụ cười trên khuôn mặt của họ bắt đầu trông như một bi kịch đối với tôi.

Mọi thứ Ami làm khiến tôi càng lo sợ hơn.

“Chúng ta hãy chạy mau! Rời khỏi nơi đây mau! Họ sẽ tỉnh lại,” Tôi bảo Ami và cố nói không lớn lắm.

“Đừng lo lắng. Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian trước khi hết mười phút,” cậu ấy nói và hãy chơi thêm chút, cậu ấy chuyển sang cái nón của họ, kéo cái mũi nón ra đằng sau.

Tôi chỉ muốn rời xa nơi đây.

“Chúng ta hãy đi! hãy rời khỏi nơi đây, Ami!”

https://thuviensach.vn

“Cậu lại lo lắng nữa rồi, thay vì hưởng thụ giây phút vui vẻ…Được rồi! chúng ta hãy đi! cậu ấy nói trong sự nhượng bộ. Cậu ấy tiến đến hai chú cảnh sát với gương mặt tươi cười và cùng cái giọng cậu ấy đã nói trước đó và ra lệnh: “Khi các bạn tỉnh dậy, các bạn sẽ mãi mãi quên hai cậu bé này.”

Khi chúng tôi đến cái gốc đường thứ nhất, chúng tôi quay lại hướng bãi biển và rời bỏ xa các chú cảnh sát.

Tôi cảm thấy khỏe hơn. “Làm sao cậu làm được như vậy?”

“Thôi miên. Bất cứ ai cũng có thể bị thôi miên.”, Ami trả lời. Và hơn thế nữa, hầu hết mọi người đều bị thôi miên…”

“Ý của cậu là gì? Tôi đâu có bị thôi miên! Tôi đang tỉnh táo mà!

Ami cười ngất khi nghe tôi nói. « Cậu có nhớ khi cậu bước xuống đường không ? »

« Vâng, nhớ chứ ! »

« Mọi thứ nơi đó thật khác đối với cậu phải không ?. Mọi thứ trông thật đẹp phải không ? »

« Ồ, đúng rồi…Nó giống như lúc đó tôi bị thôi miên vậy…Có lẻ cậu thôi miên tôi ! »

« Lúc đó cậu đang tỉnh thức ! Giờ thì cậu đang mê ngủ, luôn tin rằng mọi thứ đều xấu và nguy hiểm. Cậu bị thôi miên. Cậu không lắng nghe tiếng hải triều, cậu không chú ý chút gì hương vị của đêm khuya, cậu không còn ý thức về việc tản bộ hay thưởng ngoạn ; cậu không thưởng thức được từng hơi thở của mình. Cậu bị thôi

https://thuviensach.vn

miên, và thậm chí tệ hơn là cậu bị thôi miên toàn những điều phủ định. »

« Phủ định ? »

« Có những ý niệm xấu mà căn bản không phải là sự thật. Đó là những giấc mơ, những điều tưởng tượng, những nỗi sợ hãi phi lý. Những cơn mê sản, cơn loạn trí là do những ý niệm xấu. Thậm chí chúng không phải loạn trí mà là trò đùa. Chúng là những cơn ác mộng. »

« Chẳng hạn là những ý niệm gì hả, Ami ? »

Cậu ấy dừng lại và nhìn về phía biển cả và trả lời rằng, « Giống như những ý niệm của những ai mà tin vào chiến tranh, tin và việc giết những chúng sinh khác mà lại xem là sự vinh quang. Điều đó có nghĩa là họ bị thôi miên, về trạng thái khác nhau của cơn ác mộng… »

« Giờ khi nghĩ về điều đó…Tôi thấy bạn nói đúng, Ami ạ ! »

« Họ cho rằng bất cứ ai mà không chia sẻ sự mù quáng với họ thì là kẻ thù của họ. Những người khác nghĩ rằng những trang sức gì họ đang đeo khiến cho họ có giá trị hơn. Và một số người khác sống một cuộc sống đầy sợ hãi, sợ họ sẽ mất sức khỏe, mất việc, mất bạn trai/bạn gái, họ nghĩ rằng cả thế giới họ và ngoại tầng không gian đều có kẻ thù sinh sống và họ sống cuộc sống mà luôn phòng thủ bằng then cửa, dây xích trên các cửa ra vào, các con chó giữ nhà và cảnh sát bảo vệ. Tất cả điều đó là một loại ác mộng của việc bị thôi miên. Tất cả họ đều bị thôi miên, bị mê ngủ. »

« Và họ có bao giờ tỉnh giấc không ? »

« Mỗi khi có một ai đó phá tan ác mộng đầu óc và bắt đầu cảm thấy cuộc sống thật tuyệt đẹp, hay bất cứ giây

https://thuviensach.vn

phút nào bất cứ thứ gì đều có thể là điều kỳ diệu, « bởi vì nó là như vậy », thì người đó bắt đầu tỉnh thức. Một người mà tỉnh thức sẽ biết rằng cuộc sống là Thiên Đàng, là cơ hội phi thường để thưởng thức, ngay cả những giây phút trở ngại.»

Sau đó, làm tôi nhớ lại một điều gì đó làm tôi thật là buồn : Khi tôi thấy chính mình thật lạc lõng cô đơn trên thế giới này…May mắn thay, bà tôi nhận tôi về chăm sóc và cho tôi tất cả tình cảm của bà, nhưng tôi lại thích mình như là một đứa trẻ trong một gia đình bình thường hơn.

Ami tiếp tục giải thích, « Một người tỉnh thức cũng coi trọng các khó khăn và nghịch cảnh trong cuộc sống của anh ta vì anh ta biết rằng các khó khăn đều là bài học khảo nghiệm để anh ta trưởng thành như một con người, và anh ta sẽ không quên những giây phút cay đắng dù rất ít, so với những giây phút tuyệt vời. Chính vì vậy anh ta hưởng thụ cuộc sống từng giây từng phút. »

« Tôi chưa bao giờ thấy nhiều người như vậy, Ami ạ… ! »

« Chỉ vì trong xã hội chưa tiến hóa lắm thì không có mấy người tỉnh thức. Phần lớn là ngủ, ngáy và huyễn mộng…Nghĩ rằng một ai đó sẽ giết họ…Cậu có thấy khủng khiếp thế nào không ? Họ tự giết chính họ, Jim ạ ! »

Thấy như vậy, theo cách cậu diễn đạt, cậu thật đúng, Ami ạ … !

Tôi vẫn còn sợ khi nghĩ về cuộc đối mặt của chúng ta với cảnh sát trước đó. « Tại sao các cuộc trò chuyện của cậu không quấy rầy các chú cảnh sát vậy ? »

Bởi vì họ bị lôi cuốn theo hướng tốt, theo phẩm tính trẻ con của họ. »

https://thuviensach.vn

« Nhưng họ là cảnh sát mà ! »

Cậu ấy nhìn tôi chăm chú như thể tôi vừa mới nói điều gì thật ngớ ngẩn. « Mọi người ai cũng có phẩm tính trẻ con, Jim ạ. Hầu hết không ai dại gì mà không bỏ qua những lo lắng của mình trong một khoảnh khắc, ». Cậu ấy vừa nói vừa cười. « Nếu cậu muốn, chúng ta hãy vào tù và tìm các tội phạm tệ hại… »

« Không ! Cám ơn nhiều ! »

« Phần lớn mọi người trên hành tinh này đang ngủ quên, chắc chắn là vậy. Nhưng dù sao cũng có nhiều người tốt hơn người xấu. »

« Thật hả ? »

« Dĩ nhiên rồi. Trong lòng họ thì tình thương nhiều hơn là sự ganh ghét. »

« Họ hình như không phải vậy… »

« Chính vì mọi người tin rằng họ đúng khi họ nghĩ những gì, hay làm những gì họ làm. Một số tạo ra lỗi lầm, nhưng đó không phải là tội ác. Đó là lỗi lầm, mơ mộng, thôi miên. Sự thật là khi họ mơ, họ sẽ trở nên nghiêm trọng và nguy hiểm vào những lúc đó, nhưng nếu bạn nhìn vào khía cạnh tốt, họ tạo nhân tốt sẽ được gặt quả tốt. Nếu bạn nhìn vào khía cạnh xấu của họ, họ tạo nhân xấu sẽ gặt quả xấu. »

« Thế mọi người không đến nỗi tệ lắm, vậy tại sao có nhiều điều bất hạnh hơn là niềm vui trên thế giới này ? »

« Bởi vì cậu nhìn cuộc sống theo cách nhìn cổ điển, các cách nhìn phát sinh khi có quá nhiều sự phân chia và sự ngờ vực xung quanh cậu, khi mọi người sống thật tệ

https://thuviensach.vn

bạc với nhau. Nhưng bây giờ đã thay đổi. Nhân loại đã tiến hóa theo thời gian. Hiện này những dân tộc khác nhau hiểu nhau hơn. Con người có nhiều khát vọng, hy vọng, mục tiêu thăng hoa hơn. Tuy nhiên, những khái niệm cũ, ngờ vực, sợ hãi, thành kiến đồng thời cũng tồn tại song song.

Tôi không hiểu cách giải thích của cậu ấy lắm, một hồi lâu tôi mới hiểu.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 5

BẮT CÓC NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH

« Chúng ta hãy trở về nhà cậu. Cậu buồn ngủ rồi phải không ? »

« Vâng, tôi thật sự mệt lả rồi. Mắt tôi muốn nhíu lại rồi. Còn cậu thì sao ? Cậu sẽ làm gì ? »

« Tôi sẽ trở về con tàu vũ trụ, bay dạo một vòng quanh các vì sao… »

« Thật hả ?…Tuyệt làm sao ! »

« Tôi muốn mời cậu, nhưng thấy cậu mệt lả rồi… »

Khi biết sẽ có khả năng phi thường được ngồi trên dĩa bay dạo một vòng, tôi không còn thấy mệt mỏi gì nữa. Tôi cảm thấy khỏe lại, đầy năng lực.

« Không mệt gì nữa !…Nghiêm túc nhé ! Cậu sẽ dắt tôi bay một vòng trên UFO của cậu phải không ? »

« Dĩ nhiên. Nhưng còn bà của cậu thế nào ? »

Tôi lập tức nghĩ ra một kế để đi chơi tiếp mà bà sẽ không nhớ tôi. « Tôi sẽ ăn bữa tối, để cái dĩa không trên bàn. Kế đến tôi đặt cái gối ôm dưới cái mền, khi bà thức dậy bà sẽ nghĩ là tôi đang ngủ. Tôi sẽ cởi đồ tôi đang mặc ra, để chúng ở đó và mặc đồ khác vào. Tôi sẽ làm mọi thứ thật cẩn thận trong im lặng. »

https://thuviensach.vn

« Một chút nói dối, » cậu ấy nói, «Nhưng đi với tôi sẽ cần thiết hơn để cậu có thể viết sách. Chúng ta sẽ quay về trước khi bà thức giấc. Không có gì sợ hãi. »

« Ố không, tôi không sợ người ngoại tinh. » Tôi nghĩ lời cảnh báo của cậu ấy thật buồn cười…

Mặt trăng đã khuất sau những đám mây dày đặt. Trời thật sự đã tối đen khắp mọi nơi.

Ami tiến về các con sóng nhẹ nhàng, lặn xuống nước và mất hút trong bóng đêm.

Vài giây phút trôi qua kể từ lúc Ami xuất hiện đầu tiên. Tôi có thời gian để nghĩ về mình, tôi bắt đầu suy nghĩ…

Ami ?..

Một người ngoại tinh !…

Đây là sự thật hay chỉ là một giấc mơ ?

Tôi đợi một hồi lâu, từng giây phút trôi qua thật không dễ dàng, cho đến khi nỗi sợ hãi bắt đầu xâm lấn trong tôi.

Chỉ đơn độc một mình tôi nơi đó, trên một bãi biển cực kỳ hoang vắng.

Không gì khác hơn mà tôi sắp phải đương đầu là chiếc tàu không gian ngoài Trái Đất…

Trí tưởng tượng của tôi bắt đầu và làm tôi thấy cái bóng lạ di chuyển giữa các tảng đá, trên cát, ngoi lên mặt nước…Và tôi bắt đầu nghi ngờ về mọi thứ.

https://thuviensach.vn

Điều gì sẽ xảy ra nếu Ami là một trong những chúng sinh độc ác cải trang như một đứa trẻ ?…

Nói về điều đạo đức để chinh phục tôi.

Không, không thể thế được ! Hay có thể…

Tàu không gian ngoại tinh đến để bắt cóc… ?

Chỉ ngay sau đó một cảnh tượng khủng khiếp xuất hiện trước mặt tôi : Từ dưới nước một tia sáng màu vàng xanh bắt đầu nhô lên một cách chầm chậm, sau đó là cái nắp vòm hình xoắn ốc vời các đèn đủ màu sắc, nổi bậc bên trên sóng biển.

Sau đó là cái thân của tàu không gian xuất hiện. Nó hình quả trứng, với các cánh cửa chiếu sáng rực rỡ. Nó phát ra ánh sáng màu xanh lá cây bạc.

Một cảnh tượng đầy sợ hãi. Tôi cảm thấy thật ghê sợ. Nó là một vật gì có thể nói chuyện với một đứa trẻ…một đứa trẻ ?…người trông có vẻ giống như là một người tốt…có phải ông ta đeo mặt nạ ?…Và một thứ gì khác, một mình trên bãi biển trong bóng đêm để xem một con tàu Vũ Trụ xuất hiện từ một thế giới khác…Một chiếc UFO đến để tìm bạn, mang bạn đi xa…

Nó trông lớn hơn nhiều so với vật thể tôi đã thấy lúc rơi xuống biển nhiều giờ trước đó.

Nó bắt đầu tiến đến tôi, bay trôi nổi bên trên cách mặt nước 10 bộ. Nó không gây một tiếng động nào. Sự im lặng thật đáng sợ. Và con tàu tiến lại gần và gần hơn.

Tôi ước gì mình có thể trở về nhà ngay lúc đó. Rằng tôi chưa bao giờ thấy vật thể gì rơi từ không gian xuống. Rằng tôi chưa bao giờ biết người ngoại tinh nào. Và như

https://thuviensach.vn

thế tôi có thể ngủ an bình, ngáy khò khò giống như bà của tôi, trên chiếc giường bé nhỏ của mình.

Đó là một cơn ác mộng. Sự sợ hãi làm người tôi cứng đờ, thậm chí không thể chạy được. Và tôi cứ nhìn chầm chầm vào con quái vật chiếu sáng đang tiến lại gần tôi để mang tôi đi…Có lẻ sẽ đến sở thú…

Nó thật khổng lồ, rất cừ và bay lượn ngay trên đầu tôi. Nó bao phủ phía trên tôi. Tôi thậm chí nghĩ, vật thể khổng lồ hung hãn đó sẽ đè bẹp tôi như một con rệp.

Một ánh sáng màu vàng phát ra từ dây nịch của con quái vật, nó phản xạ ánh sáng làm lòa cả mắt tôi, tôi tưởng mình đã chết rồi. Tôi giao phó linh hồn mình cho Thượng Đế và quyết định để vận số chính mình vào ý chỉ của Đấng Toàn Năng.

Tôi cảm thấy họ đang kéo tôi lên, tôi đang ở trong một loại thang máy, nhưng chân của tôi không có đứng trên vật gì cả. Tôi đang nghĩ sẽ thấy các sinh vật đó với cái đầu bạch tuộc với hai con mắt bắn ra máu.

Thình lình hai bàn chân của tôi chạm vào bề mặt gì đó thật mềm mại và tôi cảm nhận chính mình thật tỏa sáng rực rỡ, một nơi thật dễ chịu, các bức tường đều được trải thảm thêu.

Cậu bé của vì sao với cặp mắt to, hiền từ và tỏa sáng đang mỉm cười trước mặt tôi.

Cậu ấy liếc nhìn làm tôi bình tâm trở lại, mang tôi về với hiện thực, với vẻ đẹp tuyệt diệu thật sự ấy, cậu bé của vì sao đã khuyên dạy tôi để nhận thức ra.

Cậu ấy khoác tay lên vai tôi.

« Bình tĩnh, bình tĩnh. Không có gì xấu nơi đây cả. »

https://thuviensach.vn

Lúc đó tôi mới có thể mở miệng nói, cười và nói rằng, « Tôi thật sự lo sợ quá. »

« Trí tưởng tượng của cậu quá hoạt bát. Một sự tưởng tượng không kiểm soát được sẽ giết chết chính cậu bằng sự sợ hãi. Nó có thể phát minh ra một con quỷ xuất hiện ở nơi mà chỉ có người bạn tốt. Nhưng thực tế thì lại tuyệt đẹp và không phức tạp. Nó khá đơn giản… »

« Thế…tôi đang ở trên UFO hả ? »

« UFO là một loại vật thể biết bay không nhận biết được. Nhưng mặt khác nó là vật thể có thể hoàn toàn nhận biết được. Nó là con tàu Vũ Trụ. Nhưng, nào ! hãy gọi UFO nếu cậu muốn. Và cậu có thể gọi tôi là người Hỏa Tinh. »

Sự trò chuyện đó phá tan sự căng thẳng và cả hai chúng tôi đều cười vui vẻ.

« Nào ! Hãy đến và gặp trung tâm điều khiển, » cậu ấy mời tôi.

Chúng tôi đi qua một cánh cửa tí hon, hình vòm để sang một phòng khác với cái trần thấp như cái phòng chúng tôi mới rời khỏi. Trước mặt tôi là cái phòng hình bán nguyệt rộng lớn bao bọc bởi các cánh cửa hình vòm. Tại trung tâm có ba cái ghế dựa trước các công cụ điều khiển và nhiều màn hình hầu như nghiêng xuống phía sàn nhà.

Mọi thứ từ kích cỡ của ghế đến chiều cao của sàn tạo ra trông giống như cái phòng dành cho trẻ con vậy. Chỉ cần giơ tay lên tôi có thể chạm vào trần nhà rồi. Người lớn không thể nào vừa căn phòng đó được…

https://thuviensach.vn

« Thật không thể tin được điều này ! » Tôi la lên. Tôi đi qua phía cửa sổ trong khi Ami đang nghĩ ngơi thoải mái trên chiếc ghế trung tâm trước các công cụ điều khiển. Xuyên qua cửa sổ, tôi có thể nhìn thấy ánh đèn trên bãi biển lấp lánh từ đằng xa.

Tôi cảm nhận một chấn động lực nhẹ trên sàn và ánh sáng tắt hết. Giờ tôi chỉ thấy các vì sao…

« Hey ! cậu làm gì với cái tỉnh thành rồi ? »

« Hãy nhìn bên dưới cậu, » Ami trả lời.

Chúng tôi hầu như đã bay lên cách xa hàng ngàn bộ bên trên vùng vịnh. Tất cả các tỉnh đều trải dài phía dưới chúng tôi và tôi có thể thấy con đường của tôi ở dưới đó. Chúng tôi đã bay hàng ngàn dặm trong một khoảnh khắc và tôi thậm chí không cảm nhận được rằng chúng tôi đang di chuyển!

« Tuyệt! Siêu Tuyệt vời! »

Tôi đang hăng hái nhưng vì nhìn độ cao làm tôi choáng váng. « Ami… »

« Cậu muốn gì ? »

« Uh, chúng ta không bị rơi xuống hả ? »

« À, nếu một người nói dối mà lên con tàu này, các máy móc mỏng manh này sẽ bị hư hỏng hết… »

« Vậy chúng ta hãy đi xuống! Hãy đi xuống mau! Tôi la toáng lên, nhưng một giọng cười lớn hơn bảo tôi rằng cậu ấy chỉ nói đùa và tôi cảm thấy bình tâm hơn.

« Cậu có thể thấy chúng tôi từ bên dưới không? » Tôi hỏi.

https://thuviensach.vn

« Khi ánh sáng này bậc lên, « cậu ấy chỉ về phía ánh sáng đỏ hình oval trên bảng điều khiển, có nghĩa là chúng ta đang hữu hình (trông thấy được), khi nó tắt, như bây giờ, thì chúng ta đang ở tình trạng vô hình (không thấy được). »

« Vô hình ? »

« Giống như một gã này đang ngồi cạnh tôi, » Cậu ấy nói rồi chỉ về phía cái ghế trống bên cạnh cậu ấy. Tôi lại hoảng hốt, nhưng cậu ấy bắt đầu cười và sau đó tôi mới biết đó là một trò đùa khác của Ami.

« Cậu đã làm gì để họ không thể thấy chúng ta ? »

« Nếu một bánh xe đạp quay thật nhanh, cậu có thấy được các căm xe không ?. Chúng tôi chỉ cần làm cho các phân tử của con tàu vũ trụ này di chuyển nhanh… »

« Thật kinh ngạc, nhưng tôi muốn họ thấy được chúng ta từ bên dưới. »

« Tôi không thể làm được điều đó. Đối với các thế giới chưa tiến hóa, tình trạng hữu hình hay vô hình của tàu Vũ Trụ của chúng tôi được quyết định sao cho thích hợp với « Kế hoạch trợ giúp». Tất cả chúng phụ thuộc vào một siêu máy tính được đặt tại trung tâm của dãy ngân hà này… »

« Tôi không hiểu lắm ! »

« Tàu vũ trụ này được kết nối với siêu vi tính này và nó quyết định khi nào cần cho thấy và khi nào không cho thấy. »

« Và làm sao máy tính đó biết là khi nào… ? »

https://thuviensach.vn

« Máy tính đó biết mọi thứ…Cậu có muốn chúng tôi đưa cậu đi đến nơi nào đó đặc biệt không ? »

« Đến nhà tôi ở Phoenix – Arizona ! Tôi thích nhìn nhà mình từ trên không…Nhưng nó cách xa hàng trăm ngàn dặm… »

« Chúng ta hãy đi nào ! » Ami di chuyển dụng cụ điều khiển và nói, «Bây giờ !»

Tôi thì đang sẵn sàng để hưởng thụ chuyến đi bằng cách ngắm cảnh qua cửa sổ…Nhưng chúng tôi đã đến rồi…Hàng trăm ngàn dặm chỉ trong một khắc của giây đã đến !

Thật ngoài sức tưởng tưởng của tôi. « Cách du hành gì mà nhanh thế ! »

« Tôi đã nói với cậu rồi chúng tôi không có du hành, chúng tôi « định vị cho chính chúng tôi » Nó là một loại thời gian trong không gian, nhưng chúng tôi cũng có thể « du hành ».

Tôi nhìn xuống các đại lộ rộng lớn, rực rỡ của Phoenix. Từ trên không nhìn xuống, thành phố trông tuyệt diệu về đêm. Tôi chỉ làng xóm của tôi và yêu cầu cậu ta chở chúng tôi đến đó. « Nhưng » Tôi nói, Xin « Hãy du hành » chầm chậm thôi. Tôi muốn hưởng thụ chuyến đi.

Đèn trên bảng điều khiển tắt. Không ai có thể thấy chúng tôi. Chúng tôi du hành một cách êm ả, yên tĩnh giữa các vì sao trên bầu trời và các ánh đèn trong thành phố.

Nhà tôi xuất hiện phía bên dưới. Thật là một kinh nghiệm phi thường khi nhìn nhà tôi từ trên nóc.

https://thuviensach.vn

« Cậu có muốn nhìn xem mọi thứ bên trong nhà đều ổn hay không ? »

« Bằng cách nào ? »

« Hãy nhìn vào đây. »

Một màn ảnh rộng phía trước cậu ta, xuất hiện phía trên đầu là cảnh một con đường, hệ thống này giống như lúc chúng tôi đã sử dụng để xem bà tôi đang ngủ, nhưng với sự khác biệt lớn. Hình ảnh không gian 3 chiều với chiều sâu. Nó giống như là bạn có thể chạm vào màn ảnh và chạm vào mọi thứ. Tôi cố gắng làm vậy, nhưng một màn kiếng vô hình đã ngăn tôi lại.

Ami nghĩ thật là buồn cười. « Mọi người ai cũng làm vậy, cậu ta nhận xét. »

« Mọi người ? Mọi người này là ai ? »

« Chứ không phải cậu nghĩ cậu là người đầu tiên của thế giới chưa tiến hóa được đi và lái trên con tàu vũ trụ ngoài không gian này sao?… »

« Tôi đã nghĩ thế, » tôi trả lời, với tâm trạng hơi vỡ mộng.

« À, cậu sai rồi. Nhưng chỉ e rằng ngã chấp của cậu không chịu nỗi, tôi sẽ nói với cậu rằng: không có mấy người có cơ hội như cậu đang có hiện giờ. »

« Giờ tôi vui vẻ rồi, Ami ạ ! »

Hình ảnh trên màn hình đi xuyên qua mái của ngôi nhà tôi và sau đó khảo sát các phòng từ góc phòng này đến góc phòng kia. Mọi thứ đều ngăn nắp.

https://thuviensach.vn

« Tại sao cái TV xách tay của cậu không chiếu hình ảnh 3-D giống như cái này vậy? »

« Tôi đã nói với cậu rồi. Nó là một hệ thống lỗi thời rồi. »

« Nếu nó lỗi thời, tại sao cậu không cho tôi ? »

Cậu ta không mong câu hỏi này. « Cái gì ? » Tôi không thể, Jim ạ. Chúng tôi không được phép để lại mẫu của kỹ thuật siêu việt trong những thế giới này. Cậu cũng biết rồi kỹ thuật này không được đem sử dụng cho hữu ích ở thế giới này. »

Tôi hiểu ngay lập tức. Cái dụng cụ này chỉ được sử dụng để dò thám.

« Và giờ cậu có thể nói lời « tạm biệt » thật bí mật với các công dân tội nghiệp của hành tinh Trái Đất, cậu ấy khẳng định.

Tôi yêu cầu cậu ấy dắt tôi lượn một vòng quanh thành phố.

Tôi bay qua trường học của tôi. Tôi thấy sân trường, sân thể thao và lớp học của tôi.

Tôi tưởng tượng rằng lát nữa tôi sẽ kể cho các bạn học về các cuộc mạo hiểm của mình : Tôi thấy trường học từ trên con tàu Vũ Trụ ! » Tôi sẽ rất tự hào khi kể điều đó.

« Và ngay lập tức nhà của cậu sẽ bị dỡ luôn, » Ami vừa nhận xét, vừa cười vui vẻ khi cậu ấy biết được những gì tôi đang nghĩ.

Sau đó tôi lại tưởng tượng mọi người ở trường sẽ cười tôi như thế nào và có thể làm điều gì đó tệ hại hơn. « Tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ cậu nói đúng…Tốt nhất tôi nên im lặng »

« Như vậy sáng suốt hơn, Jim ạ. Tốt hơn là cậu nên kể chuyện trong sách như tôi đã khuyên cậu trước đó. Chỉ ở đó thôi, và như thể nó là một câu chuyện tưởng tượng. Cậu hứa nhé ? »

« Tôi xin hứa, Ami ạ »

Chúng tôi tiếp tục bay qua Phoenix.

« Thật tệ vì giờ không phải ban ngày » Tôi nói.

« Tại sao ? »

« Tôi cũng muốn du hành trên tàu vũ trụ của cậu vào ban ngày để thấy thành phố và phong cảnh dưới ánh nắng mặt trời… »

Như thường lệ, Ami cười tôi. « Cậu muốn nó là ban ngày hả ? » Cậu ấy hỏi tôi.

« Tôi không nghĩ quyền năng của cậu sẽ có thể di chuyển mặt trời…hay là có thể ? »

« Nó đến để di chuyển mặt trời hả ?, không. Nhưng sẽ di chuyển chúng ta thì được. »

Cậu ấy điều chỉnh dụng cụ điều khiển và chúng tôi bắt đầu di chuyển nhanh một cách khủng khiếp. Chúng tôi bay qua sa mạc và nhiều thành phố xuất hiện bên dưới. Từ độ cao chúng tôi nhìn xuống, chúng giống như những điểm sáng lấp lánh. Sau đó chúng tôi đi xuyên qua núi Rocky. Ngay lập tức sau núi tôi có thể thấy một đại dương khổng lồ đang tắm mình trong ánh trăng. Đó là biển Atlantic ! Tại chân trời lên phía trên, bầu trời đang tỏa ánh sáng. Chúng tôi đến một số vùng đất, thật ngạc

https://thuviensach.vn

nhiên làm sao, mặt trời bắt đầu mọc một cách nhanh chóng !

Theo tôi điều đó thật phi thường. Ami đã di chuyển mặt trời !

Chỉ trong một vài phút là trời trở thành ban ngày.

« Sao cậu nói là cậu không thể di chuyển mặt trời ? »

Cậu ấy đang thưởng thức thêm bằng chứng về sự ngốc nghếch của tôi. « Mặt trời không có di chuyển. Chúng ta là những người di chuyển nhanh chóng. »

Ngay lập tức, tôi nhận ra lỗi lầm của mình. Nhưng nó cũng hợp lý. Cậu nên xem nó như vậy để thưởng ngoạn mặt trời mọc từ chân trời với tốc độ đáng kinh ngạc…

« Chúng ta đang ở đâu vậy ? »

« Châu Phi. »

« Châu Phi ! Nhưng chỉ mới có một phút trước tôi đang ở Mỹ ! »

« À, cậu muốn du hành vào ban ngày trên tàu vũ trụ. Thế chúng ta hãy đến những nơi trời đang là ban ngày. « Nếu núi không thể đi đến Mohammed, Mohammed có thể đi đến núi »…Cậu muốn viếng thăm vùng nào của Châu Phi ? »

« Ummm. Ấn Độ. »

Cậu ấy vừa cười vừa nói với tôi về ý nghĩa địa lý không tốt lắm…

https://thuviensach.vn

« Hãy đi đến Châu Á, sau đó đến Ấn Độ…Thành phố nào của Ấn Độ mà cậu muốn đến ? »

« Bombay được chứ ? »

« Vâng. Tuyệt lắm, Ami. »

Với tốc độ phi thường và độ cao đáng kinh ngạc chúng tôi bay xuyên qua lục địa Châu Phi.

Sau đó, khi tôi trở về nhà, tôi sẽ sử dụng bản đồ thế giới để tường thuật lại chuyến đi.

Chúng tôi đến biển Ấn Độ Dương, đi xuyên qua biển khi mặt trời lên ngày càng cao với tốc độ choáng váng. Chỉ trong vài phút, chúng tôi bay xuyên qua bầu trời Ấn Độ.

Tàu vũ trụ bất thình lình thắng lại bất động.

« Tại sao chúng ta không bị sức cản của gió khi dừng lại bất thình lình như vậy? Tôi hỏi với sự ngạc nhiên.

« Dễ lắm. Chỉ cần loại bỏ quán tính… »

« Ố, thật đơn giản làm sao ! ».

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 6

CÂU HỎI VỀ ĐƠN VỊ ĐO LƯỜNG

Con tàu Vũ Trụ của chúng tôi hạ thấp xuống thành phố ở độ cao 300 bộ. Chúng tôi bắt đầu dạo một vòng du lịch trên bầu trời thành phố Bombay.

Tôi chưa bao giờ xem các phim của Ấn Độ trên TV; vì thế tôi cảm thấy như tôi đang xem phim hay thậm chí đang mơ, hàng ngàn và hàng ngàn người trong bộ đồng phục áo dài thắt ngang lưng và khăn đội đầu muôn màu muôn sắc, các chú bò cũng đi trên đường. Nhà cửa và các tòa biệt thự rất khác với nhà ở Mỹ, có rất nhiều người bán hàng rong. Điều thu hút tôi sự quan tâm của tôi nhất đó là lượng người quá đông đúc. Nó không giống như ở Phoenix, dù thành phố của tôi khá rộng lớn. Thậm chí không phải khi mọi người tan sở xuống phố bạn có thể thấy các đám đông mênh mông người như chúng tôi thấy ở Bombay, khắp chốn đều là người và người. Đối với tôi, đó là một thế giới khác.

Không ai thấy chúng tôi. Đèn báo chỉ chế độ tắt.

Bất chợt, tôi quay « lại hiện thực. »

« Bà tôi ! »

« Bà tôi thế nào rồi ? »

« Bây giờ là ban ngày ! Bà dậy và sẽ lo lắng khi tôi không có ở đó…Chúng ta hãy quay về ! »

Đối với Ami, tôi là nguồn thích thú không ngớt của cậu ấy. « Jim, bà ấy đang ngủ ngáy…như thường lệ,

https://thuviensach.vn

thường lệ. Phân nửa bên kia thế giới trời chỉ mới qua nửa đêm. Nơi đây, khoảng hai giờ trưa.

« Hôm qua hay hôm nay ? » Tôi hỏi với vẻ bối rối về thời gian thay đổi.

« Ngày mai ! » Ami vừa trả lời vừa cười muốn bể bụng.

« Nghiêm túc đó Ami, tôi không nói đùa đâu. »

« Đừng để chuyện đó quấy rầy cậu. Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian. Bà cậu thường tỉnh giấc lúc mấy giờ ? »

« Tôi không biết. Tôi nghĩ bà luôn tỉnh giấc. À, bà nói tối bà thường không ngủ được gì cả.. » Cả hai chúng tôi đều cười.

« Vậy là bà vẫn còn nhiều tiếng đồng hồ « không thể ngủ »…Trước mắt chúng ta vẫn còn thời gian còn lại này, chúng ta có thể kéo dài thời gian.

« Dù sao, tôi vẫn lo lắng…tại sao chúng ta không đi xem thử ? »

« Cậu muốn xem gì ? »

« Có thể bà đã tỉnh giấc… »

« Tốt hơn chúng ta nên kiểm tra tại đây để cậu có thể đồng ý với tôi », Ami đáp lại. Sau đó cậu ấy thì thầm, « một số người trái đất làm cho cuộc sống khó khăn thêm, » và cậu lại mỉm cười.

Bạn ấy điều chỉnh màn hình và hiện lên bãi biển phía Tây nước Mỹ, thấy từ độ cao bên trên nó. Sau đó màn hình chiếu sự bổ nhào hướng về trái đất với tốc độ kinh

https://thuviensach.vn

ngạc. Không bao lâu, tôi thấy được vịnh, bãi biển, nhà bên cạnh biển, mái nhà bà tôi. Thật phi thường. Chúng tôi hình như đã đến nơi rồi, bà vẫn còn ngủ với cái miệng há to, nữa miệng – cùng vị trí trước đó.

« Cậu còn muốn nói bà cậu khó ngủ không ? Ami quan sát một cách tinh nghịch. Sau đó cậu ấy thêm vào, « Chúng ta sẽ làm gì đó để cậu có thể an tâm đi chơi. »

Cậu ấy lấy ra một loại microphone và ra dấu cho tôi giữ im lặng. Cậu ấy nhấn vào nút và nói, « Pssst ! » Bà tôi nghe thấy và tỉnh giấc, ra khỏi giường đi vào phòng ăn. Chúng tôi có thể nghe được bước chân bà đi và hơi thở của bà. Bà thấy đồ ăn thừa buổi tối của tôi trên bàn, dọn sạch mọi thứ và để cái dĩa lên bếp. Sau đó, bà ngó vào phòng ngủ của tôi, mở cửa và bật đèn. Bà nhìn về phía giường ngủ của tôi. Chúng tôi thấy mọi thứ sắp xếp thật hoàn hảo. Nó trông như tôi đang thật sự ngủ trên giường vậy. Nhưng thiếu một điều gì đó, tôi không biết chắc đó là gì, nhưng Ami biết. Cậu ấy cầm cái microphone và bắt đầu thở vào trong đó. Bà nghe thấy tiếng thở và nghĩ rằng tôi đang ngủ ở đó. Bà tắt đèn, đóng cửa và đi về phòng của bà.

« Giờ cậu vui chưa ? »

« Yeah. Tôi vui rồi…nhưng thật khó tin ! Chỗ của bà là buổi tối, còn chúng ta ở đây là ban ngày… »

« Con người trái đất luôn phụ thuộc vào điều kiện không gian và thời gian… »

« Tôi không hiểu »

« Cậu nghĩ thế nào nếu chúng ta đi du lịch hôm nay và ngày mai mới trở về ? »

https://thuviensach.vn

« Cậu đang cố làm cho tôi tức lên phải không. Chúng ta có thể đi thăm viếng Trung Quốc không ?. »

« Dĩ nhiên rồi. Cậu muốn thưởng ngoạn thành phố nào ? »

Lần này tôi cố không làm mình khờ dốt nữa. « Tokyo, » Tôi trả lời một cách tự tin và tự hào.

« Vậy thì chúng ta hãy đến Tokyo…Một thành phố của Nhật, cậu ấy vừa trả lời vừa cố nhịn cười.

Chúng tôi du hành dọc theo chiều dài của nước Ấn Độ hướng về phía Đông Bắc. Khi chúng tôi đến dãy núi Hy Mã Lạp Sơn, tàu Vũ Trụ tạm dừng lại.

« Chúng ta có một số mệnh lệnh, Ami nói. Một số tín hiệu lạ xuất hiện trên màn hình. Chúng ta sẽ để lại một vài bằng chứng. Máy siêu vi tính mách bảo chúng ta rằng chúng ta phải cho một người nào đó ở nơi nào đó thấy chúng ta. »

« Vui làm sao ! Ai và nơi nào ? »

« Tôi không biết. Chúng ta đang được chỉ dẫn. Chúng ta đang đến… »

Chúng tôi đã sử dụng một hệ thống chuyển giao tức thời. Bay lượn trên không ở độ cao 150 bộ, chúng tôi ở trên khu rừng. Đèn trên bảng điều khiển chỉ rằng chúng tôi đang ở trạng thái hữu hình. Cả một rừng thông che lấp phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

« Đây là miền Đông nước Úc, » Ami nhận xét khi nhận biết ra nơi chốn.

Mặt trời bắt đầu lặn sau những ngọn đồi gần đó.

https://thuviensach.vn

Tàu vũ trụ của chúng tôi di chuyển xuyên qua bầu trời, vẽ một hình tam giác theo đường đi của nó và thay đổi màu sắc một lúc lâu.

« Tại sao chúng ta làm thế ? »

« Để tạo ấn tượng. Chúng ta phải thu hút sự chú ý của bạn chúng ta bên dưới. »

Ami đang nhìn một người đàn ông trên màn ảnh. Tôi nhìn qua cửa sổ để xem tôi có thể thấy ông ta bên dưới không và phát hiện ông ta đang ở giữa rừng cây. Ông ta mặc một bộ đồ đi săn màu đỏ, mang theo súng và trông có vẻ hoảng hốt. Ông chĩa súng về phía chúng tôi.

Thật sợ hãi, tôi cúi mình để tránh phát súng có thể trúng mình.

Ami biết được cảm giác của tôi và nói. « Đừng hoảng sợ. UFO này chống được đạn và chống được nhiều nhiều thứ khác… »

Chúng tôi bay lên tọa độ cao hơn, phát đèn sáng đầy màu sắc suốt thời gian.

« Điều quan trọng là để người đàn ông này không bao giờ quên cuộc chạm mặt này. »

Tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ không bao giờ quên cảnh tàu Vũ Trụ chúng ta bay trên không và nó không nhất thiết làm ông ấy sợ lắm. Tôi nói với Ami như vậy.

« Cậu sai rồi ! Hàng ngàn người thấy vũ trụ của chúng tôi bay qua, nhưng sau đó họ không nhớ đã thấy chúng. Nếu giây khắc họ thấy chúng tôi, họ đang lo lắng về cơn ác mộng của chính họ, họ không quan tâm mấy về chúng tôi. Sau đó họ quên tất cả các thể nghiệm đó.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đang giữ một thống kê thật ấn tượng về hiện tượng này. »

« Tại sao người đàn ông đó phải thấy chúng ta ? »

Tôi không biết chính xác. Có lẻ sự chứng nhận thấy UFO của ông ta sẽ quan trọng dành cho một người đặc biệt, đáng chú ý. Hoặc có lẻ chính ông ấy là người đặc biệt và đáng chú ý đó. Tôi đang điều chỉnh tiêu điểm vào đồng hồ cảm ứng để đo chỉ số về ông ấy.

Người đàn ông xuất hiện trên một màn hình khác, nhưng ông ta trông thật trong suốt như thủy tinh. Ánh sáng màu vàng thật tuyệt đẹp phát ra từ giữa ngực của ông.

« Ánh sáng đó là gì vậy ? »

« Ông ấy thật đáng chú ý ! »

« Tại sao phải quan tâm ông ta ? »

« Bởi vì trình độ tiến hóa của ông ta rất cao lại làm người phàm tục suốt ngày lo săn bắn…Chắc chắn sớm muộn gì ông sẽ ngưng thú vui của mình khi giết các thú vật bé nhỏ…Tôi nghĩ rằng với sự chứng kiến này sẽ giúp ông ta thức tỉnh…

« Trình độ tiến hóa là thế nào? »

« Tức là đẳng cấp của ông sẽ gần với loài cầm thú hay với thiên thần »

Ami điều chỉnh tiêu điểm vào chú gấu Koala. Nó trông cũng trong suốt như thủy tinh, nhưng ánh sáng từ ngực nó phát ra không sáng bằng ánh sáng của người đàn ông đó.

https://thuviensach.vn

« Hai trăm đơn vị đo lường, » Ami thông báo. Sau đó cậu ấy điều chỉnh tiêu điểm vào con cá. Ánh sáng của cá trông rất mờ.

« 50 đơn vị đo lường»

« 760 đơn vị đo lường », cậu ấy trả lời.

« Chỉ hơn người thợ săn có 10 đơn vị ! » Tôi thật vô cùng ngạc nhiên khi thấy chỉ có sự sai biệt chút xíu giữa người phàm tục và cậu ấy.

« Đúng rồi. Chúng tôi trình độ tương đương nhau. »

« Nhưng theo tôi nghĩ cậu phải tiến hóa hơn người phàm nhiều chứ… »

« Ở Trái Đất, có một số người đạt 800 đơn vị đo lường, Jim ạ ! »

« Hơn cả cậu luôn hả ? »

« Dĩ nhiên. Tôi có trình độ hiểu biết về những điều gì đó mà họ không biết, nhưng trên Trái Đất có một số người rất được coi trọng như : Thầy cô giáo, họa sĩ, y tá bác sĩ, lính cứu hỏa…

« Lính cứu hỏa cũng được coi trọng nữa sao ? »

« Cậu có nghĩ khi một người phải làm nghề mà rất rủi ro cho mình để cứu sống người khác thì không cao thượng sao ? »

« Cậu nói đúng !, nhưng chú của tôi, một nhà vật lý về hạt nhân, cũng nên được coi trọng chứ ! »

https://thuviensach.vn

« Nổi tiếng, có thể. Chú của bạn là nhà vật lý, làm về gì ? »

« Ông ấy đang phát triển một loại vũ khí mới, một loại tia siêu âm. »

« Hummm…Ông ta đã không hiểu rằng trí thông minh của loài người chỉ là cái bóng của trí tuệ thiêng liêng, với cái nhìn thiển cận của ông ấy, sẽ khiến ông kiêu ngạo và không tôn trọng Thượng Đế, và ngoài ra ông ấy lại cống hiến tài năng của mình trong việc sản xuất vũ khí quân sự, …cho nên tôi không nghĩ là trình độ ông ta cao. Cậu nghĩ thế nào ? »

« Cái gì ? nhưng ông ta là một người thông minh sáng suốt ! » Tôi phản đối.

« Một lần nữa, cậu lại nhầm lẫn mọi thứ. Chú của cậu có hàng khối các thông tin tùy ý sử dụng và giỏi về việc xem mối quan hệ giữa các dữ liệu, nhưng điều này không nhất thiết ông ta là người thông minh, và càng xa vời khi nói ông là người sáng suốt. Một máy tính có cả một ngân hàng dữ liệu thật ấn tượng và có thể đảm nhận các thao tác thật phi thường, nhưng điều đó không có nghĩa là thông minh. Cậu có nghĩ một người gọi là thông minh khi ông ta tự đào một cái mồ mà chính ông ta là người có nguy cơ rơi xuống đó ? »

« Không, nhưng… »

« Vũ khí sẽ quay ngược lại đối với những ai ủng hộ nó. »

Tình trạng này hình như không rõ ràng lắm đối với tôi, nhưng tôi quyết định tin Ami. Tôi là ai mà nghi ngờ lời nói của cậu ấy ?. Tuy nhiên, tôi vẫn thắc mắc…Chú tôi là một anh hùng…người đàn ông thông minh như vậy.

https://thuviensach.vn

« Đầu óc ông ta như là một cái máy vi tính tốt, nhưng chỉ thế thôi !. Chúng ta có trở ngại ở đây đó là vấn đề thuật ngữ : Người Trái Đất được gọi là thông minh hay thông thái khi họ giỏi về cách sử dụng một trong những đầu óc họ. Nhưng họ có hai… »

« Cái gì ? Có hai đầu óc ? »

« À, nói cho dễ hiểu hơn là « Hai trung tâm hiểu biết. » Một cái ở trong đầu, đó là cái máy vi tính, người của cậu chỉ biết trung tâm này. Nó thực hiện các thông tin liên quan đến các thứ trên thế giới này. Trung tâm kia là ở lồng ngực. Nó không hiện hữu bởi vì nó không ở dạng vật chất. Nhưng nó tồn tại. Nó thực hiện những điều thâm sâu trong cuộc sống, về sự vĩnh hằng, chân lý vũ trụ, như là trí huệ và tình thương. Sự quân bình giữa hai trung tâm tạo ra ánh sáng mà cậu thấy được nơi ngực của người đàn ông hiện trên màn hình. »

« Thật là thú vị, Ami à ! »

« Đối với chúng tôi, người mà thông minh hay thông thái là người mà có hai trung tâm này hòa hợp nhau. Điều này có nghĩa là trí thông minh phải phục vụ cho trái tim. Nhưng phần lớn người mà gọi là thông minh nghĩ rằng điều ngược lại là đúng. Họ vận dụng đầu óc để thực hiện sự tính toán một cách lạnh lùng và họ không thấy được cái gì thật sự là quan trọng. »

Khi Ami đưa ra các ví dụ, tôi dễ hiểu hơn. Tôi hỏi Ami một câu.

Cậu ấy nói, « Một tên sát thủ được thuê có thể nghĩ rằng, « Họ sẽ trả tiền hậu hỷ cho mỗi người tôi triệt hạ được…cho nên tôi muốn có nhiều việc làm ! »

Tôi bắt đầu cười khi Ami diễn ta khuôn mặt cậu ấy như người bị mất trí khi cậu ấy nói điều đó.

https://thuviensach.vn

« Con người chỉ thích nhìn bề ngoài, tiền tài. Họ không thấy những điều thâm sâu, cái đau khổ mà họ gây ra. Họ thiếu sự quân bình giữa trung tâm đầu óc và trung tâm trái tim. »

« Bây giờ tôi hiểu rõ hơn. Thế những người mà có trung tâm trái tim phát triển hơn trung tâm đầu óc thì thế nào ? » Tôi hỏi.

Chúng sẽ đối lập lại. Bạn có thể gọi họ là những người khờ nhưng tốt. Họ không hiểu rõ lắm về thế giới họ đang sống. Nó tạo sự dễ dàng cho người khác, « người thông minh tồi » sẽ gây tổn thương cho chính họ khi họ nghĩ họ đang làm điều tốt. Và họ cũng chẳng làm nên trò trống gì. Bước sơ khai của họ, không nhận thức được lòng tốt, giống như một con chó con ngoan ngoãn sẽ vẫy đuôi và liếm tay bất cứ ai mà quây quần quanh nó… »

« Như thế là xấu sao ? »

Đôi khi chúng tốt, những con chó con khinh suất sẽ bị kết liễu bởi các con chó đầu đàn thì lại không tốt lắm… Tình cảm của một người nào đó mà không có lý do rõ ràng thì nó không thể là tình thương chân thật. »

« Vậy làm thế nào và cần gì để chuyển nó thành tình thương chân thật ? »

Tình cảm phải được giảng giải từ trí thông minh để chuyển sang tình thương chân thật, và trí thông minh phải được soi sáng bằng tình cảm để chuyển sang trí huệ.

Tôi hiểu là anh ta nói đúng. Tôi nhớ lại tất cả các tin xấu trên T.V và biết rằng trong tất cả các trường hợp khi loài người làm cho người khác đau khổ hay giết họ, chính là do sự mất quân bình.

https://thuviensach.vn

« Thế tình cảm và tình thương không giống nhau hả ? »

« Không luôn như vậy, Jim ạ ! Nhưng con người thường nhầm lẫn giữa hai thứ và đôi khi cái gọi là cảm xúc tình thương mà họ không diễn giải qua trí thông minh, giống như tình cảm của chó mẹ dành cho chó con, hay tình cảm người cuồng tính dành cho bè phái của họ. Tình thương chân thật là cái khác. Nó luôn luôn cần sự hiện diện của ánh sáng, của tinh chất trí óc.

« Tôi hiểu rồi, Ami. »

« Trình độ tiến hóa cũng được xem là trình độ về tình thương trí huệ. Hay nói cách khác, đó là sản phẩm của trí tuệ với tình cảm. Cho nên sự phát triển của trí tuệ phải hài hòa với sự phát triển của cảm xúc. Chỉ có cách đó thì một người trí tuệ hay sáng suốt thật sự mới được tạo ra ; chỉ có cách này ánh sáng nội tại mới phát triển lên. »

« Thế còn tôi thì sao, Ami ? Tôi có bao nhiêu đơn vị đo lường ? »

« Tôi không thể nói với cậu điều đó. »

« Tại sao không ? »

« Bởi vì nếu đẳng cấp cậu cao, cậu sẽ tự đắc. »

« Ohhh, tôi hiểu… »

« Nhưng nếu nó thấp…Cậu sẽ cảm thấy rất tệ… »

« Ồ »

« Lòng tự hào không lành mạnh sẽ làm lu mờ ánh sáng nội tại… »

https://thuviensach.vn

« Tôi không hiểu…Tôi nghĩ lòng tự hào là tốt… »

« Sự hy sinh là rất tốt cho bản thân bạn hay phụng sự người khác tốt là một niềm tự hào lành mạnh, nhưng có loại lòng tự hào mà khiến chúng ta khinh thường người khác thì đó là lòng tự hào không lành mạnh. Chúng ta phải cố gắng khiêm tốn. Thượng Đế vô cùng khiêm tốn, mặc dù Ngài tạo mọi thứ cho chúng ta, nhưng Ngài không để chúng ta thấy Ngài, chỉ thấy sự sáng tạo của Ngài…Nào ! bây giờ chúng ta phải rời nơi đây. »

Chúng ta ngay lập tức trở lại Hy Mã Lạp Sơn.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7

BỊ PHÁT HIỆN

Chúng tôi đang bay hướng về biển và không bao lâu chúng tôi bay qua biển. Chúng tôi bay ngang qua biển và bên dưới xuất hiện các hòn đảo. Chúng tôi đang ở trên nước Nhật Bản và tàu hạ thấp từ từ trên bầu trời của thành phố Tokyo.

Tôi nghĩ chắc mình sẽ thấy nhà cửa với cái mái nhà nhỏ như một điểm từ trên cao, nhưng những gì tôi thấy lại là các tòa nhà chọc trời, đại lộ, công viên, xe ô-tô hiện đại.

Người ta đang thấy chúng ta, Ami vừa nói vừa chỉ tay về hướng cái đèn phát sáng trên bảng điều khiển.

« Một sự cho phép được trông thấy khác, » Ami vừa nói vừa quan sát các tín hiệu xuất hiện trên màn hình. « Chúng ta sẽ được truyền tín hiệu lần nữa. »

Trời đang dần dần sập tối. Chỉ còn các vì sao lấp lánh bên ngoài cửa sổ.

Tôi không thấy gì nhiều bên dưới. Xa xa là thành phố nhỏ, một vài ngọn đèn, một con đường với chiếc xe đơn độc đang chạy trên đường.

Tôi tiến đến màn hình trước mặt Ami. Toàn cảnh xuất hiện trên màn hình, phát sáng thật hoàn hảo. Những gì không được nhìn rõ trong lần đầu do trời tối, lại thật rõ ràng trên màn hình, sáng như ban ngày vậy, và tôi có thể thấy cái xe màu xanh lá cây và có một cặp tình nhân trong xe.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đang ở độ cao 60 bộ và theo tín hiệu trên bảng điều khiển, chúng tôi đang ở trạng thái có thể thấy được.

Tôi quyết định sẽ tận dụng màn hình để quan sát mọi thứ. Hình ảnh rõ hơn cả ảnh thật.

Khi chiếc xe chạy đến cách chúng tôi một khoảng cách ngắn, tài xế dừng lại và đậu dọc đường. Chủ xe bước ra khỏi xe chỉ và bắt đầu la lên, họ nhìn chúng tôi với khuôn mặt nhăn nhó.

« Họ đang nói gì ? » Tôi hỏi.

« Họ muốn liên lạc với chúng ta, tiếp xúc chúng ta. Họ là một cặp sinh viên UFO. Trong hoàn cảnh của họ, sự chú tâm của họ hơi chút cực đoan. Chúng ta có thể nói họ là những người đại loại giống như người tôn sùng người ngoại tinh. »

« Vậy mình hãy liên lạc với họ » Tôi yêu cầu Ami khi thấy cách hai người đó đang hành động.

Họ quỳ xuống và bắt đầu cầu nguyện, nhìn về hướng con tàu vũ trụ.

« Tôi không thể. Tôi phải tuân thủ nghiêm ngặt « kế hoạch trợ giúp ». Sự liên lạc không được thiết lập khi bất cứ lúc nào bất cứ ai bất ngờ muốn điều đó. Chỉ xảy ra khi bên trên quyết định, trừ phi một người nào đó biết cách làm thế nào để lời yêu cầu đó nên được thực hiện…Ngoài ra, hai người đó xem chúng ta như là Thượng Đế. »

« Điều đó có sao đâu ? »

« Chỉ có Thượng Đế mới được xem Ngài như Thượng Đế. Tôn thờ bất kỳ sinh vật nào của vũ trụ như Thượng

https://thuviensach.vn

Đế đó là sự nhầm lẫn, giống như giữa cái cây và trái của nó vậy. »

« Thế điều đó nghiêm trọng vậy sao ? »

« Nó không nghiêm trọng lắm đối với những ai không biết nhiều về các điều này. Nhưng nó sẽ rất nghiêm trọng nếu chúng ta cố thay thế vị trí của Thượng Đế một cách nhầm lẫn do sự mộ đạo của hai người đó. Nếu họ xem chúng ta như anh chị em tiến bộ hơn, như thế sẽ là vấn đề khác. »

Tôi nghĩ Ami nên cho hai người đó biết, họ đang làm sai. Ami đọc được ý nghĩ của tôi và nói : « Jim ạ, chúng ta không phải đi lòng vòng để sửa lỗi các cư dân của tất cả các thế giới chưa tiến hóa trong vũ trụ, đặc biệt khi họ đã biết kinh điển và tôn giáo mà trong đó đã giải thích rõ ràng mọi thứ. Những gì hai người đó đang làm không là gì so với những lỗi lầm người ta đang làm trên những thế giới này. Và chúng tôi cũng không thể can thiệp vào nơi đó, dù có nhiều điều kinh khủng đang diễn ra. Từng giây phút, nhiều người bị giết và áp bức trên nhiều hành tinh, bao gồm cả hành tinh này.

« Thế các cậu không làm gì được sao ? »

« Không, Jim. Chúng tôi không thể. »

Tôi thấy rằng đây là cơ hội để tôi đưa ra vấn đề mà khiến tôi thắc mắc. « Đôi khi tôi nghĩ Thượng Đế không tốt lắm Ami ạ…Làm sao ông ta lại để những thứ như vậy xảy ra ? »

Ami đứng dậy và nhìn qua cửa sổ, hướng về bầu trời và nói : « Rốt cuộc, nó là vấn đề về trình độ tiến hóa, Jim ạ ! ». Chỉ vì người khác nhau sẽ có trình độ tiến hóa khác nhau, các hành tinh cũng vậy. Thế giới của cậu rất chậm tiến hóa, nhưng có những thế giới khác còn chậm tiến

https://thuviensach.vn

hơn nữa. Cách đây hàng triệu năm, có cuộc đấu tranh vì sự sinh tồn diễn ra thật ác liệt nơi đây trên trái đất này : mọi vật thật hung hãn và bị nhiễm độc. Mọi vật đều có nanh vuốt. Nhưng những sinh vật đó phù hợp với môi trường lúc đó, và theo họ cuộc sống hình như không hung ác gì cho lắm. Họ cảm thấy bình thường khi xé xác các sinh vật khác ra từng mảnh.

« Thế Thượng Đế phát minh ra cái hệ thống tình thương như thế sao ? »

« Tôi đã nói với cậu rồi chúng ta sẽ không quý trọng ánh sáng khi chúng ta biết về cái bóng của nó, và tôi đã giải thích với cậu rằng những chúng sinh đó không có cảm nhận/tình cảm giống cậu. Bởi vì cậu không sống trong thế giới giống như họ, và họ cũng không sống trong thế giới giống của cậu. »

« Hmmmm. Ami không thành công lắm khi thuyết phục tôi về lòng nhân từ của Thượng Đế. »

« Nhưng ngày nay, có trình độ tiến hóa tiến bộ hơn trong thế giới này. Có thêm chút tình thương và trí huệ. Chính vì thế mà cuộc sống không khó khăn như trước kia, nhưng cũng không thể nói nó là hành tinh tiến hóa. Vẫn còn nhiều sự tàn bạo tồn tại trên thế giới này. Trong giây phút này đây, cá đang ăn lẫn nhau lúc đang còn sống dưới lòng đại dương. Bởi do tâm thức của chúng quá thấp kém, nên họ khó nhận thức được điều đó.

« Dù sao, điều đó thật tàn ác… »

« Có lẻ điều đó thật khủng khiếp đối với cậu, nhưng đối với cá thì không. Và cậu cũng không có sống trong lòng đại dương. Nhưng có những sinh vật khác có trình độ tâm thức cao hơn vẫn có thể làm nhiều thứ đáng sợ trên thế giới này. Họ không tạo ra chúng, nhưng họ lại ăn nó. »

https://thuviensach.vn

Ami điều chỉnh một vài dụng cụ điều khiển, và cảnh chiến tranh hiện lên màn hình. Một số quân lính trên các chiếc xe tăng đang phóng tên lửa vào các tòa nhà để hủy diệt trong khi mọi người đang sống trong đó.

« Điều này đang xảy ra trong một đất nước trên trái đất, nhưng chúng tôi không thể làm gì hơn những gì chúng tôi đang làm. Trong sự tiến hóa của mỗi hành tinh, xứ sở hay một người, chúng tôi không được can thiệp gì hơn những gì được cho phép. »

Hình ảnh thu thập của một số cuộc xung kích bắn nhau xuất hiện trên màn hình.

« Cậu có thể tắt cái TV đó được không ? Tôi cảm thấy thật kinh khiếp khi xem các tội ác đó. »

« Nó thật kinh khủng, Jim ạ nhưng không ai biến mất mãi mãi, các linh hồn thương yêu nhau sẽ tìm nhau lần nữa, mọi thứ đều là bài học kinh nghiệm. Trong các kiếp sống trước kia của tôi, tôi đã từng là thú dữ và tôi bị chết do một trong các con thú dữ khác giết hại tôi. Sau đó tôi trở thành con người, nhưng ở trình độ tiến hóa thấp kém. Tôi giết và bị giết. Tôi độc ác và bị lãnh nhận tội ác trở lại. Tôi đã trải qua nhiều kiếp sống.

Vì thế cho nên dần dần tôi học hỏi được cách sống một cuộc sống hòa nhã, nhân từ. Bây giờ cuộc sống của tôi tốt hơn, nhưng tôi không thể đi ngược lại hệ thống tiến hóa mà Thượng Đế đã tạo ra. Cặp tình nhân đó đã vi phạm luật Vũ Trụ khi họ so sánh chúng ta với người mà vĩ đại, oai nghiêm như Thượng Đế. Họ mang cảm xúc tình thương, sự sùng kính của họ ra khỏi Đấng Sáng Tạo và hướng cảm xúc đó vào chúng ta. Các quân lính mà chúng ta thấy cũng vi phạm luật Vũ Trụ. Luật đó nói rằng, « Các ngươi không được sát sinh ». Điều này càng nghiêm trọng hơn khi chúng ta can thiệp vào. Nhưng không nên nghĩ rằng những người mà đang đau khổ, đang

https://thuviensach.vn

làm điều đó bởi do sự tàn nhẫn của Thượng Đế. Không, không phải những điều đang xảy ra. Trí tuệ của vũ trụ đảm nhận việc trông coi cho mỗi người mà anh ta hay chị ta sẽ nhận những gì họ xứng đáng được nhận. Có lẻ những người bị trúng bom đạn hôm nay đã từng hung ác/tàn bạo trong kiếp sống trước, hoặc nhân quả nhãn tiền trong kiếp này. Giống như những quân lính kia, họ phải chịu đau khổ giống như sự đau khổ họ gây cho kẻ khác, như thế họ sẽ biết được cảm giác đau khổ giống như vậy và thấu hiểu là không nên gây ra đau khổ đó nữa. Như thế, dần dần họ sẽ học hỏi và hành động theo hướng dẫn của tình thương. Sau đó chính họ sẽ lãnh nhận được niềm hạnh phúc và không còn đau khổ nữa. »

Cặp tình nhân đó đứng phía dưới con tàu vũ trụ, nhưng chúng tôi có thể thấy họ trên màn hình. Họ giơ tay về phía chúng tôi như muốn chúng tôi đem họ ra nước ngoài.

« Cậu không thể giải thích tất cả những thứ điều này với hai người đó qua mi-cro sao ? »

« Một người hay một thế giới nào đó có thể nhận sự giúp đỡ của chúng tôi khi họ đạt đến trình độ tiến hóa nào đó. Nếu không có, nó sẽ phá rối toàn bộ hệ thống tiến hóa chung. Hai người đó vẫn chưa đến mức tiến hóa đó. Người trên trái đất cũng chưa đạt tới. »

Tôi phải thừa nhận rằng tôi không hiểu lắm về những gì Ami giải thích. Nhưng về sau, tôi thấu hiểu rõ ràng hơn. Điều đó xảy ra khá lâu sau khi Ami ra đi. Chỉ sau đó tôi mới có thể kể cho người anh họ tôi để anh ấy có thể viết xuống ít hay nhiều về những gì tôi nghe thấy.

Cặp tình nhân đó tiếp tục hướng về con tàu chúng tôi, nhưng chúng tôi đã thấm mệt khi nhìn họ.

« Trí tuệ của vũ trụ cho họ một món quà được trông thấy tàu vũ trụ lâu hơn. Ami nói. »

https://thuviensach.vn

« Tại sao vậy ? »

« Chỉ có trí tuệ vũ trụ mới có thể trả lời câu hỏi đó. À, hãy nhìn thứ khác vui hơn nào… »

Ami chuyển TV sang nước Nhật trong khi "máy tính siêu việt" đưa chúng tôi ra khỏi nơi đó. Nhưng thường lệ, với tính hài hước nghịch ngợm của cậu ấy, cậu ấy xem chương trình mới. Một phóng viên với cái micro trên tay đang phỏng vấn các người đi đường. Một người phụ nữ đang nói chuyện và chỉ tay về hướng bầu trời. Tôi không hiểu những gì bà ta nói, nhưng đoán biết rằng bà đang kể về cuộc chạm mặt của bà với dĩa bay UFO của chúng tôi. Những người khác cũng đưa ra các viễn ảnh của họ về hiện tượng này.

« Họ đang nói gì vậy ? » Tôi hỏi.

« Họ nói rằng họ thấy UFO…xung quanh có rất nhiều người loạn trí, » cậu ấy nhận xét và mỉm cười.

Một người đàn ông đeo kiếng thắt cà vạt xuất hiện trên màn hình. Ông ta vẽ biểu đồ lên bảng đen khi ông ta đang giải thích. Các hình vẽ đại diện cho hệ thống năng lượng, Trái Đất và các hành tinh khác. Ông ta nói một hồi lâu. Tôi cho rằng ông ta là một nhà khoa học người Nhật chuyên về thiên văn học.

Ami hình như hiểu ngôn ngữ của họ vì Ami tìm xem chương trình giải trí. Có lẻ cậu ấy sử dụng « máy thông dịch ».

« Ông ta nói gì vậy ? » Tôi hỏi lần nữa.

Đó là việc xem xét các bằng chứng, nó được chứng minh một cách khoa học rằng : không có đời sống thông minh nào khác trong dãy ngân hà, ngoại trừ trái đất…Ông

https://thuviensach.vn

ta cũng nói rằng người thấy được dĩa bay UFO đang bị bệnh ảo giác tập hợp và ông ta còn đề nghị tất cả họ hãy đi bác sĩ tâm thần.

« Nghiêm trọng vậy sao ? » Tôi hỏi.

« Nghiêm trọng, » cậu ấy vừa đáp lại vừa cười.

Các nhà khoa học tiếp tục giảng thuyết.

« Giờ ông ta đang nói gì vậy ? »

« Ông ta nói rằng có lẻ chỉ có một nền văn minh tiên tiến như thế giới này có thể tồn tại, chỉ có một trong hai ngàn dãy ngân hà theo ước tính của ông ấy. »

« Thế điều giả sử đó có nghĩa thế nào ? »

« Trong khi ông phát hiện như thế, nhưng cậu có biết chỉ riêng một hệ ngân hà này thôi, đã có hàng triệu nền văn minh, và như thế so với các nền văn minh đó thì thế giới này thuộc thời tiền sử/lạc hậu, gã đàn ông tội nghiệp sắp bị loạn trí rồi. Thậm chí còn loạn trí hơn ông ấy hiện giờ… »

Cả hai chúng tôi phá lên cười một hồi lâu. Đối với tôi, thật buồn cười khi nghe nhà khoa học nói UFOs không tồn tại…nhưng giờ đây tôi ở trong UFO đang lắng nghe ông ta nói !

Chúng tôi ở đó vài phút cho đến khi đèn đỏ tắt, cho biết chúng tôi đang ở trạng thái không thấy được.

« Chúng ta tự do rồi. »

“Vậy chúng ta hãy tiếp tục chuyến du lịch nhé?” Tôi yêu cầu.

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên. Vậy giờ cậu muốn đi đâu?”

“Ummm. Chúng ta hãy đi Hawaii!”

“Trời tối nơi đó…Hãy nhìn kìa.” Chúng ta đã đến nơi rồi.

Ánh sáng trên tàu Vũ Trụ chiếu rọi qua rặng cây cọ dọc theo bờ biển.

“Hawaii đó hả?”

“Đương nhiên rồi.”

“Chúng ta đến nơi nhanh thật đó!”

“Cậu nghĩ là nhanh hả? Hãy đợi…Giờ hãy nhìn qua cửa sổ. »

Chúng tôi đang bay qua một sa mạc rất lạ. Trời đã sập tối. Bầu trời tối đen như mực, chỉ le lói duy nhất màu xanh của ánh trăng.

« Chúng ta đang ở đâu vậy ? Đang trở về Arizona ? Sa mạc Sahara.

« Đây là mặt trăng. »

« Mặt trăng hả? »

« Mặt trăng . »

Tôi nhìn lên theo hướng mà tôi nghĩ đó là mặt trăng. « Có lẻ đó là mặt trăng… »

« Đó là Trái Đất. »

https://thuviensach.vn

« Trái Đất hả ! »

« Là Trái Đất. Nơi bà của cậu đang ngủ… »

Tôi thật là thích thú. Đó thật sự là Trái Đất. Nó màu xanh trong suốt. Thật là phi thường đối với tôi khi thấy một vật nhỏ như vậy có thể chứa nhiều thứ thật lớn như núi non, đại dương, lục địa.

Không biết nguyên nhân tại sao. Tôi bắt đầu nhớ lại các hình ảnh lưu trữ trong ký ức của tôi. Tôi nhớ con suối lúc tôi còn bé, bức tường phủ đầy rong rêu, nhớ đến các chú ong dạo chơi trong vườn, các chú ngựa đang gậm cỏ nơi miền quê vào buổi trưa hè. Tất cả mọi thứ đều nằm nơi đó, một quả cầu xanh nhỏ đang trôi lơ lửng giữa các vì sao…

Thình lình tôi thấy Mặt Trời, một vì sao từ xa nhưng sáng hơn nhiều khi nhìn từ Trái Đất.

“Tại sao nó trông nhỏ quá vậy?”

“Bởi vì trên mặt trăng thì không có bầu khí quyển, vốn đóng vai trò như cái kính lúp. Cho nên khi nhìn từ trái đất, mọi thứ trông lớn hơn khi cậu nhìn từ đây. Nhưng nếu không có lớp kính đặc biệt trên tàu vũ trụ, mặt trời nhỏ đó sẽ làm thương hại đến cậu, cùng lý do rõ ràng này nếu không có bầu khí quyển đóng vai trò giống như máy lọc để các tia sáng có hại không làm thương hại đến đời sống trên hành tinh của cậu.”

“Có phải máy lọc đó là tầng khí ozone, tầng khí này đang từ từ biến mất do sự ô nhiễm không khí?”

“Đúng rồi, Jim. Đó là một trong những hậu quả của trình độ kỹ thuật cao nhưng trình độ trí huệ và nhân từ

https://thuviensach.vn

thấp: luật của đời sống vũ trụ luôn luôn kết thúc khi bị vi phạm.

"Điều này xảy ra khi những người thông minh xem việc kiếm tiền là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống và không màn gì đến hậu quả đời sống của chính họ và thậm chí đời sống của con cháu họ. Theo cậu thì họ có rất thông minh không, Jim?."

Theo tôi, lối suy nghĩ này dường như luôn luôn là bình thường và tốt, nhưng khi Ami nói cho tôi mặt khác của vấn đề, tôi không còn chắc về điều đó nữa.

"Khô ô ô…g, họ thật ngu dốt!" Tôi nói và buồn thật sự.

Ami bắt đầu cười.

Tôi không thích hướng này khi ngắm bề mặt trên mặt trăng. Nó sẽ trông xinh đẹp hơn khi nhìn từ Trái Đất. Nó thật hoang vắng và ảm đạm.

"Chúng ta có thể đi nơi nào khác đẹp hơn không?"

"Nơi có người ở?" Ami hỏi.

"Dĩ nhiên! nhưng đừng đến nơi có quái vật!"

"Thế chúng ta sẽ đi hơi xa."

Cậu ấy di chuyển cái dụng cụ điều khiển, tàu vũ trụ rung động thật nhẹ nhàng, các ngôi sao trải dài thành những đường lấp lánh. Sau đó bên ngoài cửa sổ xuất hiện một màn che trắng tỏa sáng ánh sáng lấp lánh.

"Chuyện gì thế?" Tôi hỏi với vẻ hơi sợ.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đang định vị trí…”

“Chúng ta đang định vị trí ở đâu?”

“Ở một hành tinh rất xa. Chúng ta sẽ phải đợi một vài phút. Nào, chúng ta hãy lắng nghe nhạc.”

Cậu ấy nhấn nút trên bảng điều khiển. Một số âm thanh nhẹ nhàng, lạ bao trùm không gian yên tĩnh. Bạn tôi nhắm mắt lại, bắt đầu lắng nghe và thưởng thức.

Các âm thanh rất kỳ lạ. Từ từ thấp xuống, chấn động lực kéo dài bắt đầu xoay chuyển trong phòng điều khiển. Sau đó một nốt nhạc thật cao thình lình tắt ngang; sự im lặng kéo dài vài giây. Sau đó, các nốt nhạc cao và thấp lần lượt trổi lên một cách nhanh chóng. Một lần nữa, nốt nhạc thấp nhất trổi lên the thé từ từ, đồng thời một số tiếng gầm và tiếng chuông nhỏ tạo nên những nhịp điệu, và liên tục đổi nhịp.

Ami nghe nhạc thật mê ly. Tôi nghĩ chắc Ami rất giỏi về giai điệu nhạc vì tôi thấy các cử động môi và tay của cậu ấy luôn biết trước những gì cậu ấy sắp nghe.

Tôi không thích gián đoạn Ami. Nhưng tôi không thích âm nhạc đó chút nào.

“Ami” Tôi gọi cậu ấy. Cậu ấy chẳng đáp lại. Cậu ấy đang tập trung chăm chú vào tiếng nhạc giống như nhiễu sóng radio vậy.

“Ami” tôi gọi to hơn.

“Ồ! Xin lỗi!…Chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi, nhưng tôi không thích nhạc này.”

https://thuviensach.vn

“Ồ dĩ nhiên. Đó là bình thường. Để thưởng thức âm nhạc, cậu cần một sự khởi động trước…Tôi sẽ tìm một loại âm nhạc mà nghe quen thuộc với cậu.

Cậu ấy bấm vào một nút khác trên bảng điều khiển. Một giai điệu với những nhịp thật vui vẻ bắt đầu trỗi lên và tôi thích giai điệu đó ngay lập tức. Nhạc cụ dẫn đầu nghe âm thanh giống tiếng đầu máy cổ có ống khói hơi đang chạy tới lui ở vận tốc cao nhất.

“Thật tuyệt làm sao! Dụng cụ đó là gì mà âm thanh nghe giống xe lửa vậy?.”

“Thật là Thiên Đàng tốt đẹp!” Ami la lên, và giả vờ giống như là khiếp sợ. “Cậu vừa mới xúc phạm tới cái âm giọng có đặc quyền nhất trên hành tinh của tôi, cậu đã nhầm lẫn âm giọng tuyệt vời này với tiếng ồn ào giống xe lửa!”.

Tôi xin lỗi. Xin bạn cho tôi xin lỗi, tôi không biết. Nhưng nó thật sự giống âm thanh hay của làn khói phụt ra” Tôi vừa nói vừa gắng sức tập trung.

“Thật đáng nguyền rủa! cậu thật kỳ dị!” Cậu ấy giả vờ sắp nắm tóc tôi. “Sao cậu dám nói sự vinh quang của thế giới tôi…giống tiếng khói phụt ra!”

Chúng tôi phá lên cười lăn bò càn.

Âm nhạc đó khiến bạn cảm thấy thích nhảy.

Cậu ấy nhảy ra khỏi ghế và bắt đầu vừa nhảy vừa vỗ tay một cách vui vẻ.

“Nhảy đi nào! Nhảy đi nào! cậu ấy cổ động tôi. “Hãy để cho chính bạn nhảy đi nào!. Cậu muốn nhảy nhưng phần bên kia của cậu thật sự không muốn cậu nhảy…Hãy

https://thuviensach.vn

học cách chinh phục sự tự do để trở thành chính mình. Hãy giải phóng chính bạn.

Tôi quẳng đi sự rụt rè nhút nhát của mình và hăng hái hòa chính mình vào điệu nhảy.

“Hoan hô!” Cậu ấy chúc mừng tôi.

Chúng tôi nhảy một hồi lâu. Tôi cảm thấy thật sự rất vui. Nó giống như chúng tôi đang chạy và nhảy trên bãi biển vậy.

Ami có thể nhanh chóng làm cho tính rụt rè nhút nhát của tôi tan biến.

Sau đó, âm nhạc dừng lại.

“Bây giờ một chút gì đó để thư dãn nhé!”, cậu ấy vừa nói vừa tiến đến bảng điều khiển. Cậu ấy nhấn một nút khác và âm nhạc bắt đầu trổi lên. Nghe có vẻ quen thuộc với tôi.

“Hãy lắng nghe, đó là âm nhạc của Trái Đất.”

“Đúng rồi. Bach. Thật khó tin. Cậu không thích sao?”

“Tôi nghĩ…tôi thích. Cậu cũng thích chứ?.”

Rất tự nhiên. Nếu tôi không thích, tôi không có nhạc này trên tàu Vũ Trụ.

“Tôi nghĩ mọi thứ về chúng tôi dường như đều “chậm tiến hóa” đối với những gì ngoài Trái Đất…”.

“Cậu sai rồi.” cậu ta nhấn nút khác trên bảng hiệu điều khiển.

https://thuviensach.vn

"...Hãy tưởng tượng không có ranh giới giữa các quốc gia nào

Nó sẽ không khó để thực hiện..."

"Nhưng đó là John Lemon…Nhóm Beatles!"

Tôi lấy làm ngạc nhiên vì tôi thoạt nghĩ rằng không có gì tốt trên Trái Đất, dành cho người người ngoài Trái Đất.

"Jim, khi âm nhạc hay, thì cả vũ trụ đều tốt. Một số sưu tập của nhạc trên Trái Đất vẫn còn tồn tại trên một số ngân hà, chỉ giống như âm nhạc từ thế giới khác hay kỷ nguyên khác. Điều đó xảy ra tương tự trong mọi lãnh vực nghệ thuật. Chúng tôi giữ lại các phim ảnh và ghi hình mọi thứ gì tốt trên hành tinh của cậu…Nghệ thuật hay là ngôn ngữ của tình thương, tình thương thì hiện diện khắp mọi nơi trong Vũ Trụ.

"Hãy tưởng tượng tất cả mọi người

Sống trong hòa bình..."

Ami, với đôi mắt nhắm lại, hình như cậu ấy đang thưởng thức từng nốt nhạc.

Khi Jonh Lemon hát xong, sau cùng chúng tôi đi đến một nơi có người đang sinh sống khác.

https://thuviensach.vn

PHẦN HAI

CHƯƠNG 8

OPHIR!

Màn sương mù màu trắng vừa tan hết.

Một bầu không khí với chấn động lực Thiên Đàng xuất hiện và trôi bồng bềnh xung quanh chúng tôi. Bầu khí quyển tạo thành nhiều vòng tròn xung quanh Mặt Trời khổng lồ. Mặt Trời chắc tối thiểu cũng lớn gấp 50 lần hơn mặt trời của thế giới chúng tôi.

"Lớn gấp 400 lần," cậu ta giải thích cho tôi.

"Nhưng trông nó không lớn, khổng lồ như vậy…"

"Bởi vì nó đang ở vị trí rất xa."

"Thế giới này là gì vậy?"

"Đây là hành tinh Ophir…Những người sinh sống trên đó có nguồn gốc từ Trái Đất… »

"Cái gì?" sự kiện này làm tôi vô cùng kinh ngạc.

"Rất nhiều thứ người ta không biết ở thế giới của cậu, Jim ạ. Có một lần trên một lục địa của Trái Đất, cách đây hàng ngàn năm về trước, có một nền văn minh tồn tại như nền văn minh của cậu hiện nay. Trình độ khoa học của nền văn minh đó vượt trội qua nhiều trình độ tình thương của họ; do vậy, họ là những người có trí óc "thông minh", thay vì là những người có "trí huệ sáng suốt", đầy năng

https://thuviensach.vn

lực nhưng lòng không có tình thương trí huệ. Cho nên những gì xảy ra, sẽ xảy ra…”

“Họ tự hủy diệt chính họ sao?”

“Vâng. Chỉ những người sống sót là một số cá nhân đã được cảnh báo về những gì sắp xảy ra và lẩn trốn sang các lục địa khác. Nhưng họ bị ảnh hưởng nhiều bởi hậu quả của chiến tranh đó. Nên họ phải bắt đầu lại từ đầu hoàn toàn, hầu như là bắt đầu lại hết. Cậu là sản phẩm của tất cả điều này. Cậu là con cháu của những người còn sống sót.”

“Thật phi thường. Tôi nghĩ mọi thứ bắt đầu lại từ đầu giống như trong các sách sử, từ điểm “zero”, các hang động, người tiền sử sống trong hang…Và còn những người sống trong hành tinh Ophir, làm cách nào họ đến được nơi đây?”

“Chúng tôi mang họ đến đây. Một số ít người trước thảm họa chúng tôi đã cứu những người mà có chỉ số tình thương 700 đơn vị đo lường hay cao hơn. Nhưng rất ít người được cứu lúc đó bởi vì trình độ tiến hóa của loài người lúc đó khoảng 100 đơn vị đo lường hay ít hơn. Trái đất đang tiến hóa. Giờ có nhiều người đạt ở trình độ đó.”

“Và nếu có thảm họa trên Trái Đất, cậu có muốn giúp một số người nữa không?”

“Những người mà có chỉ số tình thương trên 700 đơn vị…”

“Ô, yeah…Thế còn tôi thì sao hả Ami, tôi có 700 đơn vị tình thương không?”

“Tôi đã nói với cậu rồi tôi không thể trả lời câu hỏi đó.”

https://thuviensach.vn

“Làm sao cậu tìm ra được những người mà có chỉ số tình thương 700 hay cao hơn?”

“Tất cả những người mà làm việc bất vụ lợi để tốt cho mọi người, phát xuất từ tình thương, thì có chỉ số trên 700.”

“Cậu nói rằng mọi người cố gắng làm việc tốt…”

“Khi tôi nói “Tất cả”, ý không phải chỉ cá nhân gia đình họ, câu lạc bộ của họ, phe đảng chính trị của họ. Và lúc tôi nói “Tốt”, Ý tôi đề cập đến những gì không đi ngược lại với quy luật căn bản của Vũ Trụ…”

“Lại là cái luật nổi tiếng đó. Cậu có thể giải thích cho mình bây giờ không?”

“Chưa. Hãy kiên nhẫn.”

“Bởi vì nếu cậu không biết cái Luật này, cậu sẽ không biết sự khác biệt giữa điều tốt và điều ác. Nhiều người hay chém giết vì họ nghĩ rằng họ đang làm điều tốt. Họ lờ đi các luật của Vũ Trụ. Những người khác thì bóc lột, đặt bom, tạo ra quân đội, hủy diệt thiên nhiên, ăn hiếp kẻ yếu đuối gây đau khổ cho họ. Tất cả những gì họ đang làm là tội ác rất lớn mà không nhận thức ra bởi vì họ không biết Luật căn bản của Vũ Trụ…Tuy nhiên, họ phải trả giá cho hành động vi phạm Luật siêu nhiên đó.”

“Thượng Đế sẽ giận dữ và trừng phạt họ phải không?”

Ami bắt đầu cười. “Thượng Đế không phạt cũng không thưởng, mọi thứ mà chúng ta làm sẽ phản hồi lại chúng ta. Nếu chúng ta làm tốt, chúng ta sẽ nhận được kết quả tốt trở lại. Nếu chúng ta làm ác, đừng trông mong điều gì đó dễ thương sẽ đến với mình.”

https://thuviensach.vn

“Và điều này sẽ không bao giờ sai phải không, Ami?”

“Không bao giờ, Jim ạ!. Điều đó phụ thuộc vào Luật cơ bản của Vũ Trụ.”

“Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra cái luật quan trọng đến như vậy lại tồn tại…”

“À, nó tồn tại, và nó còn quan trọng hơn bạn nghĩ. Nếu chỉ khi mọi người trên hành tinh của cậu biết về luật này và đem nó vào thực hành thì thế giới của cậu biến thành Thiên Đàng thật sự…”

“Chừng nào cậu sẽ nói với tôi về vấn đề đó?”

“Giờ thì hãy thưởng ngoạn thế giới Ophir. Có nhiều thứ nơi đó sẽ dạy dỗ cậu, bởi vì mọi người nơi đó đang sống theo quy luật đó.”

Tôi ngồi xuống ghế bên cạnh cậu ấy để quan sát hành tinh xinh đẹp đó trên màn hình. Tôi không còn kiên nhẫn, nôn nóng muốn gặp các cư dân trên đó.

Chúng tôi bay chầm chậm lại ở độ cao khoảng 900 bộ. Tôi có thể thấy nhiều xe bay giống như của chúng ta; khi họ đến gần hơn tôi nhận ra chính xác, các xe đó khác nhau về hình dáng và kích cỡ.

“Bởi vì có nhiều loại máy bay trên Trái Đất, cậu có thể hình dung nó giống như có nhiều loại tàu Vũ Trụ nơi đây, Ami đề nghị khi đọc được ý tưởng của tôi.”

Tôi không thấy các dãy núi hay sa mạc trên hành tinh đó. Mọi thứ được trải thảm bằng các loại rau muôn màu muôn sắc, với những khu vực phân biệt rõ ràng về màu xanh lá cây, màu nâu, màu cam.

https://thuviensach.vn

Có nhiều đồi, sông, suối, hồ với mặt nước tỏa sáng màu xanh da trời.

Phong cảnh thiên nhiên đó trông giống như Thiên Đàng vậy.

Tôi bắt đầu nhận ra một số các nhà biệt thự xây dựng theo cấu trúc chính là hình thể tròn. Có nhiều kim tự tháp, một số thì xây bậc thang, một số khác thì trơn, các nền nhà thì hình tam giác hay hình vuông. Nhưng hàng loạt các căn nhà hình bán cầu với nhiều loại đèn màu, màu trắng là nổi bật nhất.

Sau đó, các cư dân trên thế giới này bắt đầu xuất hiện. Từ độ cao của tàu vũ trụ tôi thấy họ du hành trên đường và chơi đùa trên sông suối. Nhìn từ xa, họ giống nhưng người chúng ta. Tất cả họ mặc đồ màu trắng. Chỉ điểm một số chi tiết trên quần áo như cột khăng quàng cổ hay dây nịch với những màu sắc khác.

Không thấy thành phố nào cả.

"Không có thành phố trên Ophir hay bất cứ hành tinh tiến hóa nào khác. Các thành phố là lối sống tụ tập của thời tiền sử," Ami nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì họ sẽ có nhiều khiếm khuyết. Một trong số khiếm khuyết đó là quá nhiều người sống cùng một nơi sẽ tạo ra sự mất quân bình làm ảnh hưởng đến cả chính họ và hành tinh."

"Trên hành tinh?"

"Các hành tinh là các chúng sinh, văn minh hơn hoặc kém văn minh hơn. Chỉ có sự sống mới sản sinh ra sự sống. Mọi thứ đều phụ thuộc lẫn nhau, tương quan với

https://thuviensach.vn

nhau. Những gì xảy ra với Trái Đất sẽ ảnh hưởng đến cư dân sống trên đó, và ngược lại."

"Tại sao có quá nhiều người ở cùng một nơi lại tạo ra sự mất cân bằng?"

Bởi vì họ không vui khi tất cả tập trung đông đúc sống với nhau, và Trái đất nhận thức được điều này. Con người cần không gian, cây cối, hoa lá, không khí trong lành…"

"Ngay cả người tiến hóa hơn cũng vậy sao?" Tôi hỏi với vẻ bối rối vì Ami ngầm ý rằng các xã hội tiến hóa lại sống trong môi trường nông nghiệp, và tôi thì nghĩ ngược lại xã hội tiến hóa là: các xã hội trong phạm vi nhân tạo, các khu pháo đài bảo vệ rộng mênh mông, các thủ đô ngầm dưới lòng đất, chất nhựa plastic khắp mọi nơi, giống như trong phim ảnh…

"Người tiến hóa sống trong môi trường nông nghiệp tiến bộ hơn bất cứ ai," cậu ấy đáp lại.

"Tôi lại nghĩ theo cách lòng vòng khác, chỉ các người hoang dã mới sống trong thiên nhiên…"

"Nếu người trên Trái Đất không quay đầu lại, họ sẽ có nguy cơ hủy diệt chính mình hủy diệt mọi thứ một lần nữa…"

"Thế còn những người trên hành tinh Ophir thế nào: Họ có muốn quay về Trái Đất không?"

"Không."

"Tại sao không?"

"Họ đã rời khỏi tổ. Họ đã trưởng thành thì không trở lại cái nôi làm chi nữa. Nó thật quá nhỏ đối với họ…"

https://thuviensach.vn

Khi chúng tôi bay đến một số biệt thự trông rất hiện đại, màu trắng, nhưng không cao lắm, chúng tôi bắt đầu hạ xuống.

"Trên một hành tinh tiến hóa thì đây là thành phố có sự tương đồng nhất: Nó là một trung tâm tổ chức, có phương tiện trợ giúp, hệ thống phân phối hàng hóa, các khu trưng bày văn hóa. Người đến đây thường tìm những gì họ cần, hay tham gia các hoạt động nghệ thuật, tâm linh, khoa học. Nhưng không thấy ai sống ở đây."

Cậu ấy dừng tàu vũ trụ ở độ cao 15 bộ và thốt lên một cách hăng hái, "Nào, bây giờ cậu sắp gặp tổ tiên của cậu cách nay hàng ngàn năm!"

"Chúng ta sắp ra khỏi tàu vũ trụ hả?"

"Cậu mơ cũng không được thế!"

"Tại sao không?"

"Bởi vì virus cậu đang mang trên mình có thể giết chết mọi người trên thế giới này."

"Nhưng tại sao chúng không làm thương hại đến cậu?"

"Bởi vì tôi đã được chủng ngừa. Nhưng trước khi tôi trở về hành tinh của mình, tôi phải trải qua một cuộc điều trị thanh lọc cơ thể."

Nhiều người đi bộ lòng vòng. Khi một trong số họ đến gần cửa sổ của tàu vũ trụ chúng tôi, khi họ hiện rõ làm tôi phát sợ: Họ thật là khổng lồ!

"Ami, họ không phải người Trái Đất. Họ là quái vật!"

https://thuviensach.vn

“Tại sao? Ami hỏi đùa. Bởi vì họ cao gần gấp đôi người ở thế giới của cậu phải không ? »

« Cao gấp hai lần ! »

« Một số gần gấp đôi, một số chưa đến gấp đôi. Nhưng họ đâu cảm thấy họ có kích cỡ to lớn đặc biệt gì đâu… »

« Nhưng cậu nói họ đến từ Trái Đất, nhưng người trên Trái đất chỉ cao phân nửa họ thôi… »

« Tôi đã kể với cậu rồi, họ là những người sống sót trên Trái Đất do ảnh hưởng bởi sự bức xạ và do sự mất cân bằng của hành tinh. Nên nó làm thay đổi chiều cao tiêu chuẩn của họ. Nhưng theo mức độ họ đang phát triển hiện tại, thì hàng trăm năm sau họ sẽ đạt được chiều cao tự nhiên của họ…nếu họ còn sống sót, thì họ sẽ như thế đấy ! »

Chẳng ai chú ý gì đến chúng tôi. Họ có thân hình mãnh mai, da rám nắng, eo thon thả, dáng người rất đẹp. Một số người đeo dây nịch giống Ami.

Tất cả họ trông thật điềm tĩnh, thư thái và thân thiện. Họ to lớn, phát sáng, đôi mắt hình quả hạnh, phản chiếu tâm linh thâm sâu và rộng lớn thể hiện hai bên đầu của họ. Không giống người Châu Á. Họ giống như người Ai Cập trong tranh vẽ.

« Người Ai Cập cổ đại, người Maya, người Incas, người Hy Lạp, người Xen-tơ, trong số người khác chia sẻ nhau bảng gia phả hệ với những người mà cậu thấy ở đây ». Ami giải thích với tôi. « Những người này trưởng thành từ nền văn hóa Atlantis còn lại. ». Những người bạn sống ở đây là con cháu trực tiếp của người dân Atlantis… »

https://thuviensach.vn

« Atlantis ! lục địa bị biến mất ! » Tôi thốt lên. “Tôi đã nghĩ chắc đó chỉ là câu chuyện ngụ ngôn…”

“Có nhiều câu truyện ngụ ngôn của thế giới cậu còn thật hơn cả sự thật ảm đạm về cuộc sống mà họ đang sinh sống…”.

Nói chung, người nơi đây không tản bộ một mình. Họ thường thường tản bộ cùng nhau thành từng nhóm. Khi họ nói chuyện, họ chạm nhau rất nhiều. Họ cùng nhau tản bộ tay vòng tay, tay nắm tay, tay khoác lên vai, vai kề vai. Lúc họ gặp nhau hay chào tạm biệt, họ thể hiện tình cảm thật là thắm thiết. Họ tràn đầy niềm vui và không một chút lo lâu gì cả.

“Như tôi đã nói với cậu, họ không có lo âu. Ý chí Thượng Đế là vậy, từ từ cậu sẽ học hỏi giống như họ vậy.”

“Sao họ vui đến như vậy?”

Tôi hỏi câu hỏi này vì người trên Trái Đất, họ đi trên đường lúc nào cũng trông có vẻ thật nghiêm trọng. Nơi đây hoàn toàn khác. Tất cả họ vui vẻ trông như họ đang trong buổi tiệc vậy.

“Bởi vì họ đang sống thật sự…Đó chỉ là chuyện nhỏ đối với cậu?”

“Thế họ không có rắc rối gì sao?”

“Họ có thử thách, không phải rắc rối. Mọi thứ ở đây đều tốt.”

“Chú của tôi nói rằng, cuộc sống chỉ có ý nghĩa khi các vấn đề được giải quyết, người nào mà không có rắc rối có nghĩa là người đó sẽ tự giết mình.”

https://thuviensach.vn

“Chú của cậu nói về vấn đề theo trí năng của ông ta. Khi nó xảy ra, ông ta chỉ vận dụng một trong hai trung tâm mà tôi đã đề cập với cậu. Chú của cậu đơn giản chỉ vận dụng trí năng trên hai chân của ông ta. Trí năng là một cái máy điện não không thể ngừng hoạt động, ít nhất chúng vẫn liên tục hoạt động khi trung tâm kia – trung tâm cảm xúc thì lại không phát triển. Đôi lúc trí năng không tìm ra vấn đề gì để giải quyết, không vấn đề nan giải, trong lúc trung tâm cảm xúc lại không tiếp nối được với đời sống thật. Người đó có thể trở nên điên loạn và nghĩ theo xu hướng tự giết mình.”

Tôi cảm thấy dường như cậu ấy đang nói về tôi bởi vì tôi cũng không ngừng suy nghĩ.

Thế nào là sự liên kết với đời sống thật?, bên cạnh sự suy nghĩ thì có gì khác nữa trong cuộc sống?.

“Hãy lĩnh hội, thưởng thức những gì cậu thấy, lắng nghe âm thanh, cảm xúc, hơi thở có ý thức, ngửi, nếm, cảm giác, quan sát cuộc sống với cái nhìn mới mẻ, tươi sáng, cái nhìn vô tư. Hiện giờ, cậu có vui không?”.

“Tôi cũng không biết nữa…?”

“Nếu cậu dừng suy nghĩ trong một khoảnh khắc, cậu sẽ cảm thấy rất vui. Chỉ cần tưởng tượng: cậu đang ở trong tàu vũ trụ, ở trong một thế giới cách Trái Đất hàng triệu năm ánh sáng; cậu đang thưởng ngoạn một hành tinh văn minh tiến bộ, nơi có người dân Atlantis cổ đại đang cư ngụ sinh sống…Cậu thật sự là một người trái đất có được đặc ân đó. Có bao nhiêu người ao ước được thay vị trí của cậu hiện giờ?. thay vì cậu nghĩ về những điều vô nghĩa như thế, hãy quan sát xung quanh và tận dụng những giây khắc này…”

Tôi cảm thấy Ami nói thật đúng, nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ và tôi đã biểu lộ điều đó, “Rằng suy nghĩ chẳng có ích gì cả?”

https://thuviensach.vn

“Một kiểu kết luận điển hình của người trái đất!” cậu ấy cười. “Nếu nó không tốt nhất, thì là tệ nhất. Nếu nó không trắng, thì đơn giản là đen. Nếu nó không hoàn hảo, thì nó là lỗi thời. Nếu không là Thượng Đế thì là ác quỷ…Thật đúng là chủ nghĩa cực đoan về trí óc!”. Ami ngồi thật thong dong thoải mái trên chiếc ghế của cậu ấy. “Dĩ nhiên suy nghĩ cũng tốt cho điều gì đó, không có suy nghĩ cậu sẽ trở nên giống thực vật. Nhưng suy nghĩ không phải là khả năng tối ưu của loài người. Cậu thích thưởng thức những giây khắc của âm nhạc, đúng không?”

“Vâng, bởi vì tôi thích nó.”

“Cậu thấy không, “thích” cũng là một kiểu dạng của tình thương. Không có tình thương thì không có sự thưởng thức. Những gì chúng ta đang tìm kiếm, là để thương yêu vạn vật, để sống trong tình thương. Cho nên tự chúng ta hãy thưởng thức nhiều hơn. Cậu thì không thích mặt trăng. Tôi thì lại thích. Tôi tự thưởng thức nhiều hơn nên tôi vui hơn cậu.”

“Thế thì, tình thương là khả năng tối ưu của loài người.”

“Giờ cậu đã lĩnh hội được điều đó, Jim ạ!”

“Vậy trên trái đất này, người ta có biết điều đó không?”

“Cậu không biết điều đó sao? Họ không dạy cậu ở trường hả?”

“Không có.”

“Họ chỉ dạy thiên về trí năng, khái niệm, lý do, suy nghĩ, điều hợp lẽ phải. Cho nên tại sao những người mà

https://thuviensach.vn

suy nghĩ quá nhiều được gọi là thông thái…Nhưng họ lại quên cái trí huệ nơi tâm của họ.”

“Nhưng tại sao một điều đơn giản như vậy mà họ không biết?”

“Bởi vì họ chỉ sử dụng một trong hai trung tâm của sự hiểu biết, nhưng sự lập luận thì không thể nghiệm được tình thương. Một số người nghĩ rằng tình cảm là cái gì đó thật cổ xưa và nên thay thế bằng “trí năng”, bằng sự lạnh nhạt lô-gic. Sau đó, họ phát triển về lý thuyết để biện minh cho chiến tranh, khủng bố, tội ác và sự hủy hoại thiên nhiên. Hiện giờ loài người trong thế giới cậu đang trong tình trạng nguy hiểm bởi cái gọi là “suy nghĩ thông minh” và cái gọi là “Lý thuyết sáng sủa…”

“Cậu nói đúng khi khẳng định trên trái đất chúng tôi suy nghĩ lỗi thời về mọi thứ…”

“Vậy giờ, hãy quan sát thế giới Ophir một lúc nào!. Nơi đây còn nhiều thứ đang ở phía trước.”

Sự thiếu ngủ, cảm xúc cả ngày và những lời dạy dỗ mới mẻ của Ami khiến tôi mệt lả người. Bên ngoài cửa sổ tôi có thể thấy những người khổng lồ, các khu nhà biểu mẫu, trẻ em khắp nơi, xe cộ bay và nhảy vọt, nhưng tôi đã quá thấm mệt nên mất hết cảm hứng về mọi thứ.

“Đố cậu người đàn ông đó bao nhiêu tuổi?” Ami hỏi, khi chỉ hướng về đàn ông đi gần cửa sổ tàu vũ trụ.”

Ông ta dường như khoảng sáu mươi tuổi. Ông ta có mái tóc trắng, nhưng trông không già gì cả. Ông ta trông trẻ trung. “Sáu mươi hả?”

“Ông ta năm trăm tuổi rồi…”

https://thuviensach.vn

Tôi nghe mà cảm thấy hoa cả mắt, kiệt sức. Đầu tôi muốn vỡ tung.

“Ami biết không? Tôi mệt quá. Tôi cần nghĩ ngơi, đi ngủ, về nhà. Tôi không muốn biết gì hơn nơi đây. Tôi muốn bệnh rồi. Tôi không muốn xem gì hơn…”

“Chứng khó tiêu về thông tin” Ami nói đùa. “Nào! lại đây Jim và nằm xuống đây.”

Cậu ấy dắt tôi đến một chiếc ghế tròn xoay, hạ thấp nó xuống, chỉnh nó thành cái ghế nằm. Tôi nằm thật êm ả trên chiếc ghế, cậu ấy đặt cái gì đó gối đầu cho tôi và tôi ngủ ngay lập tức. Tôi đã đi vào giấc ngủ và ngáy khò khò trong nhiều tiếng đồng hồ…”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 9

LUẬT CĂN BẢN CỦA VŨ TRỤ

Tôi tỉnh giấc với cảm giác thật tươi tắn, thư giản, đầy năng lực, cảm thấy mình như một người mới vậy.

Bạn tôi thì đang điều chỉnh một số điều khiển, nháy mắt với tôi và hỏi. "Giờ cậu cảm thấy khỏe hơn chưa?"

"Vâng, thật là khỏe khoắn…Bà tôi sao rồi! À, mà tôi đã ngủ bao nhiêu tiếng rồi?"

"15 giây," Ami đáp lại.

"Cái gì?" Tôi ngồi dậy và nhìn xuyên qua cửa sổ. Chúng tôi vẫn đứng tại chỗ. Những người tôi thấy trước đó vẫn đứng đó. Người đàn ông với mái tóc trắng vẫn còn đó, không cách xa tàu vũ trụ của chúng tôi lắm. Không có gì thay đổi.

"Sao cậu có thể làm được như thế?"

"Cậu cần phải ngủ để sạc năng lượng của cậu. Chúng tôi có máy sạc năng lượng chỉ cần 15 giây có thể sản xuất ra năng lượng tương đương với 8 tiếng đồng hồ năng lượng cậu cần ngủ."

"Thật đáng kinh ngạc làm sao! Thế người của cậu nơi đây không có nằm xuống để ngủ hả?"

"Nếu nói "không bao giờ" thì là thổi phồng quá rồi." Chúng tôi có ngủ một lúc để nhận thêm năng lượng, sạc lại năng lượng trong lúc ngủ. Nhưng chúng tôi không ngủ

https://thuviensach.vn

lâu lắm. Chúng tôi không xài nhiều năng lượng như người trái đất của các cậu."

"Tiếp tục nào! Thế giới tiến hóa họ thật sự biết cách thụ hưởng cuộc sống! Họ sống trên 500 tuổi! Họ hầu như không có ngủ!"

"Bây giờ cậu đã biết rồi đó!"

"Thế người đàn ông 500 tuổi đó…ông ta có mệt mỏi vì sống lâu như thế không?"

"Cậu có muốn tự mình hỏi ông ta không? Hãy đi cùng tôi."

"Chúng tôi ngồi xuống trước màn hình. Bạn tôi lấy microphone ra và gõ vào một số yêu cầu trên bảng điều khiển. »

Khuôn mặt người đàn ông xuất hiện. Ami nói chuyện với ông ta bằng một ngôn ngữ rất lạ, sử dụng một số âm thanh giống như "shhhh" mà hầu như không nghe rõ. Ngay lập tức, tôi liên kết với họ bằng âm nhạc nghe giống như tiếng động cơ hơi nước của xe lửa cổ điển. Người đàn ông lắng nghe âm thanh và tiến về phía tàu vũ trụ. Sau đó ông ta mỉm cười với chúng tôi, nhìn chúng tôi xuyên qua màn hình như thể đang thấy chúng tôi vậy.

"Chào, Jim," Ông ta chào tôi rất rõ ràng.

Tôi đã biết máy thông dịch đang được bật lên, bởi vì môi của ông nhép không có giống âm thanh tôi đang nghe.

"Ch..Chào!" Tôi đáp lại một cách bồn chồn.

"Cậu biết không, chúng ta hầu như có liên quan với nhau. Tổ tiên của tôi đến từ nền văn minh Trái Đất."

https://thuviensach.vn

“Ô!”, tôi không thể nghĩ ra được điều gì thú vị để nói chuyện với ông ta..

“Nền văn minh đó đã bị hủy diệt vì thiếu tình thương…”

“Ô!…”

“Cậu bao nhiêu tuổi hả, Jim?”

“M…Ý tôi là chín tuổi…Còn ông bao nhiêu tuổi?”

“Tôi khoảng 500 tuổi tính theo năm của trái đất.”

“Thế… ông không chán sao?”

“Chán là sao?…” Ông ta trông có vẻ không hiểu.

“Tức là khi trí năng tìm kiếm gì đó để hoạt động nhưng lại không tìm ra,” Ami giải thích với ông ta.

“Ồ, dĩ nhiên. Tôi đã quên…Không, tôi không có chán. Tại sao tôi phải chán chứ?”

Ngay sau đó, một người phụ nữ đẹp tiến đến gần ông ấy. Cô ta chào người đàn ông một cách dịu dàng. Ông ta ôm cô ấy và hôn nhiều lần. Cười vui vẻ lúc nói chuyện với nhau. Họ dường như thương yêu nhau nhiều lắm.

Cô ta ra đi và ông ấy lại tiếp tục nói chuyện với tôi.

“Niềm vui là trạng thái tự nhiên của con người và khi ý nghĩ phục vụ cho tình thương, thì sự chán sẽ không còn tồn tại,” ông ta vừa nói vừa mỉm cười.”

https://thuviensach.vn

Theo tôi, dường như ông ta đang yêu người phụ nữ đẹp đó và tôi hỏi ông ta, "Có phải ông đang yêu?"

Ông ta thở thật sâu và trả lời, "Tôi lúc nào cũng tràn đầy yêu thương."

"Với người phụ nữ mà lúc nảy đứng kế ông phải không?"

Ông ta mỉm cười với vẻ thông thái và trả lời, "với cuộc sống, với con người, với vũ trụ, với tâm trạng hiện tại…với tình yêu."

Một người phụ nữ khác tiến về phía ông ta, thậm chí đẹp hơn cả người phụ nữ trước. Họ ôm và hôn nhau ở trên má, nhìn mắt nhau đắm đuối, nói, cười và sau đó chào tạm biệt nhau.

Tôi nghĩ chắc người đàn ông đó là một gã ăn chơi ở ngoài hành tinh…

"Có khi nào ông đi thăm viếng trái đất không?"

"Ồ, vâng. Tôi đã đến đó nhiều lần, nhưng rất là buồn…"

"Tại sao?"

"Lần sau cùng khi tôi ở đó, người ta đang giết nhau. Nạn đói, hàng triệu người chết, thành phố bị hủy hoại, các trại tù…Thật là buồn!

Tôi cảm thấy thật tệ như thể tôi là người tiền sử trong thế giới đó vậy.

"Hãy mang thông điệp của tôi đến hành tinh của cậu," Người đàn ông nói với nụ cười nhân hậu.

https://thuviensach.vn

“Dĩ nhiên rồi. Tin gì vậy?”

“Tình thương, sự hợp nhất và hòa bình”

“Tôi sẽ ghi vào sách mà tôi sắp viết,” tôi trả lời ông ta.

Chúng tôi chào tạm biệt để chúng tôi có thể thăm viếng các nơi khác của thế giới Ophir.

“Có phải người đàn ông đó có hai vợ?” tôi hỏi Ami lúc chúng tôi đang bay.

“Dĩ nhiên là không. Ông ta chỉ có một vợ duy nhất,” Ami trả lời.

“Nhưng…ông ta hôn cả hai người…”

“Chỉ vài nụ hôn trên má và vài cái ôm nhau lành mạnh có hại gì đâu? Tất cả họ yêu thương nhau, nhưng cả hai không phải là vợ ông ta.”

“Và nếu vợ thật của ông ta bắt gặp thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Ami cười tôi và trả lời: “Sự ghen tỵ không có tồn tại trong các thế giới tiến hóa”

Tôi nghĩ là tôi hiểu. « Ô, hoàn toàn tự do…Vậy thì mọi người có thể có nhiều vợ/chồng, » Tôi cố tình nói vậy.

Thái độ của Ami thật rõ ràng khi trả lời tôi, « Không. Không ai muốn nhiều hơn một vợ/chồng, tôi nói «một người » có nghĩa người đó là người yêu dấu. »

https://thuviensach.vn

Vấn đề đó tôi chưa rõ lắm. « Ami, ông ta nói ông ta có tình thương với tất cả mọi người, với vạn vật… »

« Thế là sao ? »

« Cậu nói : « người yêu dấu », có nghĩa là chỉ có một mà thôi… »

« Ồ, tôi thấy rằng cậu đang dùng logic, trí óc, để cố hiểu về vấn đề con tim…Nhưng tôi hiểu cậu. Cậu đang hỏi về sự khác biệt giữa tình yêu muôn loài và tình yêu cá nhân, đúng không ? »

« Tình yêu muôn loài là thế nào? »

« Người đàn ông đó thể hiện tình yêu muôn loài. Hay nói cách khác, tình thương của ông ấy dành cho mọi người và mọi vật. Nhưng chúng tôi cũng có những tình yêu riêng tư cho mình như tình yêu dành cho người vợ/chồng, cho cha mẹ, anh chị em, con cái, bạn bè, chó, mèo, cây cối, chim vẹt hay hà mã… »

« Hoặc tình thương dành cho ông bà của chúng tôi… »

Ami cười và nói rằng : « Cậu đúng rồi, nhưng những người nào chỉ có tình thương cá nhân thì không có trình độ tiến hóa cao. »

« Dĩ nhiên rồi. Người đó thật ích kỷ. Mặt khác, một người nào đó chỉ có tình thương muôn loài sẽ là nhà vô địch… »

« Cậu sai rồi. Người nào đó như thế, thì sẽ thật sự không thương ai. »

« Ý của cậu là sao ? cậu nói rằng một người chỉ thương yêu mọi người tức là không yêu bất cứ ai… »

https://thuviensach.vn

« Chỉ là ngược lại, Jim ạ. Ý tôi là một người mà không yêu cá nhân được thì không thể yêu nhiều người. »

« Tại sao không ? »

Ami quay sang phía tôi và với cái nhìn thanh khiết và nói rằng, « Chỉ khi cậu học hỏi để hiểu biết, để chăm sóc, để khiến cho mình có trách nhiệm, và để yêu thương cái cây ở bên cạnh mình, thì sau đó cậu mới có thể thương yêu cả khu rừng… »

Tôi không hiểu. Tôi giữ im lặng và thưởng ngoạn bức tranh toàn cảnh trên màn hình. Chúng tôi bay ngang qua các cánh đồng nông trại nơi các máy móc đang hoạt động. Mỗi khu nhà liên hợp xuất hiện thường xuyên hơn, tương tự như các khu nhà mà chúng tôi đã thăm viếng trước đó. Chúng tôi cũng thấy các ngôi nhà hình bán nguyệt, các nhà kim tự tháp nằm rải rác đây đó. Nơi nào cũng có người ở. Tôi có thể thấy rõ ràng các con đường được phân chia ranh giới bằng hoa lá, cây cỏ, các trang trí bằng đá, các viên gạch nhỏ và các thác nước.

Toàn cảnh thế giới giống như một khu vườn kiểu Nhật rộng mênh mông.

Người dân toàn đi bộ, thành từng nhóm, từng cặp. Tôi không thấy các đường cao tốc, chỉ có các con đường nhỏ, xe cộ rất là nhỏ giống như các xe chơi gôn để chở một số người.

« Tôi không thấy xe hơi, xe tải, hay xe lửa… »

« Vì không cần dùng chúng. Tất cả sự chuyên chở thì ở trên không. »

« Cho nên có rất nhiều UFO xung quanh. Làm cách nào để chúng không đụng nhau ? »

https://thuviensach.vn

« Chúng tôi kết nối với siêu máy tính, nó theo dõi và điều khiển mỗi con tàu vũ trụ. »

Ami điều chỉnh một số điều khiển trên tàu. « Giờ chúng ta hãy thử đụng vào đá xem. Cậu đừng sợ nhé… »

Con tàu vũ trụ tiến nhanh với tốc độ kinh khủng, phóng vọt hướng về các tảng đá. Trước khi chúng tôi có thể đâm vào đá, chúng tôi bị làm chệch hướng và tiếp tục bay theo chiều ngang và ở độ cao nhiều bộ. Ami không cần đụng vào dụng cụ điều khiển để tránh tai nạn.

« Các vụ đụng nhau không thể xảy ra. Máy tính không cho phép điều đó.»

« Thật phi thường làm sao ! » Tôi la lên và thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, tôi muốn tìm hiểu xem nước nào trên thế giới này quan trọng nhất. « Có bao nhiêu nước trên Ophir ? »

« Không có. Ophir là hành tinh tiến hóa. »

« Không có phân chia nước nào sao?»

« Dĩ nhiên là không…Hay có lẻ chỉ có một nước tên là Ophir »

« Thế ai là tổng thống ? »

« Không có tổng thống »

« Vậy ai sẽ ra mệnh lệnh ? »

« Ra lệnh, ra lệnh. Không, không ai ra lệnh. »

https://thuviensach.vn

« Nhưng, ai sẽ tổ chức mọi thứ ? »

« Đó là điều gì khác hoàn toàn. Mọi thứ đã được tổ chức sẵn rồi nơi đây, nhưng khi có điều gì đó không tiên đoán trước phát sinh, những người mà thông thái nhất sẽ gặp các chuyên gia về việc đó và đưa ra quyết định. Mọi thứ đều đã lên kế hoạch và máy móc thì làm các công việc nặng nhọc nhất. »

« Vậy thì mọi người sẽ làm gì ? »

« Sống, làm việc, học, hưởng thụ, phục vụ. Theo xu hướng đó, chúng tôi dành một phần thời gian của mình để giúp đỡ các thế giới chưa tiến hóa, đương nhiên trong giới hạn của « kế hoạch trợ giúp ». Tôi đã kể với cậu về điều mà chúng tôi đang thực hiện, nhưng đôi khi chúng tôi cũng mượn tay để sản sinh ra tôn giáo để dẫn dắt mọi người hướng đến tình thương… »

« Công việc đó thực hiện thế nào ? »

« Thế cậu nghĩ thế nào khi lương thực từ trên Thiên Đàng rơi xuống vùng sa mạc trong suốt thời đại của Moses ?

« Bạn gửi? »

« Chúng tôi gửi. »

« Tiếp tục nào ! Tôi nghĩ rằng Thượng Đế đã gửi xuống… »

« À, Thượng Đế đã gửi xuống cho chúng tôi…Hầu như cùng một thứ. Nhưng chúng tôi còn làm những điều khác để giúp các cậu - những anh em của chúng tôi. Các khoa học gia của chúng tôi cộng tác trong lãnh vực sinh học, địa lý và các loại dự án khác; thêm nữa, chúng tôi

https://thuviensach.vn

tham gia vào việc giải cứu các người tốt nhất ở thế giới của cậu khi thế giới đó tự hủy diệt chính nó. Thật là điều đáng buồn khi lục địa Atlantis bị chìm xuống biển… »

« Bởi vì bom đạn ? » tôi hỏi.

« Và cũng bởi vì sự ganh ghét, đau khổ, sợ hãi…Trái đất không chịu đựng nổi từ trường phủ định từ nhân loại, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi đôi tay quyền lực của họ. Toàn bộ lục địa đã chìm trong biển nước, giờ đây nếu các cậu không thay đổi, nếu có các vụ nổ hạt nhân, sự bất công, niềm bất hạnh lại tiếp diễn, trái đất một lần nữa không thể chịu đựng được điều phủ định đó và có khả năng tình trạng tương tự sẽ xảy ra…

« Tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó »

« Đó là lý do tại sao chúng tôi luôn luôn quan sát các bạn. Toàn thể vũ trụ là một khối thống nhất, một cơ thể sống. Chúng tôi không thể bỏ qua các phát minh khoa học tạo ra ở các thế giới tiến hóa. Tôi đã kể với cậu rằng nếu năng lực nào đó mà nằm trong tay người kém đạo đức thì có thể làm mất quân bình hệ thống ngân hà…và nó bao gồm cả thế giới của chính chúng tôi. Mọi thứ đều có sự tác động lên các thứ khác. Chính vì vậy chúng tôi đang làm việc để giúp người ở thế giới của cậu hãy tốt hơn với chính họ. Chúng tôi làm chút việc vì lợi ích của các bạn, một phần cũng cho chính chúng tôi và cũng cho phần còn lại của Vũ Trụ. »

« Bất cứ nơi đâu, tôi đều không thấy hàng rào kẽm. Vậy thì làm sao họ biết ai sẽ sở hữu mỗi một mảnh đất ? »

« Nơi đây mọi thứ đều thuộc về mọi người… »

« Tôi suy nghĩ về điều đó một hồi lâu. Thế thì không ai còn hứng thú để thăng tiến phải không ? »

https://thuviensach.vn

« Tôi không hiểu rõ ý cậu, Jim ạ. »

« Sự tiến bộ. Cậu biết không, đó là sự tiến lên phía trước, trở thành giỏi hơn hết trong đám đông người còn lại. »

« Có phải cậu đang nói về trình độ tiến hóa cao hơn thì có nhiều số đo hơn ? Có nhiều bài học thực tập về tâm linh cho điều đó, giúp đỡ người khác vô điều kiện là một hành động của sự tiến hóa cao.

« Tôi không hỏi về sự tiến hóa hay đơn vị đo lường, Ami ạ. »

« Thế cậu hỏi về cái gì ? »

« Có nhiều hơn người khác. »

« Có nhiều hơn cái gì hả Jim ? »

« Tiền nhiều hơn. »

« Tiền không tồn tại nơi đây. »

« Thế mọi người lấy gì để mua đồ ? »

« Họ không cần mua. Nếu ai cần cái gì thì anh ta/cô ta có thể đi lấy thứ đó… »

« Lấy bất cứ gì cũng được sao ? »

« Bất cứ gì bạn cần, » Ami trả lời

« Bất cứ thứ gì ? Tôi không thể tin những gì tôi đang nghe. »

https://thuviensach.vn

« Nếu ai đó cần thứ gì và nó đang có sẵn, tại sao không được lấy chứ ? »

« Ngay cả chiếc xe nhỏ mà chúng ta thấy sao ? »

« Hoặc cả con tàu vũ trụ. » Ami nói như thể cậu ấy đang nói với tôi một điều gì hết sức tự nhiên trên thế giới này vậy. »

« Mọi người đều có thể có một con tàu vũ trụ sao ? »

« Mọi người có thể sử dụng tàu vũ trụ, » Ami chỉnh tôi.

« Đây có phải con tàu vũ trụ của cậu không ? »

« Tôi đang sử dụng nó. Và cậu cũng vậy. »

« Tôi đang hỏi nó có phải là của cậu không ? »

« Nào, hãy xem… từ ngữ : « của bạn » nói lên tính sở hữu, quyền sở hữu…Tôi đã nói với cậu rồi mọi thứ thuộc về mọi người, thuộc về bất cứ ai cần nó khi anh ta hay cô ta đang sử dụng nó, giống như chiếc ghế dài nơi công viên ở hành tinh của cậu vậy. »

« Có chuyện gì xảy ra nếu tôi lấy chiếc tàu vũ trụ giống như chiếc này và đem về để ở sân nhà tôi lúc mà tôi không dùng đến nó. Tôi có thể làm điều đó không ? »

« Cậu đi được bao xa mà lại không biết sử dụng nó ? »

« Để xem…tôi lấy 3 ngày nhé, » Tôi đáp lại.

« Tốt hơn là cậu nên để nó đúng nơi quy định để đậu tàu vũ trụ, tại sân bay vũ trụ, để sau đó người khác có thể

https://thuviensach.vn

sử dụng nó trong khi cậu không có ở đây. Sau đó, khi cậu quay trở lại, cậu có thể lấy nó hay bất cứ tàu nào khác có sẵn. »

« Nhưng nếu tôi muốn con tàu đó thì sao ? » « Ở đây mọi thứ đều dư dã, bao gồm tàu vũ trụ. Ngoài ra, tất cả chúng ít nhiều gì cũng đều giống nhau. »

« Cứ cho rằng tôi có tình cảm với nó, giống như với cậu và cái TV lỗi thời của cậu… »

« Cái TV như cậu gọi nó, là món quà kỷ niệm nhỏ. Không ai cần nó bởi vì nó đã lỗi thời. Khi tôi không muốn giữ nó nữa, tôi sẽ bỏ nó để mà người xử lý công cụ này sẽ quyết định xem họ sẽ tháo gỡ nó ra, sửa đổi lại hay quẳng nó vào sọt rác. Hoặc tôi sẽ giữ nó suốt đời mình. Nó không phải là vật hữu dụng cho công chúng. Nhưng nếu cậu muốn giữ cùng con tàu đó, ý thích đó không hợp lý bởi vì cậu không chế tạo ra nó, và ngoài ra như tôi nói với cậu, có dư tàu vũ trụ. Nhưng nếu cậu cứ mãi đòi sử dụng cùng một con tàu, thì cậu phải đợi nó đến, nó ở trạng thái sẵn sàng.”

« Nhưng nếu tôi cứ muốn sử dụng cùng một con tàu thì sao, nếu tôi muốn nó chỉ dành riêng cho tôi, và không ai khác ? »

« Tại sao cậu không muốn người khác sử dụng nó ? » Ami hỏi

« Hãy giả sử rằng tôi không thích người khác sử dụng đồ đạc của tôi… »

« Nhưng, tại sao không ? Không ai bị bệnh truyền nhiễm nơi đây… »

« Tôi không biết tại sao. Nhưng hãy tưởng tượng rằng tôi thích các đồ vật của tôi là của tôi và không phải của ai

https://thuviensach.vn

khác. »

« Đó là sự sở hữu không lành mạnh, là sự ích kỷ. »

« Đó không phải là ích kỷ. »

« Vậy thì nó là gì ? là hành động rộng lượng sao ? là tinh thần hợp tác đó sao ? » Ami cười.

« Thế tôi phải chia sẻ bàn chải đánh răng của mình với mọi người sao ? »

« Lại chủ nghĩa trí óc cực đoan…cậu không cần phải chia sẻ bàn chải đánh răng hay các dụng cụ cá nhân khác của cậu. Có hàng triệu vật dụng đó nơi đây, rất dư dã. Không ai làm nô lệ cho chúng…Nhưng lại không muốn chia sẻ con tàu vũ trụ ». Ngoài ra, ở sân bay của tàu vũ trụ, các máy móc đảm nhận việc đại tu sửa tàu vũ trụ. Nó được sửa chữa khi cần thiết. Cậu không phải tự mình làm được. »

« Nghe thật hay đấy, nhưng tôi tưởng tượng đôi chút như thích đi và đáp tàu tại trường học: mọi thứ có tính cách bắt buộc, để mọi người xem nó. »

« Cậu sai rồi. Mọi người nơi đây được hưởng thụ đầy đủ, hoàn toàn có quyền tự do sử dụng »

« Nhưng không có nguyên tắc hay quy luật gì sao ? »

« Có chứ, nhưng tất cả chúng tôi dựa trên luật căn bản của vũ trụ và đem lợi ích lại cho mọi người. »

« Có phải cậu sắp nói với tôi về luật được ban phúc lành ? »

« Lát nữa sẽ nói ! cậu hãy kiên nhẫn, » Ami mỉm cười.

https://thuviensach.vn

« Chuyện gì xảy ra nếu tôi vi phạm một số nguyên tắc ? »

« Cậu sẽ bị đau khổ »

« Tôi sẽ bị trừng phạt sao?, đem bỏ vào tù ? »

« Không. Sự trừng phạt và tù đày không tồn tại nơi đây. Nhưng nếu cậu làm điều gì đó sai, cậu sẽ bị đau khổ. Cậu trừng phạt chính mình. »

« Chính tôi ? Tôi không hiểu, Ami ạ. »

« Cậu có muốn tát vào mặt bà cậu không ? »

« Không ! Dĩ nhiên là không! Cậu nói cái quái gì vậy! »

« Hãy tưởng tượng cậu đã táng vào mặt bà cậu… Chuyện gì sẽ xảy ra với cậu? »

« Tôi sẽ cảm thấy thật tồi tệ. Tôi vô cùng hối hận. Tôi không thể chịu đựng nổi! »

« Điều đó tương tự như cậu trừng phạt chính mình vậy…cậu không cần để người khác trừng phạt mình hay bắt cậu vào tù. Có những điều mà không ai làm được, không bởi vì chúng đi ngược với luật vũ trụ. Cậu không thể làm tổn thương bà cậu. Cậu không thể làm bà ấy bị đau về thể chất. Thì cậu sẽ không thể nào lấy những vật dụng cá nhân của bà ấy đi được. Mà ngược lại, cậu cố gắng để giúp đỡ và bảo vệ bà ấy. »

« Đúng rồi., bởi vì tôi thương yêu bà. »

« Nơi đây chúng tôi thương yêu lẫn nhau »

https://thuviensach.vn

Có đôi lúc khi hiểu ra vấn đề gì đó thì sản sinh một tia sáng tương đồng nội tại bên trong chúng ta.

Giải thích của Ami cuối cùng làm tôi thông suốt. Tôi chợt hiểu ra những gì Ami đã cố gắng giải thích với tôi. Cái thế giới này không là của tôi. Không phải là nơi của sự cạnh tranh, sợ hãi và nghi ngờ người khác, sự ganh đua, ích kỷ. Không, nó không phải như thế. Nhân loại nơi thế giới này là một gia đình lớn nơi mà họ yêu thương lẫn nhau. Nên họ chia sẻ mọi thứ, luôn tìm kiếm niềm hạnh phúc cho mình và cho mọi người. Dường như mọi thứ giờ đây thật đơn giản đối với tôi.

« Và tất cả các thế giới tiến hóa trong vũ trụ được tổ chức như thế, » Ami giải thích cho tôi và thật vui khi tôi nắm rõ vấn đề.

« Thế, tình thương là nền tảng của một tổ chức. »

« Đúng rồi, Jim. Đó là Luật căn bản của Vũ trụ… »

« Cái gì ? »

« Tình thương, » Ami đáp lại.

« Tình thương hả ? »

« Tình thương. »

« Tôi đã nghĩ luật căn bản đó sẽ là cái gì đó phức tạp hơn… »

« Nó thật tự nhiên, đơn giản và dễ hiểu. Tuy nhiên, có một số người không dễ dàng để thể nghiệm hay biểu lộ tình thương đó. Sự tiến hóa là ở chỗ đó. Tiến hóa có nghĩa là tiến đến tình thương, tiến đến tình thương trí huệ mà tôi đã đề cập với cậu trước đó.

https://thuviensach.vn

Cái cụm từ đó lại tiếp tục khai sáng trong tôi.

« Tiến hóa có nghĩa là tiến đến tình thương. » Dĩ nhiên rồi ! tôi la lên.

« Những chúng sinh tiến hóa hơn sẽ thể nghiệm và thể hiện tình thương nhiều hơn. Thước đo của chúng sinh vĩ đại hay nhỏ bé được xác định duy nhất bằng thước đo về tình thương của anh ấy hay chị ấy… »

« Điều đó dường như hợp lý với tôi, Ami ạ. Tại sao chúng tôi cảm thấy thật khó để yêu thương ? »

« Bởi vì chúng ta có một cái vật cản trở bên trong chính mình, nó ngăn cản hay kiềm hãm tình cảm tốt đẹp nhất của chính mình. »

« Vật cản trở gì vậy ? »

« Ngã chấp. Cái ý niệm sai lầm về chính chúng ta. Cái « ta » không thật. Ngã chấp càng lớn, nó càng cô lập và càng làm chúng ta mất cảm giác, làm cho chúng ta quan trọng hơn bất cứ ai khác. Cái ngã chấp làm chúng ta tin rằng chúng sẽ là người phán xét biện minh cho sự khinh rẻ, làm tổn hại, sự chế ngự và quyền sử dụng người khác. Thậm chí bào chữa cho mình có quyền tùy ý sử dụng sự sống của người khác. Vì vậy ngã chấp là vật cản trở đến với tình thương, nó ngăn cản chúng ta không thể biểu lộ được lòng nhân từ, sự dịu dàng, lòng yêu mến, tính ngây thơ…của tình thương. Ngã chấp khiến chúng ta không ý thức - vô cảm với cuộc sống xung quanh chúng ta.

« Ngã chấp là con quỷ của tội ác, » Tôi nói với chút giận dữ.

https://thuviensach.vn

Ami cười và tiếp tục lời giải thích của mình, « Ngã chấp được tạo ra như là công cụ bảo vệ các sinh vật, người mà phải bị sống trong các môi trường kém tiến hóa, trong các thế giới mà luật pháp là đặt ra cho chính anh ta. Ở những nơi mà cái ngã giúp cho việc sống còn. Nhưng khi một hành tinh nào đó cần tiến lên bậc cấp tiến hóa thì ngã chấp đó sẽ tự hủy, giống như hành tinh của cậu nơi mà tập thể bắt đầu quan trọng hơn cá nhân, thì không còn sự biện minh nào cho một ngã chấp quá mức. Ngã chấp biến thành một vật cản trở cho sự tiến hóa của một cá nhân hay tất cả thế giới anh ta. Hãy ghi nhận lời dặn của tôi : « Người ích kỷ chỉ quan tâm chính họ chứ không ai khác. »

« Cậu nói đúng rồi ! »

Ngã chấp chỉ nói về chính họ. Ngã chấp nghĩ rằng Vũ trụ là xoay xung quanh họ. Sự tiến hóa của nhân loại bao gồm việc làm giảm bớt ngã chấp để mà tình thương và trí huệ có thể phát triển lên.

« Thế có phải những gì cậu đang muốn nói là người trái đất chúng tôi có nhiều ngã chấp… »

« Nó tùy thuộc vào trình độ tiến hóa của mỗi người. Tiến hóa càng cao, càng vĩ đại và ít ngã chấp, và ngược lại. Chúng ta hãy tiếp tục du hành, Jim ạ ! »

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 10

TÌNH BẰNG HỮU GIỮA CÁC HÀNH TINH

Một sân chơi hay một tòa kiến trúc vòng nhỏ nhắn, xinh xắn tọa lạc trong một thung lũng lòng chảo trên đồng cỏ. Có một số sinh vật kỳ lạ đang trình diễn cho công chúng xem.

Thoạt đầu tôi nghĩ rằng họ là những dạng người nộm mặc đồ hóa trang, nhưng tôi sớm phát hiện ra không phải vậy. Có một số người là người khổng lồ, thậm chí to lớn hơn cả người Ophir, các người khác thì thấp hơn, hầu hết là các người lùn. Một số họ thì rất giống như chúng ta, nhưng một số khác thì rất khác biệt. Họ xinh đẹp, cái nhìn rất lạ, mắt to, miệng nhỏ, mũi hơi gãy, các khuôn mặt màu trái ô liu, màu hồng, đen, trắng toát, vàng…v..v.

« Tôi cho rằng các chúng sinh này đến từ các thế giới khác nhau… »

« Thật là một kết luận tài giỏi ! làm sao cậu phát hiện ra vậy ?! » Ami đùa vì sự quan sát ngớ ngẩn của tôi. Sau đó Ami tiếp tục nói, « mỗi nhóm minh họa các điệu nhảy khác nhau từ các hành tinh của họ. »

Mỗi thế giới cử ra 5 người biểu diễn. Họ nắm tay thành vòng tròn thật vui vẻ, họ nhảy theo âm điệu thật tuyệt vời. Một quả bóng vàng từ từ rơi xuống, khi nó gần đến người nào thì người đó đánh nó lên. Trong khi quả bóng rơi xuống, một người đánh nó lên, bốn thành viên khác trong nhóm nhảy múa thật hài hòa thành hình tròn ở chính giữa và bắt đầu điệu nhảy thứ hai theo nhịp điệu của bài nhạc mới, liên kết bắt nhịp với bài trước. Trong

https://thuviensach.vn

lúc đó, các nhóm còn lại của vòng tròn tiếp tục điệu nhảy chung, theo nhịp điệu của giai điệu đầu tiên. Khi quả bóng tiến đến nhóm khác thì các thành viên của nhóm đó nhảy tại trung tâm của vòng tròn và lần lượt các nhóm thay đổi vị trí nhau.

Nhóm vòng tròn chính thì múa xoay chuyển chầm chậm. Mỗi lần nhóm nào hoàn tất bài múa của mình xong, thì các khán giả vỗ tay thật náo nhiệt và trân trọng.

Ngoài các khán giả của hành tinh Ophir xem, còn có các khán giả ở các thế giới khác. Các lá cờ được trang trí xung quanh nhà hát hình tròn. Nhiều kiểu tàu vũ trụ khác nhau đậu bên ngoài bãi nơi đã được bố trí sẵn. Các tàu khác, giống như chúng tôi, thì đứng lơ lững trên không.

« Ai là người thắng giải ? » Tôi hỏi.

« Ai thắng cái gì ? »

« Điều này trông có vẻ là sự tranh tài theo suy nghĩ của tôi, phải không ? »

« Sự tranh tài ? »

« Không phải họ đang biểu diễn để xem nhóm nào múa giỏi nhất ? »

« Không phải »

« Thế thì họ biểu diễn để làm gì ? »

« Để biểu lộ cảm xúc của họ, bày tỏ màn trình diễn tuyệt đẹp, mở rộng tình hữu nghị, để dạy dỗ, để có một thời gian tốt đẹp, và để họ tự thưởng thức nữa. »

« Còn cái nhóm biểu diễn giỏi hơn các nhóm còn lại thì thế nào? nhóm đó có đoạt giải thưởng gì không ? »

https://thuviensach.vn

« Không ai có sự so sánh với nhau cả. Họ học hỏi và có thời gian tốt đẹp. »

« Trên trái đất, người tốt nhất sẽ được giải thưởng… »

« Và với hệ thống đó, những ai đến sau cùng sẽ bị bẽ mặt và ngã chấp của người thắng cuộc sẽ phát triển, » Ami vừa nói vừa mỉm cười.

« Thật khó, nhưng cậu phải nhượng bộ nếu cậu muốn thắng cuộc »

« Thắng cuộc, một lần nữa điều đó là muốn hơn người khác. Sự tranh tài, ích kỷ, chia rẽ. »

« Thế sự cạnh tranh là xấu sao ? »

« Cậu phải tranh đấu với chính mình, làm cho mình tốt hơn, và không nên tranh đấu với anh chị em của mình. Những thứ đó không tồn tại trong tình hữu nghị anh em, trong các thế giới tiến hóa bởi vì sự cạnh tranh mang hạt giống của sự chia rẻ, chiến tranh và hủy hoại.

« Tôi không nghĩ nó tệ đến thế…Tôi muốn nói về sự cạnh tranh lành mạnh, thể thao… »

Nhưng theo tiêu chuẩn của người tiền sử…Chiến tranh bắt đầu từ môn bóng chày…Người ta đôi khi giết nhau trên sân vận động trên trái đất. Những gì cậu xem nơi đây là sự cạnh tranh lành mạnh, là thể thao và nghệ thuật. »

« Nó giống như trò chơi trẻ con trên hành tinh của tôi »

« Đúng rồi. Trò chơi vòng tròn của trẻ con. Chúng đại diện cho tình đoàn kết, tình hữu nghị. »

https://thuviensach.vn

« Biểu tượng trên ngực của cậu là gì vậy ? »

« Nó đại diện cho sự thăng hoa, tình thương vô hạn, tình thương không biên giới. »

« Nó giống như tình yêu thương muôn loài vạn vật mà cậu đã giải thích cho tôi hồi nảy phải không ? »

Chúng tôi tiếp tục vừa xem biểu diễn, Ami vừa giải thích, « Mỗi động tác của họ biểu diễn đều mang một ý nghĩa. Nó là một dạng ngôn ngữ. »

« Thật dễ thương làm sao ! Tôi muốn cho bà tôi xem màn biểu diễn này…Nhân tiện, mấy giờ trên trái đất rồi hả, Ami ?»

« Chứng mất ngủ của bà cậu đã trôi qua 4 tiếng đồng hồ. »

« Chúng ta cũng có thể thấy bà nơi đây không ? »

« Được chứ ! »

« Thậm chí dù chúng ta đang ở thế giới khác cũng xem được hả ?»

« Dĩ nhiên rồi. Chúng ta có thể làm được bằng các phương tiện của mạng lưới vệ tinh mà chúng tôi có trong quỹ đạo của trái đất. « Hãy đợi chút »

Ami điều chỉnh bộ điều khiển trên màn hình và hành tinh của tôi xuất hiện, được thấy từ một độ cao cực kỳ. Sau đó tôi thấy được bà tôi đang ngủ.

« Thật là tuyệt diệu làm sao ! Chúng ta có thể thấy toàn cõi vũ trụ phải không ? »

https://thuviensach.vn

« Đừng bay cao quá ! Theo tôi, hình như cậu không biết vũ trụ rộng bao lớn phải không ? »

« Cậu nói đúng rồi. Tôi không biết, » tôi thú nhận điều đó.

« Chúng tôi biết khoảng vài triệu ngân hà, những cái gần nhất. Những cái khác tôi thấy từ đằng xa. Và cái xa hơn nữa…À, tôi không biết cái gì nơi đó. Nhưng màn hình này cũng có nhiều điều vui thú rồi. Hàng triệu ngân hà cũng đủ rồi, đúng không ? Cả hai chúng tôi cười vui vẻ.

« Còn gì nữa ? » Ami tiếp tục, « Chúng ta có thể quay về quá khứ của bất kỳ thế giới nào và của bất kỳ người nào và thấy những gì đang xảy ra vào bất kỳ giây phút nào trong lịch sử… »

« Quá khứ ? làm sao cậu làm được ? »

« Thật dễ dàng. Mọi thứ đang xảy ra trong vũ trụ, mọi thứ mà mỗi sinh vật của Đấng Sáng Tạo, đã thực hiện ở mỗi giây khắc được ban cho, đều được ghi nhận lại « mãi mãi ».

Tôi thật khó nuốt. « Mọi thứ sao ? »

« MỌI THỨ ! và trong nhiều đường hướng khác nhau. Tôi sẽ chỉ cho cậu xem một trong các đường hướng đó. Quả bóng vàng đang trôi lơ lửng nơi đó và nó nhận ánh sáng từ mặt trời. Ánh sáng phản hồi từ quả bóng sẽ chiếu vào mắt cậu. Những tia còn lại đi vào trong không gian. Chúng du hành vĩnh viễn xuyên qua không gian. Nếu chúng ta bắt được tia sáng đó ở bất kỳ tiêu điểm nào của đường ánh sáng đó trong không gian và khuếch đại nó ra, chúng ta sẽ thấy được quả bóng vì nó đang ở trong quá khứ »

https://thuviensach.vn

« Thật phi thường »

« Lát nữa tôi sẽ cho cậu thấy Nampoleon, Julius Caesar, Jesus, Lincoln, Đức Phật, Plato, Mohammed, Moses đang hoạt động. »

« Thật hả ? »

« Và ngay cả về quá khứ của cậu cách đây vài năm… »

« Tôi nhớ vài việc làm xấu mà tôi đã làm mà tôi cũng quên rồi… » « À..à, mà nó thật sự không cần thiết Ami ạ… »

Ami cười tôi. « Trẻ con tinh nghịch thì không có tội, Jim ạ !. Đừng tự trách mình quá nhiều vậy. Đừng lo lắng. Hãy tập trung vào thế giới này. Tôi muốn cậu biết thêm một chút về Ophir. »

Chúng tôi bắt đầu bay lên để lại sân khấu cầu vòng phía sau. Một con tàu vũ trụ khác đang bay tốc độ rất nhanh, chiếu sáng lấp lánh bay ngang gần chúng tôi, gửi tín hiệu đèn nhấp nháy với chúng tôi. Tàu tôi cũng làm tương tự vậy, trong khi Ami cười thích thú.

« Ai vậy ? một người bạn của cậu ? »

« Đó là những người dân vui vẻ, hài hước đến từ thế giới mà tôi đã thăm viếng cách nay khá lâu. »

« Những tín hiệu đèn đó là gì ? »

« Lời chào mừng, tình hữu nghị. Họ thật tử tế với tôi và chúng tôi tử tế với họ. »

« Sao cậu biết được điều đó ? »

https://thuviensach.vn

« Cậu không cảm nhận được sao ? »

« Tôi không nghĩ thế… »

« Bởi vì cậu không quan sát chính mình. Nếu cậu chú ý nhiều vào những gì mình đang làm đang diễn tiến xung quanh cậu, cậu sẽ khám phá ra rất nhiều điều. Cậu không cảm thấy một năng lực vui vẻ khi con tàu tiến đến chúng ta đó sao ? »

« Tôi không biết…Tôi không nghĩ thế…Tôi đang nghĩ đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên. »

« Cậu lại lo lắng như thường lệ, » Ami cười. « Hãy nhìn con tàu đằng kia. Nó đến từ thế giới của tôi. Cậu xem nó có giống chiếc này không ? »

« Đúng rồi ! Tôi muốn thăm viếng hành tinh của cậu. »

« Tôi sẽ dắt cậu đến đó vào một chuyến du lịch khác. Hôm nay chúng ta không có thời gian. »

« Cậu hứa nhé ? »

« Nếu cậu viết sách, tôi sẽ hứa. »

« Và chúng ta cũng sẽ du hành về quá khứ luôn chứ ? »

« Cũng đi vào quá khứ »

« Và cũng đến bãi biển của chòm sao Thiên Lang nhé ? »

« Cũng đến đó luôn, » cậu bé không gian cười. « Cậu có một trí nhớ thật tốt. Và cũng đến hành tinh mà chúng

https://thuviensach.vn

tôi đang chuẩn bị như là chỗ nương tựa cho những người sẽ được cứu từ trái đất trong trường hợp nó bị hủy. »

« Ý của cậu là sự phá hủy không thể tránh khỏi ? »

« Nó tùy thuộc vào những gì các cậu làm để bắt đầu sống một cuộc sống hòa hợp trong tình thương. »

« Và xây dựng chỉ một đất nước duy nhất, một trái đất, đúng không ? »

« Không phải dễ, nhưng cách thức nó phải là vậy. Thương yêu chính người dân của cậu thì rất tốt, nhưng thổi phồng chủ nghĩa phân quyền là dấu hiệu của tính thiển cận. Quá bám víu vào một nơi thì không còn chỗ trống để yêu thương nơi khác, mà Vũ Trụ thì rất bao la. Nó cung cấp nơi ở cho nhiều hình thức sống thông minh, và mọi thứ được sinh ra từ cùng một Thượng Đế. Cho nên chúng ta phải nên suy ngẫm tình thương trên một bình diện rộng lớn, nó không như người ta nghĩ rằng người hàng xóm nơi con đường của họ thì có lòng tốt hơn người hàng xóm ở các con đường khác trên thế giới… »

« Cậu nói đúng rồi. Chúng ta nên sống cuộc sống không còn ranh giới. Chúng ta chỉ có bầu khí quyển là ranh giới của chúng ta ! » Tôi la lên một cách phấn khởi.

« Thậm chí không phải thế. Vũ trụ thì tự do, tình thương là quyền tự do. Chúng ta không cần hỏi bất cứ ai cho phép đến thế giới này hay thế giới khác khi chúng ta muốn đi thăm viếng. »

« Có phải ý của cậu là bất cứ người nào của cậu đến thế giới này không cần xin phép ? »

« Hoặc đến những thế giới khác trong vũ trụ… »

« Và người nơi đây không nổi giận sao… ? »

https://thuviensach.vn

« Tại sao điều đó lại làm phiền đến họ chứ ? Ami vui mừng về cuộc đàm thoại của tôi.

« Tôi không biết nữa. Thật khó cho tôi để chấp nhận nhiều điều kỳ lạ như vậy. »

« Tôi sẽ giải thích với cậu, Jim ạ. Các thế giới tiến hóa xây dựng một tình hữu nghị trong vũ trụ. Tất cả chúng ta là anh chị em, bạn bè. Tất cả chúng ta đến và đi, miễn là chúng ta không hại ai. Giữa chúng tôi không có bí mật gì cả. Không có chiến tranh, bạo lực giữa các ngân hà. Bạo lực là đặc tính của các thế giới nguyên thủy và các sinh vật cư ngụ trên đó. Các chúng sinh hung bạo tạo ra các xã hội bạo lực, bất công, không có tính người, nơi có rất ít tình giao hữu. Nhưng nơi chúng tôi không có sự cạnh tranh với nhau, không ai muốn hơn thua với người anh em của mình. Điều duy nhất chúng tôi mong muốn là mỗi ngày sống tốt hơn và hưởng thụ cuộc sống một cách lành mạnh. Nhưng bởi vì chúng tôi có tình yêu thương, niềm hạnh phúc lớn nhất từ việc phục vụ, giúp đỡ, hợp tác với những người khác. Tất cả chúng tôi có cùng quan điểm đạo đức rõ ràng ; Chúng tôi yêu thương Đấng Sáng Tạo của mình và cám ơn Ngài đã cho chúng tôi hiện hữu nơi đây, cho phép chúng tôi hưởng thụ điều đó. Đó là nguyên nhân vì sao chúng tôi cố gắng sống theo luật của Ngài.

« Vậy thì người của các cậu sẽ hiểu biết về điều đó rất nhiều… »

« Không nhiều đâu, Jim. Chỉ vì chúng tôi đem lời dạy bảo về tình thương vào thực hành, cho nên cuộc sống trở nên đơn giản đối với chúng tôi, mặc dù chúng tôi có nhiều thành tựu khoa học tiên tiến. Nếu loài người trên Trái Đất thành công trong việc sống còn (vẫn còn sống sót sau cuộc thanh lọc), nếu họ thành công vượt qua sự ích kỷ, hoài nghi, chính chúng tôi sẽ hiện diện để giúp người trái đất để các bạn có thể sáp nhập vào tình hữu

https://thuviensach.vn

nghị toàn vũ trụ và lãnh nhận những kiến thức khoa học và tâm linh để tạo dựng một cuộc sống thật sự kỳ diệu cho họ, giống như cuộc sống của chúng tôi vậy. Nếu họ có thể làm điều này, cuộc sống sẽ không còn là một cuộc cạnh tranh vì sự sinh tồn nữa, và mọi người sẽ đạt được niềm hạnh phúc. »

« Những gì cậu đang nói thì thật sự tuyệt vời, Ami ạ. »

« Bởi vì đó là chân lý mà chân lý thì tuyệt mỹ. Khi cậu trở về với thế giới của mình, hãy viết quyển sách này để có thêm tiếng nói, thêm hạt cát khác. »

« Khi họ đọc sách này, họ sẽ nắm tay nhau để sống trong hòa bình, », tôi nói ra vẻ rất thuyết phục.

Ami bắt đầu cười tôi lần nữa, vỗ nhẹ vào đầu tôi, lần này tôi không khó chịu về điều đó vì tôi không còn xem cậu ấy như một đứa trẻ giống tôi nữa ; Giờ tôi đã nghĩ cậu ấy là người giỏi hơn tôi.

Cậu thật ngây thơ làm sao! Cậu có thấy rằng người ta sống như thể họ là kẻ thù với nhau vậy ? Họ đang đắm chìm trong giấc mê ngủ, họ nghĩ rằng mọi thứ nguy hiểm và xấu xí. Nhưng chân lý của vũ trụ thì không xấu; mọi thứ thật mỹ miều. Cậu có nghĩ một cánh đồng hoa thì xấu xí?

« Không, nó thật tuyệt đẹp » Tôi đáp lại.

Nếu những người mà dẫn đầu các quân đội là các người sáng tạo ra các đóa hoa, họ sẽ lấy các viên đạn làm cánh hoa một cách vô nhân tính, các luật khắc khe làm cành hoa.. »

« Vậy thì…không ai tin những gì sách của tôi sắp viết ra ? »

https://thuviensach.vn

Những đứa trẻ và những người mà vẫn còn có thể quan sát thế giới cái nhìn của trẻ thơ thì sẽ tin cậu ; nhưng người lớn thì nghĩ rằng chỉ có những điều kinh khủng mới là thật. Họ nghĩ bóng tối là ánh sáng và ngược lại. »

« Họ lầm lạc » Tôi nói với vẻ thất vọng.

« Nhưng trẻ con, dù ở độ tuổi nào, với trực giác chúng biết được rằng chân lý siêu nhiên thì tuyệt vời và hòa bình. Họ sẽ đóng góp vào việc truyền bá thông điệp của chúng tôi thông qua cậu. Đó cũng là một phần của tiến trình. Chúng tôi sẽ làm phận sự của mình bằng việc trợ giúp, phục vụ các bạn. Bây giờ tất cả các bạn sẽ phải cố gắng hết sức để thanh sạch chính mình cho tốt hơn. »

« Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không ai quan tâm điều đó và họ hủy diệt thế giới ? »

« Chúng tôi sẽ phải làm những điều tương tự như chúng tôi đã làm cách nay hàng ngàn năm. »

« Giải cứu những người có trình độ cao, » Tôi nói.

« Đúng rồi, Jim. »

« Vậy thì tôi có 700 đơn vị đo lường không ? » Một lần nữa tôi cố để khám phá.

« Tôi đã nói với cậu rồi những người mà làm điều gì đó tốt cho mọi người thì sẽ có đẳng cấp cao. Và những người có khả năng làm điều gì đó nhưng lại không làm gì cả - những người mà hay lãnh đạm hoặc họ tin rằng họ thu lợi từ sự bất công thì những người đó là người thiếu tình thương và không có đẳng cấp cao. »

« Vậy thì khi tôi trở về nhà, tôi sẽ ngồi xuống viết sách liền, », tôi nói với vẻ hơi sợ sệt.

https://thuviensach.vn

Ami lại cười tôi.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 11

DƯỚI NƯỚC

Chúng tôi tiến đến một hồ nước trong xanh, mênh mông nước biếc. Thuyền buồm lướt sóng trên mặt hồ ; Dọc bờ hồ, người ta vui đùa chạy nhảy tung tăng dưới nước và trên bờ.

Tôi thực sự cảm thấy khoan khoái dễ chịu như đang đắm mình vào trong thế giới pha lê vậy.

« Nhưng cậu không thể làm điều đó »

« Bởi vì vi trùng của tôi ?»

« Đúng rồi ! »

Có một bến tàu, nơi mà người ta có thể tự do lấy bất kỳ loại xe chạy dưới nước nào : du thuyền lộng lẫy ; thuyền chèo nhỏ, thuyền xuồng có bàn đạp chân. Cũng có một số thuyền pha lê hình cầu thật tuyệt đẹp và có các kích cỡ khác nhau, và có đủ loại xe đạp và xe máy đường thủy.

« Vậy bất cứ ai đều có thể lấy bất cứ thứ gì nơi đây sao ? »

« Dĩ nhiên rồi ! »

« Tôi nghĩ rằng hầu hết mọi người đều sẽ chọn du thuyền lộng lẫy. »

https://thuviensach.vn

« Cậu sai rồi. Nhiều người thích chèo thuyền. Những người khác thích thuyền nhỏ để thể nghiệm cảm giác gần với nước, và để luyện tập thể chất. »

« Tại sao có quá nhiều trò chơi vui thú để chơi vậy ? Hôm nay là chủ nhật hả ? »

« Nơi đây, mỗi ngày là chủ nhật. » Ami cười.

Một số người đang lấy các thiết bị lặn và nhảy xuống nước.

« Họ làm gì dưới nước vậy ?, Săn cá dưới nước hả ? »

Câu hỏi của tôi làm Ami kinh ngạc, sau đó hình như Ami hiểu ra. « Đi săn »…Ý của cậu là rượt đuổi các sinh vật yếu hơn và giết chúng…Không, nơi đây, không ai làm như thế. Tình thương ngự trị nơi đây, Jim ạ ! »

« Dĩ nhiên. Tôi phải mường tượng được điều đó… Thế họ làm gì dưới nước vậy ? »

« Khám phá, bơi lòng vòng, hưởng thụ cuộc sống… Cậu có muốn xuống đáy hồ không ? »

« Nhưng cậu nói rằng tôi không được ra khỏi tàu vũ trụ… »

Ami mỉm cười không trả lời, bay đến hồ, tàu vũ trụ chúng tôi lặn xuống nước.

Thật là tuyệt vời khi thấy thế giới dưới nước hiện lên. Có rất nhiều người và phương tiện xe cộ đang chạy phía dưới mặt nước. Hầu hết người ta sử dụng tàu pha lê hình cầu.

Có một cậu bé đang đeo kiếng bơi, gắn chân chèo vào chân cậu ấy và có gắn một cái bình oxygen, cậu bơi

https://thuviensach.vn

ngang qua chúng tôi, cậu ấy bơi đến tàu chúng tôi và ấn cái mũi vào mặt kiếng cửa sổ của tàu, làm khuôn mặt thật buồn cười làm sao.

Ami cười. Tôi đã nghĩ rằng nếu tôi đang lặn dưới bãi biển của thế giới tôi, tôi sẽ không dám tiến đến gần UFO dưới nước một cách bí mật như vậy…

Ở dưới đáy hồ hiện lên một mái vòm pha lê khổng lồ với nhiều đèn lấp lánh muôn màu muôn sắc. Bên trong bong bóng lớn đó là một kiểu nhà hàng. Tôi có thể thấy các bàn nhỏ, ban nhạc, ca sĩ và sàn nhảy cho mọi người nhảy theo nhịp của bài hát vui vẻ. Những người ngồi ở bàn vừa xem, vừa vỗ tay, trên bàn đầy các dĩa kem, thức ăn và thức uống.

« Cậu cũng không cần trả tiền nơi đó phải không ? »

« Không cần trả tiền ở bất kỳ nơi đâu, Jim ạ ! »

« Vậy nơi đây còn sướng hơn là lên Thiên Đàng ! »

«Nào, chúng ta sẽ bay lên bầu trời nhé ! »

Dần dần tôi nhận thức rõ ràng hơn rằng thật là tuyệt diệu khi được sống trong thế giới giống như vậy.

« Cậu nên tìm kiếm điều đó » Ami nói.

Chúng tôi di chuyển từ từ xuống đáy hồ, vô số các loài cá và thực vật kỳ lạ. Một số kim tự thấp xuất hiện : trên đỉnh chóp phủ đầy tảo và san hô.

« Đó là gì vậy ? Có phải là Atlantis không ? » Tôi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

« Họ là các trung tâm quan sát cuộc sống dưới nước, Jim ạ ! »

https://thuviensach.vn

« Có con cá mập nào xung quanh đó không ? »

« Không có cá mập, rắn, nhện hay thú hoang dã. Không có con vật hung ác hay độc hại. Đây là một hành tinh tiến hóa. Cho nên không còn các loài hung dữ nơi đây, không còn tình thương, như các con vật đó vậy. Chúng sống trong các thế giới mà tương xứng với trình độ của chúng… »

« Vậy những con cá tiến hóa sẽ ăn gì ? »

« Giống như các chú bò, ngựa trên hành tinh của cậu : rau cỏ. Ở trong các thế giới như vầy, không ai giết ai để sinh sống. Thú vật cũng không giết hại lẫn nhau. »

« Đó là lý do tại sao cậu không ăn thịt ?… »

« Cậu định nói gì vậy ? »

« Tôi không muốn nói gì đó xúc phạm đến cậu, nhưng Ami thì lại cười. »

« Dĩ nhiên, chúng tôi không có ăn xác chết…Thật kinh khiếp làm sao ! Thật hung ác khi giết các chú gà con, heo và bò…Cậu không nghĩ thế sao ? »

Khi tôi nghe Ami nói về điều này, dường như tôi cũng thấy thật kinh khiếp. Tôi đã quyết định không ăn thịt nữa.

« Nói về thức ăn… » Tôi nói, cảm thấy bụng mình trống rỗng.

« Cậu đói hả ? »

« Rất đói. Cậu có thức ăn ngoài trái đất gì ở xung quanh đây không ? »

https://thuviensach.vn

« Dĩ nhiên là có. Hãy tìm phía đằng sau kia. Ami chỉ về phía cái tủ búp phê phía sau ghế điều khiển. Tôi nhấc và cuốn cái màn lên và thấy một phòng chứa thức ăn có đầy các hũ đựng thức ăn với các ký hiệu kỳ lạ khác nhau. Chúng được làm bằng chất liệu trông giống như gỗ.

« Cậu hãy lấy cái to nhất »

Tôi không biết làm sao mở nắp. Nó hình như được niêm kín.

Ami cười khi thấy tôi bối rối. “Cậu hãy nhấn cái nút màu xanh da trời,”

Tôi làm theo lời chỉ dẫn, cái nắp mở ra dễ dàng, và tôi thấy các trái cây màu hổ phách gần như trong suốt, trông giống quả hồ đào.

“Đó là thứ gì vậy, Ami ? »

“Cậu hãy ăn một trái.”

Tôi lấy ra một trái. Nó mềm và xốp như miếng bọt biển. Tôi nếm thử. Nó thật là ngọt.

“Hãy ăn đi nào! cậu hãy ăn đi! Nó không có độc đâu. Ami quan sát mọi thứ tôi đang làm. “Hãy đưa dùm tôi một cái.”

Tôi đưa cho Ami một gói, cậu ấy lấy một trái, bỏ vào miệng và ăn thật thích thú. Tôi cắn thử một miếng nhỏ và nếm cẩn thận. Mùi vị nó giống như đậu phộng, hạt hồ đào hay hạt phỉ. Mùi vị thật là ngon, tôi rất thích ăn. Tôi cảm thấy tự tin hơn. Lần thứ hai ăn vào dường như ngon tuyệt làm sao!.

“Trái cây này ngon quá!”

https://thuviensach.vn

“Đừng nên ăn quá 3 hay 5 miếng. Chúng có rất nhiều chất đạm.”

“Chúng là loại thức ăn gì vậy?”

“Có phải là một loại mật ong,” Ami cười. “Làm từ một loại nguyên liệu gì đó giống như mật ong”. Bây giờ cậu ấy còn cười nhiều hơn.

“Tôi thích ăn nó. Tôi có thể lấy một ít cho bà tôi không?”

“Dĩ nhiên rồi. Nhưng hãy để cái bọc ở lại. Chỉ lấy trái cây đó cho bà thôi. Đừng khoe khoang với bất cứ ai khác. Cậu hãy ăn hết hai trái đó. Đừng giữ lại gì. Cậu hứa nhé?”

Tôi xin hứa. Mmm…Chúng thật ngon làm sao!”

“Nhưng cũng không ngon bằng một số trái cây ở trái đất mà tôi thật sự thích.”

“Trái cây đó được gọi là trái mơ.”

“Cậu thích không?”

“Dĩ nhiên rồi. Trên hành tinh tôi, ai cũng thích loại trái cây này. Chúng tôi cố gắng trồng nó ở đất chúng tôi xem thích ứng không, nhưng chúng không vẫn không đạt được có được cái mùi vị đó. Các UFO thường xuất hiện trong vườn mơ.” Ami cười lớn hơn giống tiếng cười của em bé baby vậy.

“Cậu ăn trộm các quả mơ sao?” Tôi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

“Ăn trộm? nó nghĩa là gì?” Cậu ta giả vờ như không biết.

“Lấy thứ gì đó thuộc về người khác.”

“Ô, lại “bám víu vào thế giới vật chất” và “tùy thuộc vào” lần nữa rồi. Thôi được rồi, vì chúng tôi không thể tránh “những thói quen xấu” ở thế giới chúng tôi, Ami lại tiếp tục cười, và “Chúng tôi ăn trộm 5 quả mơ…”

Tôi nghĩ rằng Ami thì thấy buồn cười nhưng tôi thì không thích điều đó. Ăn trộm là ăn trộm, dù nó là một trái cây hay là một triệu đô la đi nữa. Tôi nói với Ami.

“Trên trái đất, tại sao cậu không để một người khi cần thứ gì thì cứ lấy thứ đó mà không cần trả tiền?” Ami hỏi một cách tinh nghịch vì cậu ấy biết rõ câu hỏi ấy ngớ ngẩn thế nào.

“Cậu điên à? không ai màn đến làm việc nếu họ không được trả lại thứ gì…?”

“Vậy là mọi người không có tình thương. Chỉ là sự ích kỷ…Cậu không thể cho ai thứ gì khi cậu không được nhận lại thứ gì đó”. Cậu ấy tiếp tục cười chúng tôi, người trái đất!, nhưng Ami có một kiểu khôi hài đặc biệt, không phán xét khi nói về những điều thô lỗ.

“Tôi tưởng tượng mình là chủ một nông trại mơ. Người ta cứ đến và lấy trái cây của tôi mà không trả thứ gì. Kế đến, là một gã thông minh tận dụng cơ hội đem cả xe hàng đến và chở hết trái cây của tôi đi. Tôi cố ngăn lại nhưng anh ta vẫn chất đầy xe và chở đi và cười tôi và còn nói: “Tại sao phải làm phiền đến cậu khi tôi chở hết trái cây đi chứ?” Cậu không có tình thương sao? Cậu thật ích kỷ. Cậu chẳng chia sẻ gì cả. Hahaha…”

https://thuviensach.vn

Ami đọc được tất cả bộ phim trong tư tưởng tôi và nói "Sheeeh. Thật bất công làm sao! trong xã hội tiến hóa, không ai lợi dụng ai. Thế người đàn ông tội nghiệp đó làm gì với cả xe trái cây đó?"

"Dĩ nhiên là đem đi bán."

"Không gì đem bán ở đây cả. Ở đây không dùng tiền…"

Tôi cười vì sự kém thông minh của mình. Tôi đã quên là tiền không tồn tại ở thế giới tiến hóa. Dĩ nhiên. Nhưng tại sao anh ta cần nhiều trái cây như vậy?

"Được rồi. Nhưng tại sao tôi phải làm việc mà chẳng có gì cả?"

"Nếu cậu có tình thương bên trong, cậu sẽ rất vui khi có thể giúp đỡ người khác. Và đó là cách mà cậu có quyền nhận sự giúp đỡ từ người khác. Cậu có thể đến nhà hàng xóm lấy những thứ cậu cần trên cánh đồng anh ta. Nơi cửa hàng bơ sữa cậu có thể lấy sữa; Nơi cửa hàng bánh: cậu có thể lấy bánh mì; và cứ tiếp tục lấy thoải mái. Và thay vì làm tất cả chúng một cách độc lập, không theo tổ chức, xã hội được tổ chức và vận chuyển sản phẩm đến các trung tâm phân phối; và thay vì cậu làm việc; thì các máy móc đảm nhận hết…"

"Thế không ai làm gì sao?"

"Luôn luôn có việc gì đó để làm: Kiểm tra máy móc, chế tạo cái mới, hoàn hảo hơn cái củ, giúp đỡ những người cần đến chúng ta, nghiên cứu cuộc sống và vũ trụ, làm cho thế giới chúng tôi hoàn mỹ hơn, hoàn thiện chính mình, và cũng thưởng thức cuộc sống vào thời gian rãnh rỗi."

https://thuviensach.vn

“Nhưng luôn luôn có một ai đó muốn lợi dụng cơ hội và không cần phải làm gì, gã đàn ông thông minh”, tôi khẳng định khi nhớ lại người đàn ông với chiếc xe hàng.”

“Người đàn ông mà cậu gọi là “người thông minh” có đẳng cấp tiến hóa thấp, rất ích kỷ và rất ít tình thương. Thật sự, ông nghĩ rằng ông sáng suốt, đanh đá, thông minh, nhưng ông ta rất ngu; với trình độ đó ông không thể bước vào thế giới tiến hóa. Trong các thế giới đó thì có mọi người được xem như có đặt quyền để làm việc nhiều hơn và có thể phục vụ nhiều hơn. Nơi đây có nhiều người có thời gian tốt đẹp nhưng chủ yếu là họ làm việc ở các nơi khác, trong các phòng thí nghiệm, các trường đại học, trong tất cả các kim tự tháp. Một số người có sứ mệnh phục vụ ở các hành tinh chưa tiến hóa, những người khác thì học thêm ở các thế giới tiến hóa hơn để họ có thể quay trở về và làm việc nơi đây. Cuộc sống có nghĩa là niềm vui, là thưởng thức, nhưng niềm vui cao nhất có thể đạt được đó là phụng sự người khác.

“Thế những người nơi đây lười biếng lắm phải không?”

Ami lại cười và nói tôi đã sai rồi.

“Không, không phải thế. Mặc dù công việc chúng tôi rất hữu ích, nhưng chúng tôi phải nghĩ ngơi lần này đến lần khác. Chúng tôi phải ra ngoài không khí trong lành đi dạo chơi, tập thể dục, để đầu óc thảnh thơi và để nghĩ về những điều khác, giống như giờ giải lao ở trường trung học vậy.”

“Mỗi người vạch ra lịch làm việc và học hành của họ, tùy thuộc vào những gì anh ta hay cô ta cảm thấy là tốt nhất…”

Khi nghe điều đó, tôi ngạc nhiên đến nỗi hả họng luôn. Nhưng “thật tuyệt diệu!”

https://thuviensach.vn

Cậu ấy đã đoán trước những gì tôi nghĩ và nói, “Và không ai ở đây muốn lãng phí thời gian. Chúng tôi chỉ hưởng thụ chính mình ở những nơi như thế này với số lượng thời gian cần thiết, tuy nhiên chúng tôi còn cảm thấy vui vẻ hơn nữa khi cống hiến vào công việc nghiên cứu và học hành. Cho nên đôi lúc chúng tôi làm việc cả ngày, chẳng hạn hiện giờ là tôi đang làm việc đây.”

“Cậu…đang làm việc hả? cậu đang làm việc gì? Nó trông giống như chúng tôi đang có một cuộc dạo chơi xuyên qua vũ trụ vậy.”

Chỉ cần lắng nghe tôi là Ami lại cười. “Tôi đang làm việc đại khái như là một thầy giáo hay là người chuyển giao thông điệp vậy. Công việc hầu như là vậy.”

Dường như đối với tôi là không phải vậy.

Chỉ ngay sau đó thấy hai gã thanh niên đang đẩy mạnh cái cửa sổ của kim tự tháp dưới nước, có lẻ họ định vào trong và ăn trộm thứ gì đó.

“Ami biết được suy nghĩ của tôi và lại cười. “Họ đang lau cửa sổ! Đầu óc cậu luôn chất chứa những tội ác.”

“Thế cảnh sát nơi đây như thế nào?”

“Cảnh sát hả? để làm gì?”

“Để trông nom mọi thứ, ngăn chặn kẻ xấu từ…”

“Thế nào là người xấu nơi đây?”

“Có người xấu nào nơi đây không?”

“À, không ai là hoàn hảo cả, nhưng với chỉ số 700 đơn vị đo lường, với các động lực và thông tin thiết yếu,

https://thuviensach.vn

và trong một hệ thống tổ chức xã hội thích hợp, mọi người ngưng việc làm tổn hại đến người bạn thân của anh ta hay cô ta. Bây giờ không ai cần phải xấu xa nữa, vì thế không cần cảnh sát."

"Thật phi thường!"

"Đó chỉ là tự nhiên thôi, Jim ạ!. Khi tình thương tuôn trào, nền văn minh ôn hòa nhân từ sẽ nảy nở một cách tự nhiên, theo sự hài hòa của vũ trụ. Những gì không bình thường và không tự nhiên đang diễn ra trên trái đất, nơi mà con người giết hại lẫn nhau và làm cho người khác đau khổ và không sống hòa hợp nhau như tình huynh đệ…Thật là có quá nhiều ngã chấp…"

"Cậu đúng rồi, Ami ạ. Giờ tôi đang nghĩ về điều đó, theo tôi dường như không thể nào trên trái đất có ngày mà chúng tôi sống theo cách sống mà các cậu đang sống nơi đây. Với chúng tôi thì sự giết hại nhau là phổ biến khắp nơi nơi, và ở một số nơi, nếu cậu không muốn tham gia vào chiến tranh để giết hại, thì họ giết lại cậu, hay họ bỏ cậu vào tù. Trong phim ảnh, chúng tôi thấy hàng ngàn các tội ác và những sự tàn ác khác và thậm chí các phim hoạt hình cho trẻ con cũng vậy. Cho nên trẻ con chúng tôi chơi trò chơi giết hại lẫn nhau…Chúng tôi là người xấu…"

"Cậu đừng cứng ngắt với mình quá, Jim ạ!. Đó không phải là lỗi của cậu khi phim ảnh và TV nơi thế giới của cậu phục vụ cho những suy nghĩ bóp méo của loài người, thay vì phục vụ cho con người trở nên phát triển hơn và để giúp thế giới tốt đẹp hơn…"

"Nó là vậy đó. Chúng tôi thiếu tình thương. Chính tôi cũng vậy. Có nhiều người tôi không thích."

Tôi đang nghĩ về một người bạn học của tôi, cậu ấy luôn nghiêm trọng. Bất cứ khi nào cậu đang chơi hay thích thú về điều gì đó, chỉ nhìn thấy gã này là tất cả niềm

https://thuviensach.vn

vui của cậu tan biến hết (bị quẳng ra ngoài cửa sổ). Tôi cũng đã nghĩ về một người bạn học khác trong lớp luôn nghĩ cậu ấy là Thánh. Cậu ấy nói rằng thiên thần thị hiện cho cậu ấy thấy và cậu ấy sẽ lên Thiên Đàng và tất cả chúng tôi còn lại sẽ xuống địa ngục. Cậu ấy luôn kết án chúng tôi bởi vì chúng tôi hay tinh nghịch phá phách hay chơi đùa…Không, tôi hoàn toàn không thích cậu ấy.

"Tôi không thấy tất cả mọi người ở thế giới tôi, hay ở bất kỳ thế giới nào, cực kỳ tử tế với tôi. Nhưng chỉ vì có một người nào đó dường như không tốt với tôi, điều đó không có nghĩa là tôi ngừng cảm tình của mình với người đó. Hay tôi làm tổn hại đến anh ta hay cô ta trong bất kỳ hình thức nào," cậu ấy giải thích và nhìn tôi mỉm cười.

"Tôi không làm gì để hại ai hay phá đám ai…nhưng đừng bắt tôi phải sống chung với một trong những người đó…"

"Trong các thế giới giống như vầy hay của tôi, các người dân cư ngụ có chỉ số tình thương cả ngàn đơn vị, cũng có các linh hồn không thu hút với nhau, nhưng họ không bị loại bỏ. Nơi đây không có sự xích mích nhau khi mọi người cư xử với anh ta hay cô ta. Và hầu như chúng tôi cư xử với họ đặc biệt tốt, nhưng không phải mọi người nơi đây ai cũng đến mức mà bạn không thể giúp đỡ để họ thương yêu mọi người. Chúng tôi phải cố gắng đạt đến điều tốt đẹp đó, nhưng tại thời điểm này thì chúng tôi không thể yêu cầu cho người của các cậu cũng như người của chúng tôi."

"Vậy là vì người trái đất chúng tôi không phải hoàn hảo chứ gì?"

Giờ thì người bạn không gian của tôi lại cười tôi thật sự, nhưng cậu ấy trở nên nghiêm túc nhanh chóng và giải thích, "Trong các xã hội chưa tiến hóa thì tiêu biểu vẫn là đầu óc cực đoan và toàn chuyện hoán tưởng."

https://thuviensach.vn

“Cậu có thể giải thích rõ hơn không?”

“Tất cả chúng ta đều biết rằng chúng ta phải luôn cải thiện chính mình, để một ngày nào đó chúng ta hoàn toàn có thể gặp Thượng Đế; đó là Đấng hoàn mỹ. Một người phải trải qua nhiều kiếp sống để đạt được điều đó. Nhưng có một số người không hiểu được vấn đề và lại tin rằng suốt cuộc đời ở trái đất họ phải đạt đến đỉnh cao như thế, phải thành tựu hoàn toàn, phải giống Thượng Đế. Và điều đó hủy hoại sự mong muốn của họ để cải thiện chính họ, như thể một người nào đó bảo cậu rằng cậu phải bơi sang lục địa khác vậy…”

“Ooof! Tôi cảm thấy mệt mỏi trước khi tôi có thể bắt đầu làm việc đó…”

“Dĩ nhiên rồi. Cho nên, tốt hơn là không nên thiết lập ra trước các mục tiêu không thể làm được. Tốt hơn là nghĩ về việc cải thiện chính mình dần dần tiến đến mục tiêu mà chúng ta có khả năng làm được. Và cải thiện chính mình cũng chính là cải thiện thế giới.”

Dần dần tôi bắt đầu hiểu điều đó, theo quan điểm của Ami, gần với Thượng Đế là điều vô cùng quan trọng để giúp thế giới và giúp người khác. Và trước kia tôi đã nghĩ tất cả đó chỉ là sự cầu nguyện và không làm điều xấu.

“Điều gì xảy ra nếu một người nào đó lên núi để tìm Thượng Đế?”

Ami thư vãn đôi chút trước khi trả lời tôi, “Thật là tốt khi mọi thứ đều tốt, nhưng khi người khác cần sự giúp đỡ của cậu thì…”

“Những lời cầu nguyện của tôi có giúp ích gì cho họ không?”

https://thuviensach.vn

Nếu một người đang bị chết đuối trên sông và cậu quyết định đứng đó cầu nguyện thay vì cứu anh ta, như vậy Thượng Đế có hài lòng với cậu không?" Cậu ấy hỏi tôi.

"Tôi không biết…Có lẻ lời cầu nguyện của tôi sẽ hài lòng Thượng Đế…"

"Và có thể ông ta sẽ an bày cho cậu nơi đó chính là để cứu anh ta."

"Tôi đã không nghĩ thế…"

"Luật căn bản của vũ trụ là gì?"

"Là tình thương"

"Thái độ nào của cậu thể hiện tình thương nhiều hơn: cầu nguyện khi anh ta đang chết đuối, hay cố gắng để cứu anh ta?"

"Tôi không biết…tôi chỉ yêu thương Thượng Đế bằng việc cầu nguyện…"

"Cậu không hiểu rồi…nào bây giờ hãy xem ví dụ khác nhé. Nếu cậu có hai đứa con, một đứa đang bị chết đuối và đứa kia thì lo tôn sùng hình tượng của cậu, không lo cứu

em mình, cậu có nghĩ đó là thái độ đúng không?"

"Không, dĩ nhiên là không. Tôi muốn cả hơn ngàn lần rằng người anh nên cứu đứa em kia…Nhưng có lẻ Thượng Đế không giống như tôi."

"Không lẻ cậu nghĩ Thượng Đế tệ hơn cậu sao, đúng không? Có lẻ cậu mường tượng Thượng Đế rất tự đắc, chỉ thích người khác tôn sùng, chẳng màn gì đến những gì

https://thuviensach.vn

xảy ra cho đứa trẻ kia…Nếu cậu là một người không hoàn hảo mà còn không hành động như thế, thì sao Thượng Đế một Đấng hoàn hảo, lại có thể hành động tệ hơn cậu sao?”

“Tôi không nhìn theo cách đó…”

“Thượng Đế thích những người không tin tưởng Ngài cứu giúp những người anh em đó, một người quá tôn sùng tôn giáo, thường trái tim khô cạn, không có ích gì cho thế giới của anh ta, chỉ quan tâm đến cứu vớt linh hồn chính mình, sự tiến hóa của mình hay sự hoàn hảo của mình.”

“Tôi không biết điều đó, Ami ạ. Sao cậu biết nhiều về Thượng Đế vậy?”

“Thật đơn giản, Jim ạ: Thượng Đế là tình thương…”

“Rồi sao nữa?”

“Bất cứ ai trải nghiệm được tình thương…tức là trải nghiệm về Thượng Đế. Cậu không nghĩ thế sao?”

Không, tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ chắc Ami đang tạo cách làm sao cho thật dễ dàng để gặp Thượng Đế. Chỉ cần cảm thấy thương yêu là đang ở với Thượng Đế sao? Hmmm. Nghe sao mập mờ quá…Vậy thậm chí người thật tệ đôi lúc cũng cảm thấy yêu thương…

Cậu ấy biết được ý nghĩ của tôi. “Thật chính xác là lý do đó: ngay cả người tệ cũng có thể biết Thượng Đế,” anh ta nói.

“Và nếu họ biết Thượng Đế, tại sao họ không biết nhiều như cậu hay họ cư xử giống như cách cậu đang làm?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì họ không thể và họ không muốn ở trong tình thương nhiều như tôi đang làm. Tận trong tâm, Thượng Đế dễ dàng thông hiểu và biết rõ hơn, nhưng tình thương bên ngoài, người ta quên hết tất cả kiến thức này…Cho nên tại sao họ, những thứ đáng thương, tạo ra nhiều lỗi lầm…”

“Tại sao cậu gọi họ là ‘những thứ đáng thương’”

“Dĩ nhiên rồi, họ không có lòng từ bi. Cậu nên nhớ rằng những tội lỗi nào mà đi ngược với tình thương đều phải bị trả giá bằng sự đau đớn.”

“Ồ…đúng rồi!. Tôi quên điều đó…nhưng những người xấu xứng đáng lãnh nhận điều đó,” Tôi nói với vẻ không ý thức về sự tàn nhẫn.

Cậu ấy dường như không vui khi nghe tôi nói vậy và thúc vào tay tôi, vừa trả lời một cách nhân từ: “Tất cả chúng ta ai cũng có lỗi lầm, Jim ạ.”

“Đúng vậy. Nhưng một số người lấy cái bánh.”

“Quá nhiều điều tệ dành cho họ. Chúng ta nên cảm thấy tội nghiệp cho họ. Họ không chỉ sống một cuộc sống buồn bã, mà do cuộc sống sẽ trở nên rất bất ổn khi một người nào đó hành động đi ngược lại với tình thương… Những vật đáng thương…!”

Tôi nhìn cậu ấy với vẻ kính trọng. Tôi cảm thấy cậu ấy là một vị Thánh thật sự, mặc dù cậu ấy nói cậu ấy không phải.

“Cậu theo tôn giáo nào vậy Ami?”

Cậu ấy nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. “Tôn giáo - Religion…một từ ngữ đến từ từ “Riligare”, sự kết nối lần

https://thuviensach.vn

nữa, tái hợp, đồng nhất chính mình với Thượng Đế, hay nói cách khác đó là sự hợp nhất với tình thương."

Cái cách mà cậu ấy nói thật là tuyệt vời và dễ chịu làm sao khiến tôi cũng có cảm giác yêu thương.

"Cậu nói đúng, Ami ạ. Đó là đức tin tốt nhất."

"Cái nào hả, Jim?"

"À, cái điều mà nói rằng tình thương là luật căn bản của vũ trụ…"

"Luật căn bản của vũ trụ, nhưng nó không phải là niềm tin, nó là một cái Luật, một nguyên tắc của vũ trụ được chứng minh một cách khoa học và tâm linh, bởi vì khoa học và tâm linh là giống nhau đối với chúng ta. Chúng cũng sẽ giống nhau đối với người của các bạn, khi khoa học trên trái đất phát hiện ra một năng lực khổng lồ được gọi là 'tình thương'."

"Tôi nghĩ đó là một…"

« Sự mê tín phải không ? Ami vừa hỏi vừa cười. »

« Đại loại là như vậy…Có lẻ là một ý niệm tốt. »

« Cậu lại sai nữa rồi. Chúng ta sắp đi gặp một số người đặc biệt… »

« Họ đang làm gì vậy ? »

« Họ đang gửi gì đó như là thông điệp thần giao cách cảm vào các thế giới kém tiến hóa hơn trong dãy ngân hà. Nhưng những thông điệp này không thể nhận được nếu chỉ sử dụng đầu óc. Bạn cũng phải dùng trung tâm hiểu biết trong tâm. »

https://thuviensach.vn

« Cậu đã kể cho tôi điều đó rồi. Thông điệp đó là gì vậy ? »

« Hãy cố gắng tập trung trong tâm. Thanh tịnh đầu óc thì bạn có thể nhận được thông điệp. Chúng ta đang rất gần nguồn phát ánh sáng…Không, không phải như thế. Hãy thư vãn cơ thể cậu, nhắm mắt lại, và ở trạng thái tỉnh táo."

Tôi đã làm theo những gì Ami chỉ dẫn. Lúc đầu, tôi không cảm thấy gì cả, chỉ trừ một cảm xúc đặc biệt mà tôi có được khi tôi đến nơi đây. Nhưng sau đó, những ý niệm – cảm nghĩ đã xâm lấn trong tôi.

"Tất cả những gì không chịu đựng nổi Tình Thương

Sẽ bị hủy diệt

Bị lãng quên theo thời gian

Bị từ chối…"

Sự giải thích rõ ràng bên trong đến với tôi. Sau đó, trí óc của tôi trả lời lại các thông điệp cảm tính này. Nó là gì đó rất lạ và tuyệt mỹ.

"Và tất cả gì mà sống trong tình thương thì bền vững

Tình hữu nghị hay tình vợ chồng

Tình gia đình hay đoàn thể

Chính phủ hay quốc gia

Linh hồn cá nhân hay nhân loại

https://thuviensach.vn

Sẽ được xác nhận và đảm bảo

Phải thịnh vượng và đơm hoa kết trái

Và sẽ không bị hủy diệt.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 12

THỜI ĐẠI MỚI

Chúng tôi rời khỏi mặt nước và du hành nhanh chóng, phía trên đầu của bề mặt hành tinh Ophir. Chỉ trong vài phút, chúng tôi đã đến gần một số tòa nhà. Chúng tôi bay lượn trên không, những gì tôi thấy hầu như làm tôi muốn ngất đi: nhiều con người đang bay!

Một số bay theo chiều dọc, số khác bay theo chiều ngang, họ đang lơ lửng trên không với hai tay dang rộng ra. Tất cả họ nhắm mắt và khuôn mặt tỏa ra vẻ đáng yêu, hỷ lạc và tập trung. Họ bay lượn theo một vòng tròn rộng mênh mông như chim đại bàng vậy!.

Ami bật nút đồng hồ điện từ và tập trung vào một trong số họ.

« Chúng ta hãy xem trình độ tiến hóa của họ bao nhiêu nhé! »

Một người đàn ông nhìn trong suốt như pha lê. Ánh sáng từ lồng ngực ông ta là một cảnh tượng diệu kỳ, ánh sáng kéo dài vượt qua giới hạn thân thể anh ta và tạo thành một hình cầu ánh sáng bao quanh và kéo dài rất xa thân thể của anh ta.

« Họ đang thể nghiệm năng lực tối cao của vũ trụ, năng lực của tình thương» Ami giải thích cho tôi.

« Làm sao họ bay được như thế ? » Tôi hỏi với vẻ thật mê ly.

« Tình thương đã thăng hoa họ… »

https://thuviensach.vn

« Ô »

« Nó giống như chúng ta đã bay ở bãi biển vậy. Nhưng họ là quán quân trong lãnh vực này… »

« Chắc họ phải có chỉ số tình thương thật phi thường. »

« Những người này có chỉ số 1000 đơn vị, nhưng khi họ tập trung họ có thể đạt đến 2000 đơn vị. Đây là những bài học tâm linh mà họ đang thực tập. Khi họ hoàn thành xong bài thực tập, họ trở về trình độ bình thường (1000). »

« Chắc đây là thế giới tiên tiến nhất trong toàn cõi vũ trụ. » tôi la lên.

Ami cười tôi. « Cậu sai rồi!. Nền văn minh kiểu này thật phổ biến và bình thường. Có những hành tinh mà người dân cư ngụ nơi đó có chỉ số tình thương 1500 đơn vị. Và vẫn còn những nơi khác người ta có chỉ số 2000, 3000, 4000,v..v…Nhưng hiện giờ tôi và cậu không thể đi đến các thế giới khác có trình độ tiến hóa cao hơn. Các chúng sinh cư ngụ trên các thế giới đó có chỉ số tình thương trên 10,000 đơn vị, họ là chúng sinh mặt trời. Họ là tình thương vô cùng tinh khiết… »

« Chúng sinh mặt trời hả? »

“Dĩ nhiên. Cư dân của mặt trời…”

“Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra điều đó…”

“Rất là tự nhiên. Không ai có thể nhìn thấy cao hơn bậc thang phía trên nơi anh ta đang đứng.”

“Và họ không bị cháy sao?”

https://thuviensach.vn

Ami cười. “Không, họ không có bị cháy. Thân thể của họ là cấu hình bởi năng lượng phát sáng, không phải là thể chất. Chúng ta hãy đi xem nhóm người đằng kia.”

Từ đằng xa, có khoảng 50 người đang ngồi thành một vòng tròn trên đồng cỏ. Thoạt nhìn, họ trông thật sáng, giống như những người đang bay. Ngồi xếp bằng, lưng thẳng, họ đang thiền hay cầu nguyện gì đó.

“Họ đang làm gì thế?”

“Họ đang gửi gì đó giống như thông điệp thần giao cách cảm đến cho các thế giới kém tiến hóa trong dãy ngân hà. Nhưng có những thông điệp không chỉ dùng đầu óc để có thể nhận được. Bạn cũng phải dùng đến trung tâm hiểu biết trong tâm.”

“Cậu đã kể cho tôi điều đó rồi. Thông điệp đó nói gì vậy?”

“Hãy cố gắng tập trung nơi tâm. Hãy thư vãn đầu óc và có lẻ cậu sẽ nhận được. Chúng ta đang rất gần với nguồn phát sáng…Không, không giống như vậy. Thư vãn cơ thể cậu, nhắm mắt lại và ở trạng thái tập trung.”

Tôi đã làm theo hướng dẫn của Ami. Lúc đầu, tôi chẳng cảm thấy gì cả, trừ cái cảm xúc đặc biệt mà tôi cảm giác được khi tôi đến nơi đây. Nhưng sau đó, một số cảm tính, ý kiến xâm lấn trong tôi.

“Những gì không đứng vững được bởi Tình Thương.

Sẽ bị hủy diệt

Bị quên lãng theo thời gian

Bị không thừa nhận…”

https://thuviensach.vn

Một sự sáng tỏ bên trong đến với tôi. Sau đó, trí óc tôi gửi ra thông điệp cho những cảm tính đó. Cái gì đó rất lạ kỳ và tuyệt diệu.

"Và tất cả những gì mà sống trong tình thương là bền vững

Tình hữu nghị hay tình vợ chồng

Tình gia đình hay trong đoàn thể

Chính phủ hay quốc gia

Linh hồn cá nhân hay nhân loại

Phải thịnh vượng và đơm hoa kết trái

Và sẽ không biết đến sự hủy hoại…

Tôi có thể hầu như thấy được "chúng sinh" người mà nói ra điều đó. Theo tôi dường như đó không phải là những người đó đang nói chuyện với tôi; theo tôi, đó là Thượng Đế đang nói chuyện với tôi.

"Đó là hiệp ước của tôi

Đó là lời hứa và Luật của tôi."

"Cậu bắt được thông tin không, Jim?" Ami hỏi tôi.

Tôi mở mắt ra. Ô, vâng…tất cả thông tin đó có nghĩa là gì vậy?"

"Những thông điệp đó đến từ Người tâm phúc, từ Thượng Đế. Những người bạn mà cậu thấy ở đây nhận các thông điệp đó và truyền lại cho các thế giới kém tiến

https://thuviensach.vn

hóa, giống như thế giới của cậu vậy. Nơi đó, những người khác thâu nhận chúng. Những thông điệp đó có thể được dùng để tạo ra một thế giới mới."

"Một thế giới mới…làm tôi nhớ lại những gì xảy ra trên trái đất, tôi không nghĩ là dễ dàng để đạt điều đó nhanh chóng đâu!, Ami"

"Cậu nói đúng, nhưng đừng cho nó là khó khăn, Jim ạ! Thời gian đang thay đổi rất nhanh. Các điều kiện đang phát sinh để tạo ra một bước tiến hóa nhảy vọt trên hành tinh của cậu."

"Cậu đang nói về gì vậy, Ami? tôi hỏi với sự chú tâm.

"Tôi đang nói về một điều mà có thể chấm dứt hàng ngàn năm đau khổ và dã man, về điều mà có thể làm cho thế giới của cậu bước vào thời đại mới nơi tình thương ngự trị một cách rõ ràng…"

"Vậy có sự diệu kỳ gì đó thật khẳng định phải không, Ami?"

"Đúng rồi, bởi vì hành tinh của cậu đang bắt đầu nhận một năng lực địa chất và vũ trụ rất là vi tế, chấn động lực ngày càng nâng lên nhiều hơn, năng lượng phát sáng đó mang lại nhiều lợi ích cho sự phát triển của tình thương trong mọi vạn vật chúng sinh. Điều này đã bắt đầu cách nay một thời gian rồi và tạo sự thay đổi lớn lao cho hàng triệu người. Còn thêm một chút nữa và láng giềng các cậu sẽ phải chuẩn bị để tạo một bước nhảy vọt tiến hóa và có thể sống như người nơi đây trên hành tinh Ophir. Nhưng hiện giờ thì không thể."

"Tại sao không thể vậy, Ami?"

"Vì tôi đã nói với cậu rồi, hành tinh của cậu vận còn tiếp tục bị dẫn dắt theo những quan niệm lỗi thời mà

https://thuviensach.vn

chúng thì không phù hợp với thời đại mới. Điều này khiến cho con người đau khổ. Nó giống như mình mang giày quá chật vậy. Nhưng con người vốn sinh ra là để hạnh phúc, Jim ạ. Họ sinh ra không phải để lãnh nhận đau khổ. Cho nên theo bản năng hay ý thức họ phải đi tìm một thế giới tốt đẹp hơn. Cậu có để ý, gần đây trên trái đất mọi người đang nói về tình thương."

"Đúng rồi, Ami. Đó là sự thật. Nói về tình thương rất nhiều thậm chí không thực hành gì nhiều… »

« Nhưng mỗi ngày càng nhiều người cố gắng thăng hoa trình độ của mình và sống nhiều tình thương hơn. Thế giới của cậu đang thay đổi nhanh chóng, sự thay đổi vẫn đang tiếp tục mỗi ngày. Vì thế, giống như một con khủng long to lớn vậy, nó không chịu nổi chấn động lực nâng cao và biến mất, những con quỷ dữ bên trong một số người sẽ bị đối nghịch lại với sự ngự trị của tình thương, chúng sẽ nhanh chóng biến mất khỏi tâm con người. »

« Thật vậy sao ? nhanh chóng hả ? »

« Hãy có niềm tin và hy vọng, Jim ạ. Gần đây, vũ trụ đang chung sức thích sống theo tình thương »

Với một tốc độ nhanh cực kỳ, chúng tôi rời khỏi nơi đó, nơi mà được thấm nhuần bởi tình thương tâm linh tuyệt diệu như thế.

« Chúng ta đã ở trên con tàu vũ trụ này bao nhiêu tiếng rồi, Ami ? »

« Khoảng 6 tiếng. »

« Thật lạ làm sao ! Tôi cảm thấy mình đã ở đây lâu hơn nhiều đó chứ. Dường như là một thời gian thật dài từ lúc tôi bước lên còn tàu vũ trụ trên bãi biển. »

https://thuviensach.vn

« Tôi đã nói với cậu rồi thời gian được kéeeeeeo… dài…Chúng ta hãy đi xem phim nhé. Cậu hãy nhìn bên dưới kìa. »

Chúng tôi đã đến một vùng về đêm của hành tinh Ophir, nhưng mọi thứ được chiếu sáng rõ ràng bằng nguồn ánh sáng nhân tạo trên khắp đồng cỏ và các tòa nhà.

Tôi đã quan sát thứ gì đó giống như rạp hát ngoài trời với nhiều khán giả. Màn hình giống như một cái dĩa pha lê trong suốt. Chúng ta có thể xem trình diễn với các hình ảnh màu, hình thể và hình dáng theo nhịp của âm nhạc êm dịu.

Trước màn hình có một cái ghế đặc biệt, những người khác đứng bên ngoài những chỗ còn lại. Có một người phụ nữ ngồi gần đó, với cái gì đội trên đầu giống nón bảo hộ vậy. Cô ấy nhắm mắt lại, tập trung rất sâu.

« Tất cả đó là gì vậy, Ami ? »

« Bất cứ gì cô ta tưởng tượng ra sẽ hiện lên màn hình… ‘Rạp chiếu phim’ đó không cần máy quay phim hay máy chiếu. »

« Nhưng nó thật là tuyệt diệu làm sao ! » Tôi la lên.

« Kỹ thuật, » Ami nói « một kỹ thuật đơn giản »

Người phụ nữ chấm dứt màn trình bày của mình và một người đàn ông khác đứng vào vị trí của cô ấy trong khi khán giả vỗ tay. Một điệu nhạc khác bắt đầu được trình diễn. Trên màn hình một số chú chim điển hình bay theo nhịp điệu của nhạc trên những hòn đá quý khổng lồ và trong suốt như pha lê. Màn trình diễn thật tuyệt làm sao ! giống như phim hoạt hình vậy.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi âm thầm thưởng thức những màn trình diễn diệu kỳ một lúc khá lâu.

Màn tiếp theo là một cậu bé trình diễn câu chuyện tình yêu giữa anh ta và một cô gái từ một thế giới khác. Điều đó xảy ra ở các hành tinh xa lạ khác nhau. Những hình ảnh không chính xác bằng các màn trình diễn trước, đôi lúc mờ và biến mất hoàn toàn. Tôi hỏi nguyên nhân xảy ra vậy.

« Cậu ấy là một đứa trẻ. Chưa có năng lực tập trung của người lớn, nhưng ở độ tuổi cậu ấy, làm như vậy là giỏi lắm rồi! »

« Âm nhạc họ cũng tưởng tượng được sao? »

« Không phải tưởng tượng được hình ảnh và âm nhạc cùng lúc, không thể trên thế giới này. Nhưng có những thế giới khác người ta có thể đạt các thành tựu đó. Tuy nhiên, nơi đây trên phòng hòa nhạc của Ophir nơi các nghệ thuật gia đơn giản chỉ tưởng tượng ra các hình ảnh âm nhạc và khán giả thì lắng nghe…Cậu có muốn đi thăm viếng công viên giải trí không? »

« Dĩ nhiên rồi! »

Chúng tôi đến một thế giới kỳ lạ với nhiều hình thức giải trí : tàu lượn khổng lồ, nơi người ta có thể bay lên và lượn vòng trong không trung, vừa bay vừa cười tít con mắt ; các mô phỏng của những nơi thần tiên và các sinh vật kỳ quái.

« Người nào càng tiến hóa nhiều hơn, người đó càng giống như đứa trẻ, » Ami giải thích cho tôi. « Ở những thế giới này, chúng ta càng có nhiều nơi giống như vầy. Một linh hồn tiến bộ là linh hồn của một đứa trẻ. Chúng ta cần chơi, tưởng tượng, sáng tạo…Bởi vì chúng ta có khuynh hướng cố gắng noi gương Thượng Đế.

https://thuviensach.vn

« Thượng Đế cũng chơi đùa nữa hả, Ami ? »

« Thượng Đế chơi đùa là nhiều nhất, Jim ạ. Trong một chuyến du lịch khác, tôi sẽ cho cậu thấy có bao nhiêu ngân hà di chuyển trong vũ trụ. Đó là một màn nhảy tuyệt đẹp…Không có trò chơi, tưởng tượng hay sáng tạo nào vĩ đại hơn vũ trụ, mà Đấng sáng tạo ra vũ trụ là Tình Thương… »

« Chúng ta đang nói về Thượng Đế, Ami ạ, không phải tình thương. »

« Tình Thương là Thượng Đế…theo ngôn ngữ của chúng tôi, chúng tôi có một từ đơn giản đề cập đến Đấng Sáng Tạo, Đấng Thiêng Liêng, Thượng Đế. Từ đó là « Tình Thương »…và chúng tôi viết bằng chữ hoa. Người trái đất một ngày nào đó cũng sẽ làm giống vậy. »

« Tôi ngày càng nhận thức ra rằng Tình Thương là quan trọng như thế nào. »

« Và cậu cũng không biết nhiều lắm…Chúng ta hãy đi nào ! ». Chúng ta chấm dứt chuyến viếng thăm Ophir, thế giới này sống như người trái đất có thể bắt đầu sống như thế vào ngày mai nếu các bạn có ý định muốn trưởng thành như loài người, như nhân loại đúng nghĩa. Chúng tôi sẽ dạy các cậu phần còn lại. »

« Bây giờ chúng ta đi đâu vậy ? »

« Đến một thế giới mà cả cậu và tôi đều chưa đạt tới. Chúng ta chỉ có thể đi thăm viếng sơ bộ với ý niệm cao thượng, giống như nơi đây vậy. Không ai nơi đó có ít hơn 2000 đơn vị tình thương. Chúng ta sẽ mất vài phút để định vị đến nơi đó. Tôi sẽ tận dụng thời gian đó để kể cho cậu thêm một số điều. »

https://thuviensach.vn

Ami điều chỉnh bộ điều khiển. Tàu vũ trụ rung động nhẹ nhàng. Các ngôi sao xuất hiện và kéo dài phía bên kia cửa sổ xuất hiện màn sương mù trắng chỉ cho chúng tôi biết rằng chúng tôi đang hướng tới một thế giới rất xa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 13

CÔNG CHÚA TRỜI XANH

« Cậu nói rằng có một số người cảm thấy thật khó khăn để thương yêu phải không ? »

« Đúng rồi »

« Không biết yêu thương là xấu phải không ? »

« Dĩ nhiên rồi, » Tôi đáp lại.

« Tại sao ? »

« Bởi vì cậu nói rằng tình thương là nguyên tắc căn bản của vũ trụ…và tất cả là thế thôi. »

« Hãy quên những gì tôi nói với cậu. Hãy giả sử tôi lừa dối cậu, hay tôi nhầm. Hãy tưởng tượng Vũ trụ không có tình thương. »

Tôi bắt đầu tưởng tượng các thế giới nơi mà không ai yêu thương ai. Mọi người lạnh lùng và ích kỷ bởi vì không có tình thương thì không có thể kềm hãm lại ngã chấp, như Ami đã nói. Mọi người sẽ đấu tranh với các người khác và họ hủy diệt lẫn nhau…Tôi nhớ rằng năng lực mà cậu ấy đã đề cập, cái năng lực mà có khả năng tạo ra một thảm họa vũ trụ. Tôi tưởng tượng ra rằng một gã mà có quyền lực rất mạnh mẽ trong tay nhưng là người vô cảm cuồng tính, có ngã chấp cao đến nỗi không kiểm soát được đến mức có thể hủy hoại chính anh ta mà anh ta cũng chẳng màng tới. Tôi tưởng tượng anh ta nhấn vào «một nút» chỉ vì sự hận thù…Cả ngân hà sẽ bị nổ tung theo phản ứng dây chuyền!

https://thuviensach.vn

« Nếu không có tình thương, Vũ trụ sẽ không còn tồn tại gì cả, » tôi suy luận.

« Vậy thì chúng ta có thể nói rằng tình thương thì xây dựng, còn thiếu tình thương là hủy diệt »

« Tôi nghĩ thế ! »

« Thế ai tạo ra vũ trụ ? »

« Thượng Đế »

« Nếu tình thương là xây dựng và Thượng Đế thì xây dựng vũ trụ, vậy có tình thương trong Thượng Đế phải không?»

« Dĩ nhiên rồi ! Có điều gì đó hiển hiện trong tôi một hình ảnh của một chúng sinh sáng chói, tuyệt diệu người mà tạo ra dãy ngân hà, các thế giới, các vì sao. »

« Hãy cố bỏ hàm râu đó ra, lần nữa đi nào, Jim ! » Ami cười.

Đó là sự thật. Một lần nữa tôi tưởng tượng Ngài với hàm râu và khuôn mặt con người, nhưng giờ đây ông ta đang ở giữa vũ trụ thay vì trong các đám mây.

« Vì thế chúng tôi có thể nói rằng Thượng Đế có nhiều tình thương… »

« Dĩ nhiên rồi, » Tôi nói.

« À, thế tại sao Thượng Đế tạo ra vũ trụ ? »

Tôi suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn chưa có câu trả lời. Sau đó tôi phản đối : « Cậu có nghĩ là tôi còn quá nhỏ để có thể trả lời câu hỏi đó không ? »

https://thuviensach.vn

Ami chẳng quan tâm gì đến những gì tôi nói. « Tại sao cậu muốn đem các trái mơ về cho bà của cậu ? »

« Để bà nếm thử…Bà sẽ thích chúng.»

« Cậu muốn bà thích chúng phải không ? »

« Dĩ nhiên. »

« Tại sao ? »

« Để bà thích chúng…để bà sẽ vui. »

« Tại sao cậu muốn bà vui ? »

« Vì tôi yêu thương bà. »

Tôi tự mình ngạc nhiên khi xác nhận một đặc tính khác của tình thương là sự mong muốn hạnh phúc của những người mà chúng tôi thương yêu.

« Tại sao cậu muốn bà thích các trái mơ ? có phải để bà vui ? »

« Đúng rồi. Lý do là thế đó. »

« Tại sao Thượng Đế tạo ra con người, thế giới, phong cảnh, mùi vị, màu sắc, hương thơm ? »

« Để chúng ta vui ! » Tôi la lên và hài lòng vì đã hiểu ra điều mà mình thiếu sót không biết.

« Rất tốt…Vậy thì Thượng Đế thương yêu chúng ta phải không ? »

https://thuviensach.vn

« Dĩ nhiên rồi. Ngài thương yêu chúng ta nhiều lắm… Ngài sáng tạo ra cả vũ trụ cho chúng ta. »

« Thế thì, nếu Ngài thương yêu, thì chúng ta cũng phải thương yêu, đúng không ? »

« Đúng rồi, nếu Thượng Đế thương yêu… »

« Thật hoàn hảo. Có điều gì hơn nữa để yêu thương ? »

« Cậu đã nói tình thương là quan trọng nhất rồi mà…»

« Và tôi cũng nói với cậu hãy quên mọi thứ tôi nói, » cậu ấy mỉm cười. « Có một số người nói rằng trí thông minh cao hơn tình thương. Thế cậu sẽ làm gì khi cậu đưa các quả mơ đó cho bà cậu?»

« Tôi sẽ quan sát xem bà có ngạc nhiên với chúng không ? »

« Và cậu sẽ dùng trí thông minh của mình cho điều đó phải không ? »

« Dĩ nhiên rồi. Tôi sẽ nghĩ làm sao để bà vui hơn »

« Cho nên trí thông minh phục vụ tình thương của cậu. Hay nó là phương cách gì đó (để phục vụ tình thương) phải không? »

« Tôi không hiểu. »

« Thế thì nguồn gốc sự mong muốn của cậu để bà cậu vui là gì ? » « Đó là tình thương hay do suy nghĩ của cậu ? »

https://thuviensach.vn

« Ồ, đó là tình thương của tôi. Mọi thứ sinh ra từ tình thương đó. » Cậu nói rất đúng bởi vì Đấng sáng tạo nảy sinh từ Tình Thương thiêng liêng…Trước tiên là cậu yêu thương. và sau đó cậu dùng trí thông minh của mình để làm cho bà cậu vui. Có đúng không ? »

« Cậu đúng rồi. Tôi mang trí thông minh của mình để phục vụ tình thương. Tình thương là trước tiên. »

« Thế cái gì ở trên tình thương ? »

« Không có gì sao ? » tôi hỏi

« Không có gì, » cậu ấy trả lời. Cậu ấy quay qua nhìn tôi với đôi mắt rạng ngời. « Và nếu chúng ta thấy Thượng Đế có nhiều tình thương, vậy thì Ông ta là người thế nào ?

« Tôi không biết »

« Nếu có gì vĩ đại hơn cả tình thương, có lẻ đó là Thượng Đế phải không ? »

« Ô, tôi nghĩ thế. »

« Và cái gì vĩ đại hơn tình thương ? »

« Tôi không biết… »

« Chúng ta đã nói có cái gì trên cả tình thương ? »

« Chúng ta đã nói không có gì trên tình thương cả »

« Vậy thì, Thượng Đế là gì ? » Cậu ấy lại hỏi lần nữa.

« Ô, ‘Thượng Đế là tình thương’, cậu đã nói với tôi nhiều lần…Nhưng tôi nghĩ Thượng Đế là một người có

https://thuviensach.vn

rất nhiều tình thương… »

« Không, Thượng Đế không phải là một người với nhiều tình thương. Thượng Đế chính là tình thương, tình thương là Thượng Đế. »

« Tôi không nghĩ là mình hiểu, Ami ạ ! »

« Tôi đã nói với cậu rồi, tình thương là một lực lượng, là một chấn động lực, một năng lực với các tác động có thể đo được bằng các công cụ thích hợp, 'đồng hồ cảm ứng' chẳng hạn.

« Tôi nhớ rồi »

« Ánh sáng cũng là một năng lượng hay chấn động lực »

« Đúng không? »

« Đúng rồi, Tia X, tia hồng ngoại, tia cực tím và cũng là suy nghĩ. Tất cả chúng là các chấn động lực của cùng một thứ ở những tần số khác nhau. Tần số cao hơn, vật chất tốt hơn hay năng lượng tốt hơn. Một tảng đá và một suy nghĩ có cùng chấn động lực nhưng ở tần số khác nhau… »

« Cậu đang nói liên tục về điều gì vậy? »

« Tình Thương »

« Thật vậy hả? »

« Thật vậy…Mọi thứ là Tình Thương. Mọi thứ là Thượng Đế… »

https://thuviensach.vn

« Vậy Thượng Đế tạo ra vũ trụ bằng tình thương tinh khiết? »

« Thượng Đế 'sáng tạo' ra là một cách để nói. Sự thật là Thượng Đế chuyển hình thể thành Vũ trụ, thành đá, thành cậu, thành tôi, thành ngôi sao, mây… »

« Vậy thì tôi là Thượng Đế sao… ? »

Ami mỉm cười thật nhân từ và nói, « Một giọt nước biển không thể nói nó là biển được, dù nó gộp lại giống nhau. Cậu được làm cùng một chất liệu giống Thượng Đế. Cậu là Tình Thương, nhưng chấn động lực ở tần số không cao lắm. Sự tiến hóa bao gồm sự thăng hoa/nâng cao chấn động lực tần số của chúng ta. Điều đó cho phép chúng ta dần dần nhận thức ra và hiểu được đặt tính chân thật của tình thương. »

« Sự nâng cao tần số của chúng ta là thế nào ? »

« Ganh ghét là một chấn động lực rất thấp. Yêu Thương là chấn động lực rất cao. »

« Ô ! »

« Hãy chỉ vào chính mình, Jim »

« Tôi không hiểu cậu nói gì, Ami ? »

« Khi cậu nói, 'Tôi', cậu chỉ nơi đâu ? phần nào của cơ thể cậu ? Hãy chỉ vào cậu và nói 'Tôi' đi nào ! »

« Tôi chỉ vào giữa ngực và nói 'Tôi' »

"Tại sao cậu không chỉ vào mũi mình, chẳng hạn? Hay vào trán hả? Hay vào cổ?"

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ thật buồn cười nếu tôi chỉ vào bất kỳ nơi nào khác không phải là ngực mình. « Tôi cũng không biết tại sao tôi chỉ chính mình nơi đó, » Tôi vừa nói vừa cười.

« Bởi vì cậu thật sự là nơi đó. Cậu là tình thương và cậu có nơi cư ngụ nơi tim mình. Đầu của cậu là một loại kính tiềm vọng, giống như kính nhìn dưới biển vậy. Nó phục vụ cậu cho nên cậu có thể lãnh hội được bên ngoài, Ami chỉ vào ngực tôi. Nó là một cái kính tiềm vọng với máy điện não bên trong, bộ óc của cậu. Với nó cậu hiểu được mọi thứ trên thế giới cậu là thế nào, và cậu sẽ tổ chức các chức năng trên thân thể mình. Chân tay của cậu phục vụ cậu, mang cậu từ nơi này đến nơi khác và cầm nắm các vật dụng, nhưng cậu đang ở nơi đây. » Một lần nữa, cậu ấy chỉ vào ngực tôi.

« Cậu là tình thương. Bất hành động gì cậu thực hiện đối nghịch với tình thương, thì một hành động khác đối nghịch với cậu và đối nghịch với Thượng Đế. »

Ai là tình thương. Cho nên đó cũng là lý do tại sao Luật căn bản của vũ trụ là tình thương. Đó cũng là lý do tại sao tình thương luôn luôn là khả năng cao nhất của loài người, và sau cùng, đó là lý do tại sao Tên của Thượng Đế là Tình Thương. Về phương diện tâm linh, tình thương do đó bao gồm sự thể nghiệm và ban phát tình thương. Đó là phương cách mà tôi hiểu và thực hành những công việc của Thượng Đế, Jim ạ. »

« Điều đó làm mọi thứ trở nên rõ ràng hơn với tôi, Ami ạ. Cám ơn cậu. »

Một màu sắc hoa hồng hiển hiện trên các cánh cửa sổ.

« Chúng ta đến rồi, Jim. Hãy nhìn ra ngoài cửa sổ… »

Mọi thứ bên trong con tàu vũ trụ được tắm mình trong sắc hồng thanh nhẹ của bầu trời, gần giống như màu hoa

https://thuviensach.vn

cà vậy. Tôi cảm nhận một bầu không khí tâm linh tôn kính ngập tràn nơi đây.

Đầu óc tôi ngừng suy nghĩ theo lối thường lệ, nhưng thật khó để giải thích làm sao mà tâm thức tôi thay đổi như vậy. Tôi bắt đầu cảm thấy rằng tôi không thật sự là chính mình nữa, rằng hiện giờ tôi không là « tôi » này nữa. Tôi đã ngừng suy nghĩ chính mình là cậu bé từ trái đất. Thình lình, tôi được chuyển đổi nhiều hơn thế, như thể tôi mới được sinh ra vậy. Tôi đã quên bẳng đi cá tính thật sự của tôi, như thể tôi đang mơ mộng rằng tôi là một cậu bé gọi là Jim, và bất chợt tôi hồi phục lại ký ức của mình.

Tôi cảm nhận rằng tôi đã từng sống và đang sống nơi đây, tôi không nhận biết thế giới hay khoảnh khắc đó là gì.

Ami và tàu vũ trụ mất dạng. Tôi còn lại một mình, đến từ một nơi xa xôi để cho một cuộc gặp gỡ mà tôi hằng mong đợi lâu lắm rồi.

Tôi bay lơ lửng xuống các đám mây hồng sáng lấp lánh. Không có mặt trời nơi đó, mọi thứ thật thanh nhẹ.

Một phong cảnh đồng quê thôn dã hiện lên. Một vài chú chim giống như thiên nga bay lượn xuyên qua phá cầu màu hồng. Có lẻ chúng màu trắng, nhưng mà bầu trời hồng đã nhuộm màu phớt nhẹ lên tất cả vạn vật. Xung quanh bờ hồ là cỏ cây, lao sậy với các hình dáng và sắc màu khác nhau : xanh lá cây, cam, hồng, vàng.

Từ xa xa, tôi có thể thấy các ngọn đồi bao bọc phủ đầy hoa lá cỏ cây trông như những viên ngọc bích nhỏ chiếu sáng lấp lánh, đá hoa và màu sắc thật đa dạng và phong phú. các hình phản chiếu đa dạng của màu hồng và hoa cà đã nhuốm màu các đám mây.

https://thuviensach.vn

Tôi không biết có phải mình hòa mình trong phong cảnh, hay phong cảnh hòa trong tôi. Hay chúng tôi là hợp nhất với nhau thành một. Nhưng những gì làm ngạc nhiên tôi nhất là khi tôi nghĩ về nó hôm nay – mặc dù nó không thu hút sự chú ý bên trí óc kia của tôi vào lúc mà hoa lá… reo vui.

Cỏ cây hoa lá réo rắc nhịp nhàng phát ra các nốt nhạc theo nhịp điệu cử động của chúng.

Những thứ khác thì nhảy theo hướng khác, phát ra các nốt nhạc khác biệt với điệu nhạc đầu tiên.

Những sinh vật đó đều có ý thức.

Các cây sậy, cỏ hoa, hát reo và nhảy tới lui xung quanh tôi và gần các ngọn đồi. Cùng nhau như vậy chúng tạo ra một buổi hòa nhạc tuyệt diệu nhất mà tôi chưa từng nghe : Buổi hòa nhạc của cuộc sống trong một siêu thế giới.

Đang trôi lơ lững, tôi đi xuyên qua các bờ sông. Tôi không cần di chuyển chân mình lên phía trước. Một đôi Thiên Nga với đàn con nhỏ nhìn tôi với vẻ lịch sự và kính trọng từ bên dưới lớp màn phủ xanh biếc lên chúng. Họ chào đón tôi thật là dịu dàng với chiếc cổ dài đắm mình trong nước. Tôi quay sang chào lại họ một cách trìu mến, hơi cuối đầu một chút. Thiên Nga cha mẹ bảo các con họ chào tôi nữa. Tôi nghĩ họ giao tiếp nhau theo lệnh của trí óc hoặc bằng các cử chỉ nhẹ nhàng. Chú Thiên Nga con nghe lệnh cha mẹ, cũng cúi cổ xuống, nhưng chúng không chào dịu dàng và hài hòa như cha mẹ chúng. Trong khoảnh khắc chúng mất thăng bằng, chúng lấy lại thăng bằng và vẫy đuôi một cách hoảng sợ, tiếp tục tiến phía trước xuyên qua cầu phá với lòng kiêu căng của các chú thiên nga còn non trẻ khiến tôi thật yêu mến chúng. Tôi đáp lại chúng một cách trìu mến, giả vờ ra vẻ thật long trọng.

https://thuviensach.vn

Tôi tiếp tục di chuyển về phía trước, bồng bềnh về hướng của nơi gặp gỡ. Tôi đã có một cuộc hẹn bất diệt. Tôi sắp gặp « cô ấy ».

Từ xa xuất hiện một kiểu ngôi chùa với hàng dây leo trôi lơ lửng bên bờ vịnh. Kiến trúc mái nhà của ngôi chùa là kiểu Nhật được buộc chặt bằng các cây lao sậy mỏng. Những giàn lá màu hồng, hoa màu xanh biển quấn vào nhau và leo lên các cây lao sậy tạo thành các bức tường của ngôi chùa. Phía trên sàn gỗ bóng láng là các tấm màn rộng có viền rua màu. Có một vài trang trí nhỏ như chiếc đèn lồng trầm hương bằng vàng hay đồng được treo trên trần nhà để các chú côn trùng có thể nhìn thấy như chú dế mèn chẳng hạn.

« Cô ấy » ngồi trầm lặng phía trên tấm màn. Tôi cảm thấy thật gần gũi với cô ấy, thật là thân thiết. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Chúng tôi không nhìn mắt nhau. Nhưng tôi muốn kéo dài vài phút nữa, không cần phải vội vả…Chúng tôi đã đợi nhau hàng thiên niên kỷ…

Tôi cúi đầu và cô ta đáp lại một cách tế nhị, gật đầu thật nhẹ nhàng. Tôi bước vào và chúng tôi giao tiếp, nhưng không cần ngôn từ. Ngôn từ thì quá thông thường và không hài hòa với thế giới đó và với cuộc họp mặt mà chúng tôi vô cùng khao khát gặp nhau. Ngôn ngữ của chúng tôi là một thứ lễ nghi mang tính nghệ thuật, rất nhẹ nhàng, hầu như là các cử động hết sức tinh tế của ngón tay, bàn tay và cánh tay. Song song với các cử động nhẹ nhàng, thì có một loại cảm tình mà chúng tôi đã lên kế hoạch gặp nhau bằng các chấn động lực.

Sau đó Ami giải thích cho tôi rằng khi ngôn ngữ không đủ để diễn đạt cảm giác chúng ta là gì, thì chúng ta cần một hình thức giao tiếp khác. Sau đó chúng tôi dùng đến nghệ thuật.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc tôi đến và nhìn vào khuôn mặt mà tôi chưa biết. Cô ta là một người phụ nữ thật xinh đẹp với nét Châu Á và nước da xanh da trời nhạt. Tóc đen bóng nhuốm màu bạch kim ở chính giữa. Cô ta có một nốt ruồi ở giữa trán.

Tôi cảm nhận được rất nhiều tình thương tôi dành cho cô ấy và tình thương của cô ấy dành cho tôi.

Khoảnh khắc cực điểm đã đến, tôi với tay nhưng vuột khỏi cô ấy và…mọi thứ biến mất.

Tôi vẫn ở cạnh Ami trên tàu vũ trụ.

Bức màn trắng, chiếu sáng báo hiệu rằng chúng tôi đã rời khỏi cái thế giới đó.

« dow… » « Ô » “Bây giờ, cậu đã trở về” Ami nói.

Giờ tôi mới phát hiện ra tất cả chỉ xảy ra trong một khắc của giây, giữa từ « win » và từ « dow » của từ « window » (cửa sổ) mà Ami mới vừa nói ra khi màu hồng xuất hiện bên ngoài cửa kính.

Tôi cảm thấy vô cùng đau khổ như ai vừa đánh thức mình từ một giấc mộng đẹp tuyệt vời trở về một sự thật ảm đạm vậy.

Hay là ngược lại ? Đây là không phải ác mộng và phía kia là sự thật ?

« Tôi muốn trở lại đó ! » Tôi la lên.

Ami nhẫn tâm chia rẽ tôi và cô ấy, kéo tôi rời xa. Sao cậu ấy có thể đối xử với tôi như vậy ?.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn chưa phục hồi đầu óc như bình thường. Phía bên kia « Tôi » đã chồng lên cái đồng nhất thức của tôi. Một bên là cậu bé Jim – 9 tuổi ; nhưng bên kia tôi là một chúng sinh….Sao giờ tôi không thể nhớ ra ?.

« Cần có thời gian, Jim ạ ! » Ami trấn an tôi một cách nhẹ nhàng. “Cậu sẽ trở lại…nhưng bây giờ thì chưa.”

Tôi bình tĩnh lại. Tôi đã biết đó là sự thật và tôi sẽ trở lại. Tôi nhớ cái cảm xúc đó “Mọi thứ không nên vội vã” và tôi bình tâm trở lại.

Dần dần tôi trở lại trạng thái bình thường, nhưng tôi sẽ không bao giờ rơi vào tình trạng như vậy nữa đâu. Tôi là Jim nhưng chỉ trong một khoảnh khắc; phía bên kia của tôi, thì tôi hơn cậu Jim nhiều lắm. Tôi chỉ mới khám phá ra rằng chiều không gian của chính mình bên trên cả diện mạo của tôi ở thế giới bên ngoài, bên trên cả thời gian.

“Tôi đang ở trong thế giới gì vậy hả, Ami?”

“Ở một thế giới trên cả không gian và thời gian…Ở một chiều không gian khác.”

“Tôi ở đó nhưng tôi không giống như vầy…Tôi là một người khác..”

“Cậu đã thấy tương lai của mình, cậu sẽ là như thế khi cậu hoàn tất quá trình tiến hóa của mình ở một mức độ giới hạn nào đó.”

“Vậy khi nào sẽ đến vậy?”

“Nhiều kiếp sống nữa kể từ bây giờ…”

“Làm sao có thể thấy được tương lai vậy?”

https://thuviensach.vn

“Tất cả đã được viết xuống. Tiểu thuyết của Thượng Đế đã được viết xuống. Cậu chỉ mới nhảy vọt qua vài trang. Thế thôi. Điều đó cần thiết. Nó có một chút kích thích để cậu sẽ khẳng định việc từ bỏ khái niệm rằng mọi thứ sẽ kết thúc khi hơi thở chấm dứt, để mà cậu sẽ có thể viết về điều đó và người khác sẽ khám phá ra.”

“Người phụ nữ đó là ai vậy?, tôi cảm giác như chúng tôi yêu thương lẫn nhau, thậm chí giờ cũng vậy.”

“Thượng Đế sẽ đặt cô ấy cạnh bên cậu nhiều lần. Đôi lúc cậu nhận ra, đôi lúc không nhận ra. Nó tùy thuộc vào trung tâm hiểu biết nơi ngực của cậu, mỗi linh hồn có một phần bổ sung, “một nửa” bên kia.”

“Cô ấy có nước da màu xanh da trời.”

“Cậu cũng vậy. Chỉ vì cậu chưa nhìn vào kiếng đó thôi. Ami cười tôi lần nữa.

“Da tôi giờ màu xanh hả?” Tôi không dễ dàng để nhìn vào tay mình.

“Dĩ nhiên là không. Giờ cô ấy cũng không”

“Hiện giờ cô ấy đang ở đâu vậy?”

“Ở khoảng đâu đó…đâu đó,” Ami nói với vẻ tinh nghịch, với một không khí thần bí.

“Hãy dẫn tôi đi gặp cô ấy, tôi muốn gặp cô ấy!”

“Thế làm sao cậu nhận ra cô ấy?”

“Cô ta có khuôn mặt người Nhật Bản…thậm chí giờ tôi không nhớ nét mặt cô ta…cô ta có một nốt ruồi ở giữa trán.”

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn nói với cậu là cô ấy giờ không giống như lúc đó, giống như cậu không giống cậu trong cái linh ảnh đó,” Ami cười, Ngay bây giờ cô ấy là một người bình thường, một cô gái trung bình.”

“Cậu biết cô ta hả. Cậu biết cô ta là ai sao ? »

« Có lẻ…Nhưng đừng hấp tấp, Jim ạ. Hãy nhớ rằng, kiên nhẫn là khoa học của sự hòa bình, của sự hòa bình nội tại. Cậu không nên mở món quà ngạc nhiên trước khi thời gian đến. Cuộc sống sẽ hướng dẫn cậu…Thượng Đế luôn đứng phía sau mỗi sự kiện xảy ra. »

« Làm cách nào tôi nhận ra cô ta »

« Không phải với đầu óc, sự tính toán, quan niệm định kiến hay sự tưởng tượng. Chỉ khi tim cậu hoạt động hoàn hảo hài hòa với trí thông minh. Hay nói khác đi với tình thương trí huệ của cậu. »

« Nhưng. Làm cách nào ? »

« Luôn luôn quan sát chính mình, đặc biệt khi cậu gặp ai đó người mà thích cậu, nhưng đừng lầm lẫn bên trong và bên ngoài. Đừng lầm lẫn giữa ý niệm đầu óc hay sự ham muốn hay sự tưởng tượng của cậu với những gì cậu cảm giác nơi tâm mình và với trí thông minh đã cho cậu biết…Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Bà của cậu sắp thức giấc rồi. Chúng ta phải quay về nhà thôi. »

« Khi nào cậu sẽ trở lại ? »

« Khi cậu viết xong sách. Tôi sẽ quay lại »

« Tôi có nên viết cô gái Nhật nhỏ nhắn đó vào sách không ? »

https://thuviensach.vn

« Viết mọi thứ. Và đừng quên viết đây là một câu chuyện. »

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 14

CHO ĐẾN KHI CHÚNG TÔI GẶP NHAU

Bầu không gian màu xanh da trời của hành tinh tôi xuất hiện.

Chúng tôi đang ở phía trên biển tiến về các bờ biển. Mặt trời bắt đầu xuất hiện phía trên chân trời, và nó kéo dài các tia sáng vàng giữa các đám mây bạc. Bầu trời trong xanh, biển phản chiếu ánh sáng lấp lánh ; các ngọn núi của California xuất hiện từ phía xa xa.

« Hành tinh của tôi thật đẹp tuyệt vời, mọi thứ đều đẹp… »

« Tôi đã nói với cậu như thế. Nó thật đẹp diệu kỳ và bởi vì người của các cậu không chú ý đó thôi. Các bạn không chỉ không quan tâm đến mà còn phá hủy nó và cũng phá hủy chính mình. ». Nếu các cậu người anh em của chúng tôi hiểu ra rằng tình thương là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống và sắp xếp cuộc sống chính mình theo đường hướng đó, thì các cậu sẽ thành công trong việc sinh tồn. Trước hết các cậu phải xem tất cả nhân loại trên hành tinh như là một phần của cùng gia đình, và sau đó cậu phải sống như là gia đình khắp mọi nơi: mọi người phải cùng góp phần một cách công bằng trong mọi nỗ lực và trong mọi quyền lợi ; mọi người phải bảo vệ lẫn nhau, yêu thương nhau, và nương tựa nhau. »

« Và cậu nói với tôi rằng điều này phải được thực hiện bằng vũ lực, đúng không ? »

https://thuviensach.vn

« Dĩ nhiên là không. Nó phải phát sinh một cách tự nhiên theo sự gia tăng của tình thương và trí huệ trên Trái Đất. Điều đó hết sức đơn giản, bởi vì nó là tự nhiên, nhưng khi nó không được hướng dẫn bởi tình thương, thì trí năng được đặt ở vị trí phục vụ cho ngã chấp và những thứ rắc rối sẽ tăng lên và bị chia rẻ thay vì hợp nhất và nó tạo quyền lợi cho chính nó một cách ích kỷ. Mặt khác, khi nơi đâu có tình thương, mọi thứ đều rõ ràng trong suốt. Và tình thương đang gia tăng ở thế giới này. Đó là lý do tại sao cậu nên thật là lạc quan. »

« Tôi lại buồn ngủ nữa rồi… »

« Lại đây nào !. Tôi sẽ sạc năng lượng mới cho cậu, nhưng tối nay cậu phải ngủ. »

Tôi nằm xuống trên chiếc ghế xoay tròn. Một lần nữa Ami đặt máy sạc tựa đầu tôi và tôi ngủ.

Tôi tỉnh giấc tràn đầy năng lượng và vui vẻ như sống lại.

« Tại sao cậu không ở với tôi vài ngày hả Ami ? Chúng ta sẽ đi biển. »

« Tôi thích lắm, » cậu ấy trả lời, và vỗ nhẹ vào đầu tôi, « Nhưng tôi có nhiều việc phải làm. Có nhiều người không biết rõ tầm quan trọng của tình thương, không chỉ người trên trái đất này. »

« Cậu đúng thực là phục vụ rất nhiều…»

« Nhờ vào Tình Thương. Cậu cũng nên phục vụ. Giúp quảng bá thông tin. Làm việc vì sự hòa bình và đoàn kết. Hãy luôn cải thiện chính mình. Hãy loại trừ bạo lực ra khỏi cuộc sống của cậu mãi mãi. »

https://thuviensach.vn

« Tôi sẽ thực hiện điều đó…mặc dù có một số người đáng được lãnh một cú đấm dễ thương vào mũi »

Ami cười. « Cậu nói đúng rồi, nhưng chính họ đang đấm vào mũi họ… »

« Ý của cậu là gì ? »

« Người ta phải trả giá đắt cho những tội lỗi đi ngược với tình thương. Nếu họ trồng gai, thì không thể thu hoạch bông hoa được. Tôi đã nói với cậu rồi, gieo nhân nào gặt quả nấy. Hãy nhớ rằng sự đau khổ mà người ta thấy ở rất nhiều nơi. Có một số gặp tai nạn, mất mát người thân, kém may mắn, rất nhiều thứ….đó là những gặt hái mà những người đó đã vi phạm đến tình thương, đến Đấng Thượng Đế yêu thương. »

Một thành phố nhỏ ven biển xuất hiện. Ami dừng tàu vũ trụ cách bãi biển một vài mét.

Chúng tôi đang ở trạng thái không thấy được.

Cậu ấy đi đồng hành với tôi đến tận lối ra, phía sau trung tâm điều khiển.

Chúng tôi ôm nhau. Tôi rất buồn và cậu ấy cũng vậy.

Một tia sáng vàng bật lên làm lóa cả mắt tôi.

« Hãy nhớ rằng tình thương là con đường đi đến hạnh phúc, » cậu ấy nói với tôi trong khi tôi cảm giác được mình đang hạ xuống.

Tôi đáp xuống bãi biển. Không có gì thấy được phía trên đầu tôi nhưng tôi biết được Ami đang nhìn tôi. Có lẽ, giống như tôi, cậu ấy đang khóc với hai hàng nước mắt trên bờ má.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn không muốn rời khỏi nơi đó. Với một nhánh cây, tôi vẽ một trái tim với đôi cánh trên bãi cát của bãi biển, để Ami biết rằng tôi đang lắng nghe thông điệp của cậu ấy. Ngay lập tức sau đó một thứ gì đó vẽ một vòng tròn xung quanh trái tim.

Tôi nghe giọng nói của Ami : « Đó là Trái Đất »

Tôi tản bộ trở về nhà mình.

Vạn vật thật xinh đẹp đối với tôi. Tôi hít hương thơm của biển, vuốt ve cát biển, cây cối, hoa lá.

Trước đó tôi không bao giờ lưu tâm đến vẻ đẹp của con đường là như thế nào. Giờ thì thậm chí các tảng đá dường như cũng đang có chấn động lực rung động.

Trước khi bước vào nhà, tôi nhìn về hướng bầu trời phía bãi biển. Không có gì nơi đó cả. Tôi cảm thấy hơi khó chịu ở ngực, nhưng tôi cảm thấy tốt hơn là mình mau đi gặp bà mình.

Khi tôi về đến, bà vẫn còn đang ngủ…

Tôi sắp xếp mọi thứ ở phòng ngủ như thể tôi mới vừa thức dậy và đi vào phòng tắm để tắm. Khi tôi bước ra ngoài, bà tôi đang đứng ở đó.

« Cháu ngủ thế nào rồi, cháu cưng ? »

« Dạ, cháu ngủ rất ngon, bà ạ. Còn bà thì sao ? »

« Thật tệ, Jim ạ…Như thường lệ. Suốt đêm bà không thể chợp mắt được. »

Tôi ôm lấy bà.

https://thuviensach.vn

« Bà ơi ! Cháu có dành một sự ngạc nhiên cho bà. Cháu sẽ đưa cho bà trong buổi điểm tâm. »

« Bà làm điểm tâm và dùng nó. »

Tôi đặt các quả mơ vào một cái dĩa và đậy bằng một chiếc khăn thật dễ thương mà chúng tôi thường hay phục vụ khi khách đến. Năm hay sáu miếng trái cây để đó.

« Bà dùng thử món này Bà nhé ! » Tôi nói và đưa dĩa cho bà.

« Món gì thế, cháu cưng ? » Bà hỏi vì thấy bề ngoài hơi lạ.

« Các quả mơ ở ngoài trái đất. Bà dùng thử xem. Chúng ngon tuyệt !. »

« Những điều cháu nói thật là trẻ con. Để xem nào. Mmmm..Thật ngon làm sao ! cái gì thế ? »

« Cháu đã nói với bà rồi. Các trái mơ ngoài trái đất. Bà đừng ăn quá 3 miếng. Chúng có rất nhiều chất đạm. »

Bà chẳng lưu tâm gì đến câu trả lời của tôi và ăn hết dĩa…

« Bà ơi, bà có biết Luật căn bản của vũ trụ là gì không ? »

Tôi đang hớn hở. Tôi sắp dạy bà một bài học thật oai.

« Dĩ nhiên là biết, cháu ạ, » bà đáp lại.

Tôi đang sẵn sàng để sửa lỗi của bà. « Là gì thế bà ? »

https://thuviensach.vn

« Đương nhiên là Tình Thương rồi, Jim ạ !» Bà trả lời không một chút gắng sức nào.

Nó làm tôi muốn điên lên. Làm sao bà biết được điều đó ? « Nhưng sao bà biết vậy ? » Tôi la lên và không tin vào tai mình.

« Bà cũng không biết nữa…Chỉ là những gì bà cảm nhận nơi tâm bà. »

« Vậy sau này, nhiều người khác cũng phải cảm nhận được điều đó, » tôi nói với một chút ảo tưởng vì tôi hiểu ra rằng « điều vô cùng mới lạ » mà Ami đã dạy tôi thì sau cùng không phải là « điều mới lạ » gì cả.

« Dĩ nhiên rồi. Bà nghĩ họ thực hiện được, Jim ạ ! »

« Thế…tại sao lại có tội ác và chiến tranh vậy bà ? »

« Bởi vì không phải ai cũng cảm nhận được hay muốn cảm nhận tình thương đó »

Chúng tôi đi xuống phố. Khi tôi đi đến khu phố, tôi lạnh cả người. Đi về hướng tôi là hai chú cảnh sát đêm hôm qua mà chúng tôi gặp mặt. Họ đi ngang qua tôi, bỏ lờ tôi. Thình lình họ nhìn lên. Những người khác cũng nhìn lên.

Xem kìa, một vật thể phía trên cao đang chiếu lấp lánh ánh sáng bạc đang trình diễn tới lui, ánh sáng của vật thể chuyển đổi màu đỏ, xanh da trời, vàng, xanh lá cây. Hai chú cảnh sát sử dụng điện đàm để liên lạc về trạm trung tâm.

Tôi thì vui sướng và thích thú. Tôi biết rằng Ami đang nhìn tôi trên màn hình và tôi vui vẻ vẫy tay chào cậu ấy.

https://thuviensach.vn

Một người đàn ông lớn tuổi chóng gậy vừa đi đến, trông rất buồn rầu về sự náo động.

« Một UFO ! UFO ! » Tất cả trẻ con la lên vui mừng muốn khóc.

Người đàn ông già đó nhìn lên xem và nhìn xuống với vẻ khó chịu và càm ràm : « Vô minh, những người mê tín ! đó là quả cầu quan sát khí tượng, một chiếc trực thăng, chiếc máy bay. UFO hả ! Thật dốt làm sao ! Ông chóng dậy đi xuống đường một cách ngạo mạng, bỏ lại sau lưng một cảnh tượng thật kỳ diệu đã xuất hiện trên bầu trời vào buổi sáng hôm ấy.

Văng vẳng bên tay, tôi nghe giọng nói của Ami từ trên các vì sao : « Tạm biệt, Jim. Cho đến ngày chúng ta gặp lại.

« Tạm biệt, Ami, » Tôi đáp lại đầy cảm xúc.

Chiếc UFO biến mất.

Báo chí ngày hôm sau chẳng đề cập gì đến vụ việc xảy ra.

Họ chỉ đăng « những tin thu thập ảo giác" vốn mất đi tính diệu kỳ. Chúng không còn là « thông tin » nữa. Mỗi ngày số người vô minh, tin dị đoan ngày càng gia tăng.

Trên bãi biển khu nghĩ mát của bờ biển California, có hình một trái tim với đôi cánh được khắc trên tảng đá, cái tảng đá mà tôi đã gặp gỡ Ami.

Không ai biết được nó được khắc như thế nào. Trông như thể đá bị chảy ra và tạo thành ký hiệu như vậy.

Bất cứ ai cũng có thể đến đó để xem nó. Nhưng thật khó để leo lên tảng đá cao như thế, đặc biệt đối với người

https://thuviensach.vn

lớn. Một đứa trẻ thì nhanh nhẹn hơn nhiều, bên trên tất cả và nhẹ nhàng hơn.

- HẾT-

https://thuviensach.vn